

Ελευθερο πνεύμα

ΕΡΕΥΝΑ - ΣΤΟΧΑΣΜΟΣ - ΤΕΧΝΗ - ΚΡΙΤΙΚΗ

Επιφυλάκιση-Διευθυντής: Λάμπρος Μάλαμας-Χρόνος 23^{ος}-Τεύχος

87

Θέματα:

- Επιφυλλάδα
- Η ανάστατη και ακατάστατη Ευρώπη
- Λογικές και παράλογες διαστάσεις
- Τιμητικά πρωτοσέλιδα
- Αφιερωμένα στη μνήμη του Θάνου Κωτσόπουλου
- Παγκόσμια ποίηση
- Ελληνική ποίηση
- Πεζογραφικές σελίδες
- Ρεαλιστική διηγηματογραφία
- Μορφές της Εθνικής Αντίστασης
- Φιλοσοφικά αποφθέγματα
- Οι Συγγραφείς και τα βιβλία
- Κριτική λογοτεχνίας
- Δημοτική ποίηση
- Ερανίσματα - Στοχασμοί
- Ένα γράμμα στον πρόεδρο Κλίντον
- Με το σφυρί στα καμώματα
- Πολιτικοκοινωνικά κεντρίσματα
- Με την πειθώ των αριθμών
- Πνευματικά και καλλιτεχνικά γεγονότα

«Όταν διαβάζεις κείμενα του Λάμπρου Μάλαμα, καταγγελίες για τα στραβά και τ' άδικα ή θερμή υποστήριξη για τα σωστά και τα δίκια, είναι σαν ν' ακούς τη φωνή του Γάλλου (ιδρυτικού παραγοντα του Σοσιαλισμού) Ζαν Ζωρές, και ικανοποιείσαι μαθαίνοντας την αλήθεια για το χτύπημα του κακού... Ο Λ. Μάλαμας απομυθοποιεί και ξεσκεπάζει, ικανοποιεί κι ενθουσιάζει, με τις 60 αυτοτελείς δημιουργίες του: στην ποίηση, το διήγημα, το μυθιστόρημα, το θέατρο, ή την κοινωνιολογία, την ιστορία, τη φιλοσοφία, τη δημοσιογραφία...»

Άγγελος Δόξας

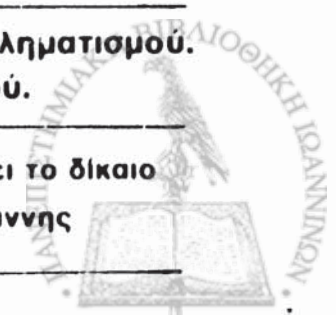
«Σ' όλο τον κόσμο ξαστεριά
σ' όλο τον κόσμο ήλιος»

Πρωτότυπη Επιθεώρηση αγωνιστικής Λογοτεχνίας και κριτικού προβληματισμού.
Μαχητικό όργανο διαφώτισης και πνευματικής καλλιέργειας του λαού.

Όσα σημειώνω, τα σημειώνω γιατί δεν υποφέρω να βλέπω το άδικο να πνίγει το δίκαιο

Μακρυγιάννης

Περιεχόμενα

<u>Η Επιφύλλιδα μας</u>	Σελίδα
Η ανάστατη και ακατάστατη Ευρώπη. Λογικές και παράλογες διαστάσεις: Λ. Μάλαμα	23
<u>Τιμητικά Πρωτοσέλιδα</u>	
Δημιουργοί του Θεάτρου μας	
Πνευματικοί ηγέτες και σκηνοθέτες	
Αποχαιρετισμός στον Θ. Κωτσόπουλο:	
Λ. Μάλαμα	6
Για τον Θ. Κωτσόπουλο: Μίλτος Τσίρ- κας	7
Η πορεία του Θάνου Κωτσόπουλου:	
Γιάννη Ξυνόπουλου	9
Δείγματα ποιητικής γραφής Θ. Κωτσό- πουλου	10
<u>Παγκόσμια Ποίηση</u>	
Από Λαϊκή Κίνα Μάο Τσετοίγκ	
Μετ. Γιάννης Παυλάκης	
Από Γερμανία Φρ. Σίλλερ και Λ. Οί- λαντ	
Μετ. Γιάννης Παυλάκης	
Από Ιταλία Σιλβάνο Μαγκρίνι	
Μετ. Κώστας Νίκας	
<u>Ελληνική ποίηση</u>	
Σήφης Κόλλιας: Ηπειρωτική γη	12
Γιάννης Καραβίδας: Σε γνωρίζω	12
Κώστας Α. Λάμπρος: Ανθισμένες Κερα- σιές	12
† Θάνος Κωτσόπουλος: Όχι σαν Ιανοί	13
Αλέκος Χρισστομίδης: Εμπορεύματα	
Χρήστος Παραλογγίτης: τ' όνομά σου στ' άστρα	13
Πάικος Νικολαΐδης: Ακροστιχίδες	13
Πάνος Βοζίκης: «Το τζόβενο»	14
Βαγγέλης Παγκάς-Παμφίλης: Τα λόγια τα δισσόνητα	14
† Νίκος Γαργαράνης: Οι βροκόλακες	
Όμηρος Χαϊδόπουλος: Χαλασμός	14
Στάθης Πανταζίδης: Κρι-Κρι	15
Παναγιώτης Νταής: Στις Μυκήνες ...	15
Γιώργος Τριανταφύλλου: Το εθνικό μας ωσαννά	15
Μίνα Πέτροι-Βενετσάνου: Ειρήνη ...	15
Σωτήρης Ζυγούρης: Ελλάδα	15
Μάνθος Σκαργιώτης: Τι θά 'χουν τα παιδιά μας	16
Γιάννης Μπεθάνης: Επιλογές II	16
<u>Ερανίσματα</u>	16
<u>Πεζογραφία</u>	
Γιώργου Πακυστάμου: Η εξομολόγηση ενός δασκάλου	17
Ερρίκου Βλάχμπεη: Τα Ηλιοτρόπια	18
Δημήτρη Πάνου-Σουλιάτη: Από τη Δη- μοτική Ποίηση	22
Δημήτρη Τσινικόπουλου: Αντίστροφοι στοχασμοί	23
Φώτη Δωδόπουλου: Τα βουρκωμένα μά- τια	23
Βασίλη Χρ. Ζιωγάνη: Ένα καινούργιο αύριο	24
Γιώργου Κ. Νίκα: Γράμμα στον πρόε- δρο Κλίντον	24
<u>Νότες από την Εθνική Αντίσταση</u>	
Τα 50 χρόνια της ΕΦΟΝ: Λ. Μάλαμα	25
Στον ανώνυμο Έλληνα Αντάρτη	27
Κώστας Κοντός: Λ. Μάλαμα	27
Ένα τιμητικό μνημόσυνο	28
<u>Οι Συγγραφείς και τα Βιβλία</u>	
Κρίνονται από το Λάμπρο Μάλαμα	
1) Ναταλία Αποστολοπούλου	29
2) Τάκης Ανθήλης	29
3) Έλσα Σπηλιωτοπούλου	29
4) Ιορδάνης Γαλανίδης	29
5) Νίκος Μάσχοβας	31
6) Ο Γ. Σκαρίμπας για το Ν. Γαλάξη	31
7) Ο Α. Ταταρίδης για τον Δ. Φλεμοτό- μο	31
<u>Χαρακτηρισμοί και Παρρησίες:</u>	
Λ. Μάλαμας	32
<u>Με το σφιρί στα καμώματα</u>	
(Σχόλια του Άλκη Φωτεινού)	33
<u>Πολιτικοκοινωνικά Κεντρίσματα</u>	
(Σχόλια Στέλιου Κεντρή)	38
<u>Με την κειθώ των αριθμών</u>	53
<u>Μηνύματα στο «Ελ. Πνεύμα»</u>	57
<u>Πνευματικά και καλλιτεχνικά γεγονότα</u>	62

«ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΠΝΕΥΜΑ»

Ιδιοκτήτης - υπεύθυνος - εκδότης

Λάμπρος Μάλαμας

Υπεύθυνη σύμφωνα με το νόμο:

Ανεξαρτησίας 188 - Γιάννινα

Ταχ. Τομέας 454.44

Τηλέφωνο: 0651.22030

Τιμή τεύχους δρχ. 700
Χρονιάτικη συνδρομή 3.000

Ιδρύματα - Δήμοι 10.000

Φιλική κατά προαίρεση

Εξωτερικού δολάρια 30

Δολάρια Αμερικής 30

Δολάρια Αυστραλίας 40

Ύλη - αλληλογραφία - επιταγές στον ίδιο
Φιλοξενούνται μόνο αδημοσίευτες συνε-
ργασίες. Χειρόγραφα δεν επιστρέφονται.

Ελεύθερο Πνεύμα

Έρευνα — Στοχασμός — Τέχνη — Κριτική
Ιδρυτής — Διευθυντής: Λάμπρος Μάλαμας

Β' Εκδοτική
Περίοδος
Χρόνος 23^{ος}
Τόμος 11^{ος}
Τεύχος 87
Άνοιξη 1993

Η Επιφυλλίδα μας

Η ανάστατη και ακατάστατη Ευρώπη Λογικές και παράλογες διαστάσεις

Του Λάμπρου Μάλαμα

Ο άνθρωπος είναι ελεύθερος μόνο με τη λογική. Και μόνο αν είναι λογικός και δίκαιος είναι άξιος να λέγεται άνθρωπος. Και όταν είναι λογικός, είναι τίμιος και καλός! Την έννοια του καλού, μόνο η λογική τη δημιουργεί. Και χωρίς συναισθήση το καλό δεν μπορεί να υπάρξει.

Μάξιμος Γκόρκι
(«Τα παιδιά του ήλιου»)

Η ωραιότερη λειτουργική αξία της ανθρωπότητας, υπήρξε πάντοτε η απονομή της Δικαιοσύνης. Η επίγνωση γι' αυτή, απαιτεί άπλετο φως σε γεγονότα και σε πρόσωπα που προκαλούν τις αδικίες. Ο πολύς ο κόσμος, δεν είναι σε θέση ν' αντιληφθεί την πραγματική αλήθεια, και να την ξεχωρίσει από το συστηματικό ψέμα, τη σύγχυση και την παραπληροφόρηση.

Είναι επιταχτικά, αναγκαία, η γνώση, το φως, η κρίση και η σύγκριση, η σωστή αντίληψη και συνειδητοποίηση των Αιτίων, που κατάντησαν σήμερα την Ευρώπη, ένα σκληρό κι ανελέητο πεδίο, γεμάτο αρνητικές αντιθέσεις, επίμαχες αντιπαραθέσεις, εμπύλιες και αλλογενείς αιματηρές συρrouσεις και τραγικές εχθρικές διαστάσεις.

Ο νόμος της εσώτερης ηθικής λογικής, είναι ο πιο ιδεώδης, δίκαιος κι ατερος νόμος, στις πολιτισμένες κοινωνίες.

Αυτός ο νόμος, μας αναγκάζει, μ' α δυνατό κι ασυγκράτητο συναίσθημα, ανθρωπιάς και δικαιοσύνης, να ούμε το λόγο μας για την κατάπτωση

και την αποσύνθεση της σημερινής μας Ευρώπης.

Το φιλότιμο και η συμπόνια, είναι αρετές της ατίμητης Ρωμοσύνης' γνώρισμα και καύχημά μας.

Γι' αυτό και τα εξελιχτικά γεγονότα των ημερών μας, τραυματίζουν αυτό το φιλότιμο και οξύνουν τη συμπόνια, καθώς μας κυριεύουν εύλογα τα συναισθήματα και οι κακοφάνειες, από τις βαρύτερες αδικίες που προκαλούν οι ανεπαρκείς ηγέτες και δυνάστες, σε βάρος αθώων και ταλαίπωρων λαών.

Ξεχειλίζει κάθε λογικού ανθρώπου το παράπονο, η πίκρα κ' η αγανάκτηση, γιατί να φτάσουν οι Ευρωπαίοι σε αφόρητα βαβυλωνιακές και τραγωδικές καταστάσεις.

Είναι ολότελ' αδικαιολόγητες οι όποιες εν αμαρτίαις προφάσεις, οι παρανοϊκές και παράλογες οικτρές διαστάσεις, που, αλίμονο... μόνο τον τίτλο θυμίζουν από την μετά το Εικοσιένα διασκεδαστική κωμωδία του Δ. Βυζάντιου.

Σήμερα στη «γηραιά μας Ήπειρο», κυριαρχούν κι επιπλέον ατομικές και ομαδικές τραγωδίες. Και θέλουμε να τονίσουμε, αλλά και κατατάξω, έστω και μερικές βασικές αιτίες, που οδήγησαν και διαμόρφωσαν αυτές τις τραγικές πραγματικότητες, που πλήττουν και περισιτίζουν σαν πελώριες τανάλλες τις ψυχές των άμοιρων ανθρώπων!...

Στη ζωή και στη βολύκοπη κίνησή της, όλα γεννιούνται από μίαν αιτία, και καταλήγουνε στ' αποτελέσματά τους. Για να φτάσουμε στα θλιβερά

αιτιατά, οφείλουμε να εντοπίζουμε πρώτα τα αίτια που δημιουργούν τα παράγωγά τους. Έστω και με τα θολά δάκρυα του πνευματικού μας φωσφορισμού. Να βροντοφωνάξουμε ουρανομήκη τα ΓΙΑΤΙ, διαμαρτυρόμενοι για τους παρανοϊκούς ηγέτες που έριξαν τους λαούς, στην αναρχία, στη σύγχυση, στην αναταραχή, στην προσφυγοποίηση, στην πείνα, στην ανεργία, στη δυστυχία, στα εμφύλια μακελειά: Γιατί, γιατί; Τι τους έφταιξαν οι λαοί, που τους αποσύνθεσαν από μίαν οργανωμένη ζωή... και τους οδηγούν στην απάνθρωπη βία, και στην ελεεινότερη κακοτυχία;

Οφείλουμε, να εντοπίζουμε τις ρίζες του κακού, τις ευθύνες που βαραίνουν πάντα τους ηγέτες. Ο Μ. Πλωρίτης έγραφε στις 13.2.77 ότι: «*Η ρίζα του κακού πρέπει ν' αντιμετωπίζεται κατά πρόσωπο. Να μη παραδεχόμαστε το κακό σαν «φυσικό» και «δεδομένο», τη δουλειά του σώματος, ή τη δουλειά της εργασίας, την απομιζήση και την καταπίεση τεράστιων τάξεων, τον εξανδραποδισμό ολόκληρων λαών, τη σφαγή τους, και την εξώθησή τους στην αλληλοσφαγή».*

Ας μη λησμονούμε κι εκείνο το τρικούπειο «Τις πταιέυ»;

Ποιοί είναι οι φταιχτες, οι υπεύθυνοι, για τις αποσυνθέσεις κρατών και κοινωνιών; Για τους αναγκαστικούς εκπατρισμούς, τις ληστείες, τις εγκληματικές αιμομιξίες, τους αμοραλισμούς, τις αλλοτριώσεις, τις εθνικιστικές φιλονικίες, τις υπογεννητικότητες και τις ορφάνιες;

Αν έτσι νομίζετε, είναι: η μανιακή απληστεία, που διακατέχει τους χρυσοκάνθαρους της οικονομικής ολιγαρχίας και κυριαρχίας για ξένες αγορές.

Αν έτσι νομίζετε, είναι: ο καίριος εθισμός και παρασυρμός των εκμεταλλευόμενων θυμάτων, από τους κερδοσκόπους πολυεθνικούς και πολυμήχανους στο νέο ραγιαδισμό και στην αποχτηνωτική υποδούλωσή τους, στ' ανθυγιεινά, σαρκοβόρα, ανεξέλεγκτα και νόθα, λίαν κερδοφόρα όμως για τους αφέντες, καταναλωτικά αγαθά.

Αν έτσι νομίζετε, είναι: οι παρακά-

πηλοι, της ασύδοτης, απεριόριστης και φαρισαϊκής «ελευθερίας». Είναι οι θρασυτάτοι κι απάνθρωποι πολεμομανείς και πολεμολάτρες γενοκτόνοι λαών και εθνοτήτων.

Αν έτσι νομίζετε ότι: Πρώτοι ένοχοι, αρχή και ρίζα του κακού, για τον κατήφορο, τα χάη και τ' αδιέξοδα της Ευρώπης, είναι: οι πουλημένοι Ισκαριώτες «ηγέτες» της πρώην ΕΣΣΔ. Είναι μάλιστα, χωρίς αμφιβολία, αυτοί που ανάτρεψαν την ισορροπία των δύο κόσμων και κατήργησαν το αντίπαλο δέος: είναι μαζί και η ματαιόπονη κι αιθεροβάμονη ηγεσία της περιλάλητης «*Ενωμένης Ευρώπης*», που στην ουσία και στην πραγματικότητα την κάνουν κατακερματισμένη και εθνικιστικά και κοινωνικά, καταδιχασμένη.

Αν έτσι νομίζετε, είναι: υπεύθυνοι αυτοί που άνοιξαν τους ασκούς του Αιόλου, και τώρα δεν βρίσκονται γενναίοι κλειδοκράτες να τους κλείσουν.

Αν έτσι νομίζετε, είναι: οι θιασώτες του βωμού της ληστρικής κι αιματοβαμμένης κερδοσκοπίας, του Μολώχ, με τις άψυχες κρεατομηχανές της πολεμοκαπηλίας, που τις λειτουργούν αδιάκοπα, για ν' αλέθουν αμέτρητα κορμιά, από τα νιάτα του κόσμου.

Αν έτσι νομίζετε, οι μεγάλοι ένοχοι είναι: οι παράγοντες του «*Μυστικού Συμφώνου*» Πάπα-Ρέηγκαν 1982, για τις τύχες της Ευρώπης, που αποκάλυψαν οι «Τάιμς» της Ν. Υόρκης. Όπως είναι και οι συνακόλουθοι εταίροι τους: Μπους - Θάτσερ - Κωλ - Μιτερράν, μαζί και η συνομοταξιακή καμόρα της Μόσχας...

Τώρα, ποιός θα γλιτώσει και θα περισώσει τις πολιτιστικές ταυτότητες, τα ήθη και τις ιδιαιτερότητες των λαών; Γίναμε μια οικτρή Βαβυλωνία.

Πάντως εκείνοι που έχουν ελάχιστες ευθύνες, για κακές επιλογές, είναι: οι λαοί που ξεγελιούνται, παρασύρονται κι εξαπατιούνται, κι αναδειχνουν Ιούδες ηγέτες, αφού το έμψυχο υλικό είναι δικό τους, και κιβδηλοποιείται στην εξελιχτική και ανοδική του πορεία.

Δεν υπάρχει θεία δίκη, να δικάσει τους θύτες αρχισυνωμότες. Δεν υπάρ-

χει γι' αυτούς διεθνές Δικαστήριο. Υπάρχει μόνο, η απρόσβλητη κι αναπαλλοτριώτη θωρακισμένη αυτοσυνείδηση και αυτεπίγνωση των ολίγων εύψυχων και λογικών ταγών. Αλλ' αυτοί, βρίσκονται παροπλισμένοι ανάμεσα στ'ους λαούς. Είναι μια μειοψηφία, που έχει ασφαλώς δικάσει και καταδικάσει ηθικά και ερήμην, τους διαγουμειστές και ιερόσυλους Ηρόστρατους, που κατάκαψαν ναούς πολιτισμού, και γκρέμισαν αγάλματα ευεργετών, και ποδοπάτησαν τα ιερά και όσια, την τιμή και τις αξίες κι αρετές, συντρίβοντας την ιστορία των προγόνων τους. Κι έγιναν δήμιοι στις σύγχρονες δουλείες των ομογενών τους.

Μόνο η ηθική δικαστική συνείδηση, νιώθει βαθύτερα, πως, η μεγαλύτερη σκλαβιά, είναι στον κόσμο η δυστυχία.

Οι λαοί είναι ανεύθυνοι, για την κακή τους μοίρα. Τους παγιδεύουν, να μη μπορούν να τη δημιουργούν, να τη ρυθμίζουν μόνοι τους.

Πάντως, και οι ταρτούφοι της πολιτικής, έρχεται η ώρα της νέμεσης και πληρώνουν ακριβά το τίμημα, της προδοσίας και της κακουργίας τους, την κατάχρηση και την υπονόμηση που κάνουν στ' ανθρώπινα δικαιώματα και που εν ονόματι τους οργιάζουν!...

Γενικά, μεγιστάνες του πλούτου και προδότες ηγέτες, δεν αφήνουν τους λαούς να ζούνε με ειρήνη, φιλία, συνεργασία, άμιλλα κι αδερφοσύνη, ισοτιμία, ευταξία, κι ανάλογη ευημερία.

Γι' αυτό οι άμοιροι λαοί, και σαν άτομα, και σαν ομάδες και σύνολα, είναι καταπροδομένοι και χιλιοβασανισμένοι!

«...Πάντοτ' ευκολόπιστοι και πάντα προδομένοι» (Σολωμός).

Πώς λοιπόν ν' αντιδράσουν σήμερα δυναμικά, ενάντια στην ιμπεριαλιστική στρατοκρατική πανοπλία της αμερικανικής Ευρώπης οι λαοί, όταν τους έχουν καθηλωμένους σε μισοπάθειες και σε διχοστασίες και τους χορεύουν όπως θέλουν; Τους υποτάσσουν ηθικοπνευματικά, πολιτικά, με την οικονομική τους εξάρτηση και με ανάλογη

και περίπλοκη καταναλωτική τεχνολογία.

Ο Αριστοτέλης έλεγε στο «Συμπόσιο των 11 σοφών»: «...Μια τυραννία, σκοπό έχει να καταστήσει τους πολίτες ανίκανους για πολιτικές ενέργειες... επειδή κανένας δεν επιχειρεί τ' αδύνατα' κι επομένως, ούτε και να καταλύσει την τυραννίδα θα προσπαθήσει αν δεν έχει την απαιτούμενη δύναμη... Περιορίζει τη δύναμη των πιο σπουδαίων πολιτών, κι εξοντώνει τους πιο θαρραλέους και υψηλόφρονες. Επιτηρεί και κατασκοπεύει τους πάντες' και προπάντων εκείνους που έχουν ανεξάρτητο φρόνημα και εμπνέουν εμπιστοσύνη... Υποθάλλει τις διαβολές και τις συγκρούσεις, ανάμεσα στους πολίτες κ.λπ.

Έτσι ενεργεί μεθοδικά και η νεώτερη αποικιοκρατική και δυναστική πολιτική.

Μετά τον Β' Π. Πόλεμο, 45 ολάκερα χρόνια, οι ευρωπαϊκοί λαοί, έζησαν με τα δυο διαφορετικά κοινωνικοπολιτικά συστήματα, σε μια ισορροπία, ανταγωνιστικής μεν, αλλ' ακλόνητης ειρηνικής και αναίμαχτης ζωής. Αυτά τα χρόνια, όσο δύσκολα κι αν ήταν, και στερητικά μετά τον πόλεμο, εν τούτοις οι λαοί, έζησαν πειθαρχημένοι, αλληλοβοηθούμενοι, σ' ένα νέο, αναγεννητικό, οικονομικό και πολιτιστικό γίγνεσθαι.

Τώρα, οι «ιθύνοντες» της σημερινής πολύμοφης κρίσης και καταρροής των κοινωνιών, συσκοτίζουν και προσπαθούν να σκεπάσουν τα αίτια, με όλα τα προπαγανδιστικά τους μέσα, τις σφαιγιαστικές κρατικές διαλύσεις και ανατροπές, τις τρομαχτικές κοινωνικοπολιτικές αδικίες και τις ανομολόγητες εγκληματικές θηριωδίες.

Οι βαρύτερες ενοχές για τα κέρδη και τα υπερκέρδη, τους υποχρεώνουν ν' απεργάζονται συστηματικά την κάθε διαστρέβλωση και παραποίηση της αλήθειας, για τα πρώτα κίνητρα, τις θρυαλίδες για τις υποχθόνιες κι ολέθριες τορπίλες.

Η Δυτική Ευρώπη πνίγεται στα σκάνδαλα, στις μαφίες, στις απάτες και στις αυταπάτες. Η Ανατολική της

πρώην ΕΣΣΔ, πνίγεται στο αίμα! Γυρίζει στον περασμένο αιώνα, για να μην πούμε παραπίσω!

Έτσι, κι αφού ανάτρεψαν και διέλυσαν τον υπαρκτό τους σοσιαλισμό... (όσα κι αν είχε προβλήματα, ελαττώματα κι αδυναμίες, αδιάφορο, ας τα εντόπιζαν κι ας τα διόρθωναν οι λαοί τους, με ικανότερους, με ιδεολόγους ηγέτες) η πλανηταρχική συνομοταξία, αποφάσισε και είπε: Ελάτε τώρα να διαλύσουμε και τη Γιουγκοσλαβία... Γιατί; για να καρπωθεί η Γερμανία του ντοματο-λουσμένου Χέλμουτ Κωλ, την Κροατία, η Ιταλία του σαρδανάπαλου ερωτύλου Ντε Μικέλι τη Σλοβενία... η Τουρκία τη Βοσνία και ασφαλώς, κάποια υπερατλαντική πολυεθνική, το χασισο-βιομηχανικό κρατίδιο των Σκοπίων, που από καιρό έστησαν εργοστάσια κατεργασίας ναρκωτικών και κέντρα προώθησής των, με εφόδια πρώτων υλών από το βοσνιακό τόξο της παραχαϊδεμένης συνεταιρίας των οθωμανίας...

Ο «Σπίγγελ» έγραφε ότι: Οι Γιουγκοσλάβοι και οι Έλληνες, ήρθε η ώρα να πληρώσουν, γιατί μονάχα αυτοί απόλους τους Βαλκάνιους, πολέμησαν το '40-'45 κι εκδικήθηκαν τους γερμανούς του ναζισμού.

Σήκωσαν και οι νεοναζήδες την παντιέρα τους, γέννημα και θρέμμα των αιτιατών, όλης της αναταραχής και της αναρχίας.

Οι αγρότες και οι ψαράδες της Γαλλίας, καλείουνε στους δρόμους από το 1988 για το ψωμί τους, με τις μεγάλες κινητοποιήσεις και απεργίες τους. Αλλά, η ψευτοδημοκρατία, τους διασπά, τους διχάζει και τους διαιρεί και μ' ένα εκλογικό σύστημα πλειοψηφικό, που αν δεν πάρουν οι υποψήφιοι πάνω από 50% δεν συμμετέχουν τα μικρά κόμματα στα κοινά.

Στη Βρετανία, μη λησμονείτε τον ΙΡΑ, τις φονικές βόμβες και την αστυνομία ιππικού της «σιδηράς κυρίας» που ποδοπατεί σε ώρα ανάγκης του μόνιμου κατεστημένου, κάθε επικίνδυνη απεργιακή εκδήλωση.

Οι πολιτικές χρεωκοπίες και σκανδαλομαφίες στην Ιταλία, οργιάζουν...

Το παιδί με το σαξόφωνο, τη Χίλαρη, τη γάτα του, και το κατάτι ελαφρότερο χαμόγελο, από κείνο του Τζίμη Κάρτερ, απάντησε σ' επιστολή του κ. Καραμανλή ότι:

«Η Κυβέρνησή μου, θα βοηθήσει να επανέλθει η ειρήνη στην πρώην Γιουγκοσλαβία...». Και τέτοια βοήθεια... (όση και για την Κύπρο μας είχε προεκλογικά υποσχεθεί) που διέταξε από τη μια μεριά το ΝΑΤΟ, να φοβερίζει, να επεκτείνει τον πόλεμο στα Βαλκάνια... κι από την άλλη, τη φίλη τους Τουρκία, να μας δολοφονεί και φρουρούς ακόμα στη Λευκωσία!...

Όμως, άλλες οι βουλές ανθρώπων, άλλα οι κυνηγοθεοί του πλούτου κελεύουν!...

Αυτοί, θέλουν να χτυπήσουν καιρία και να διαλύσουν το κράτος του Μιλόσεβιτς, διότι οι Σέρβοι είναι και πιστοί φίλοι και ομόθρησκοι όλων των γνήσιων Ελλήνων, και επιμένουν να κρατήσουν το καλιό τους καθεστώς.

Τα προσχήματα και τα παραμύθια, με τα κούφια συνθήματα για «ελευθερία» «δημοκρατία» και «ανθρώπινα δικαιώματα» (που έχουν ξεθυμάνει, παρακμάσει κι εκφυλιστεί από την ακοποίηση των φαρισαίων, κι ας τα διαδίδουν με γκεμπελιστικές μέθοδες). Αυτά τα ιδεώδη, δεν τα κάνουν δώρα (μεγάλη η χάρη τους) στους λαούς, γιατί τους θέλουνε δούλους, εξαρτημένους, και τυφλά υποταγμένους.

Τα «παναθρώπινα δικαιώματα», τα «πανευρωπαϊκά σίτια», οι «ευρωπαϊκές ενώσεις» και «ολοκληρώσεις» είναι λοβιτούρες για τους αφελείς.

Οι ταλαντεύσεις και οι αποτυχίες τους, έχουν πια διαφανεί από καιρό στον ορίζοντα.

Δεν πιστεύουν ούτε οι ίδιοι μαστριχτίτες, εμπνευστές της νέας τάξης πραγμάτων, σε μια σίγουρη, προοπτική κι ελπίδα όσον αφορά τη μελλούμενη οικονομικο-πολιτική εξέλιξη και κυριαρχία στην Ευρώπη. Πολύ πρόσφατα ο κ. Ντελόρ, που δε βγήκε ούτε βουλευτής στη Γαλλία, δήλωνε ότι:

«Η ευρωπαϊκή οικονομία και η ευρωπαϊκή κοινωνία, είναι σε κρίση. Η

δημοκρατία καταπονείται και καταποντίζεται...

«Το Βήμα» έγραφε στις 28.3.93 ότι: «Οι σοβαρότεροι Ευρωπαίοι πολιτικοί και οικονομικοί αναλυτές, προβλέπουν ότι, δεν θα υπάρξει νομισματική και οικονομική ενοποίηση».

Ο κ. Στ. Ευσταθιάδης, έγραφε προ πολλού ότι: «Το ΝΑΤΟ ελέγχεται στρατιωτικώς από τις ΗΠΑ. Τα σχέδια για το λεγόμενο «Νέο ΝΑΤΟ», προβλέπουν αμερικανική συμμετοχή σε όλα τα επίπεδα διαρθρώσεις της συμμαχίας. Το νέο σχέδιο θα τεθεί σε λειτουργία μετά το 1994... Θα στηρίζεται δε, σε ομάδες στρατού, και μονάδες αερομεταφερόμενες αμέσου επεμβάσεως».

Τις δυο προηγούμενες δεκαετίες, με την τάχα ψυχροπολεμική συνύπαρξη, ο κόσμος γύρω μας, είχε το φόβο του πυρηνικού ολέθρου. Σήμερα όμως, ο φόβος εκείνος αντί να μειωθεί με την κλασικευμένη Μπους - Γκορμπασόφ και Σία, δήθεν, κατάργηση του «ψυχρού πολέμου», ο φόβος εντάθηκε, κι έγινε τρόμος κι ανατριχίλα στους Ευρωπαίους, από τα ίδια παράγωγα των θερμών τοπικών πολέμων και των εμφύλιων μακελειών, με τα ολέθρια συνακόλουθα των λαθρομεταναστών. Με τις μαφίες κάθε μορφής εγκλημάτων, επιδρομές, τρομοκρατίες, ακόμα και μέσα στα σπίτια τους, που δεν τολμούν ν' ανοίξουν πόρτες μετά το ηλιοβασίλεμα!

Ανά πάσα ώρα, καρδαοκεί παντού, ο ληστής, και ο φονιάς, είτε λέγεται σκιπετάρος, είτε ρουμάνος, είτε αράπης, είτε πολωνός, είτε τσιγγάνος.

Γι' αυτή την απόλεια του αισθήματος της ασφάλειας και της ησυχίας των Ευρωπαίων πολιτών, η ευθύνη βαρύνει τους αδυσώπητους καταβροχθιστικούς καρχαρίες και δεινόσαυρους που ανάτρεψαν την ισορροπία, την έννομη τάξη, και σάρωσαν το σεβασμό και την αξιοπρέπεια της ζωής των λαών, και τους μετέβαλαν σε άθλιες, αποκοτριωμένες κι αλληλοσυγκρουόμενες συνομοταξίες.

Καμιά προστασία και σιγουριά για το Σήμερα και το Αύριο. Ακόμα και

στα πρωτανεία της Κομισιόν των Βρυξελλών, επικρατούν αβεβαιότητες, αμφιβολίες, αγωνίες, και ανησυχίες για την οποιαδήποτε ένωση και το μέλλον της Ευρώπης.

Ο με το ψευδώνυμο «Πρώην» στο «Βήμα» 4.4.93 έγραψε:

«Με τον τερματισμό του ψυχρού πολέμου, η κατάσταση στο εσωτερικό των διαφόρων κρατών, σε σύγκριση με το παρελθόν, είναι σήμερα πολύ χειρότερη. Η ένωση των δύο Γερμανιών, έθεσε σε κίνδυνο την οικονομική σταθερότητα της γερμανικής οικονομίας και... διαπιστώνεται τώρα αύξηση της ανεργίας και του πληθωρισμού».

Ποιός θα σώσει τέλος, τη λογική και ειρηνική συμβίωση του κόσμου, στη βαβυλωνιακή κι αλληλοσπαρασσόμενη Ευρώπη, από τους μεγαλόρχοντες των ΗΠΑ, του Βατικανού και της Βόνης, και τους ατιμότερους μοσχοβίτες προδότες, όλων των αιώνων; Τους εν γένει πολεμοκάπηλους που δε χορταίνουν αίμα, δολάρια και μάρκα; Δεν γνωρίζουν αυτοί, για την οποιαδήποτε μορφή τυραννίας που επιβάλλουν στους δύστυχους λαούς, το αξίωμα του **Ηρόδοτου** και τη συμβουλή που δίνει σε όλους τους ομογάλακτους δυνάστες των λαών: «...Αφήστε κατά μέρος τη μοναρχία και την τυραννία και δώστε την εξουσία στο λαό. Επειδή, όταν κυβερνά ο λαός, η διοίκηση έχει τ' ωραιότερο απ' όλα τα ονόματα: **Ισονομία!** Γιατί, το παν απορρέει από τους πολλούς: «Εν γαρ τω πολλώ ένι τα πάντα».

Αλλά, «ευτυχώς, —λέγει πάλι ο Αριστοτέλης— για τους τυραννούμενους, πασών ολιγοχρονιότεραι των πολιτειών, εισίν ολιγαρχία και τυραννίς».

Λαοί, γρηγορείτε. Μόνοι σας Ευρωπαίοι θα σωθείτε!

Α.Μ.

Απρίλης 1993

Λάμπρου
Μάλαμα

ΛΑΟΣΟΦΙΚΑ
ΕΠΙΔΟΡΠΙΑ

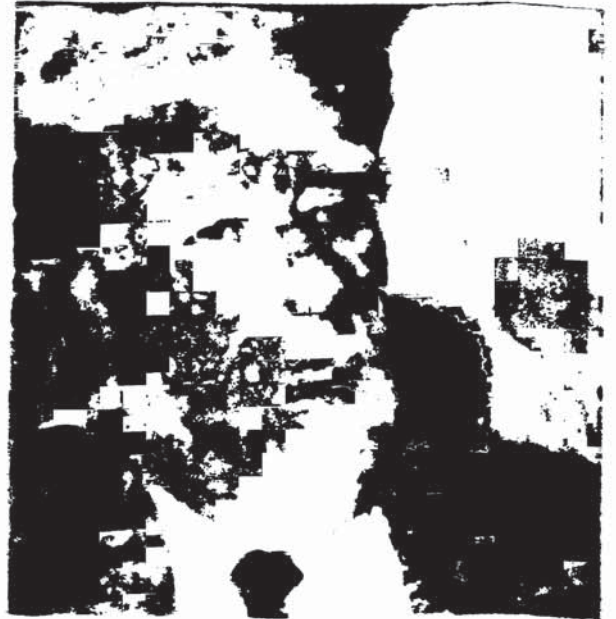

Δημιουργοί του Θεάτρου μας πνευματικοί ηγέτες και σκηνοθέτες

Ο Θάνατος Κωτσόπουλος στα 80 του χρόνια

Το «ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΠΝΕΥΜΑ» συμμετοχο της λύπης για τον πρόσφατο χαμό του φίλου κι εκλεκτού συνεργάτη Θάνα Κωτσόπουλου προσφέρει στο αναγνωστικό του κοινό τα λίγα τούτα τιμητικά πρωτοσέλιδα σαν αδερφικό μνημόσυνο και σαν ελάχιστο δείγμα εκτίμησής κι αγάπης στη μεγάλη κι αθάνατη καλλιτεχνική και συγγραφική προσφορά του στο λαό και στο έθνος.

Αποχαιρετισμός στον Θάνα Κωτσόπουλο

Του Λάμπρου Μάλαμα

Θάνα μου φίλε κι αδερφέ,
εγώ από την Ήπειρο κι εσύ απ' την Αθήνα,
με την καρδιά μοσχόβολη από ρόδα κι από κρίνα,
μόνοι στην τέχνη πήραμε της συγγραφής το όρομο,
με το λαό μον' συντροφιά και το σταυρό στον ώμο!

Τον σήκωσες αγόγγιστα, χτυπώντας την τυράννια,
με τη στεντόρεια φωνή, που 'φτανε ως τα ουράνια!
Κι έφτασες Θάνα μου αδερφέ στις ψηλές κορφάδες
του λόγου και του θεάτρου, υψώνοντας τις δάδες.

Πρωταθλητής στα στάδια με δάφνες φορτωμένος!
Κι έμεινα εγώ στην πάλη μου ορφανός και πικραμένος.
Εσύ, σαν Αηρ και Αίαντας, ενίκησες το χρόνο,
κι απ' τη λογοτεχνία σου, σου παίρνω εγώ τον πόνο.

Στα Ηλίσια που πέρασες απ' την Αχερουσία,
γλυκός νά 'ναι ο ύπνος σου, σ' αιώνια αθανασία.
Ήσουν του παλκοσένικου ο γίγας καλλιτέχνης,
κι εγώ, φτωχός κ' ισόβιος της μοίρας λογοτέχνης.

Ήσουν το μπόι του λαού, το δέντρο των καρπών του,
κι είμαι το δάκρυ κ' η καρδιά των αναστεναγμών του!
Κοιμήσου Θάνα μου αδερφέ, κι είναι ζωή, η θανή σου,
κι ας είν' το χώμα ανάλαφρο στη γη την αττική σου.

Ο Μίλτος Τσίρκας

Ηθοποιός Λόγιος και Κριτικός

Για τον Θάνο Κωτσόπουλο

Το Θέατρό μας όλο και φτωχαίνει, όλο και αποδυναμώνει από τα μεγάλα τάλαντα, που λάμπρυναν την ελληνική σκηνή και που, δυστυχώς, δε βλέπουμε σήμερα να υπάρχουν νέοι να παίρνουν τη σκυτάλη τους.

Στις 18.3.93 έφυγε για πάντα από κοντά μας ο Θάνος Κωτσόπουλος, ένας από τους τελευταίους της παλιάς φρουράς, ένας από τους σημαντικότερους συντελεστές της χρυσής εποχής του νεοελληνικού θεάτρου.

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1911. Σπούδασε στη Δραματική Σχολή του «Εθνικού Θεάτρου». Κάνει την πρώτη του εμφάνιση με το έργο του Σαίξπηρ «Έμπορος της Βενετίας» στο «Εθνικό Θέατρο» το 1932, σε ηλικία μόλις 21 ετών.

Εξήντα (60) χρόνια δόξασε το θέατρο. Μια προσφορά που αδυνατείς να την αξιολογήσεις μέσα σε λίγες αράδες μιάς μικρής σκιαγραφίας. Η έκταση της προσφοράς αυτής, σε ποσότητα και ποιότητα, είναι τεράστια, σε πιάνει δέος.

Οι ερμηνείες του α παράμιλλες, θα μας μείνουν αξέχαστες. Αποτελούν σταθμό στην ιστορία του θεάτρου μας.

Ποιούς ρόλους και ποιιά έργα να πρωτοθυμηθεί κανείς; Αναφέρουμε ενδεικτικά μερικά:

Τον Κρέοντα από τις «Φοίνισσες» του Ευριπίδη και τον ίδιο ρόλο από την «Αντιγόνη» του Σοφοκλή. Τον Πηλέα από την «Ανδρομάχη», τον Άδμητο από την «Άλκηστη» και τον Μενέλαο από την «Ελένη», έργων του Ευριπίδη. Τον Ορέστη από την «Ηλέκτρα» του Σοφοκλή και τον ίδιο ρόλο από τις «Χοηφόρες» του Αισχύλου. Τον Αγγελιοφόρο από τους «Πέρσες» του Αισχύλου. Κι ακόμα Προμηθέα, Οιδίποδα, Ηρακλή, Αίαντα, Ιάσονα κ.α. Επίσης στα έργα: «Πριν απ' το ηλιοβασίλεμα», «Ιβάν ο Τρομερός», «Βασιλιάς Ληρ», «Οθέλος», «Μάκβεθ», «Άμλετ», «Αντώνιος και Κλεοπάτρα», «Ηλίθιος», «Πόλεμος και Ειρήνη», «Κράτος του Ζόφου», «Ρόσμερσχολμ», «Νόρα», «Γρεις αδελφές», «Θείος Βάνιας», «Γλάρος», «Η μικρή μας πόλη», «Ο άνθρωπος και τα ποντίκια», «Τρισεύγενη», «Θεοφα-

νώ», και άλλα πολλά.

Ο Θάνος Κωτσόπουλος δεν υπήρξε μόνο ένας εμπνευσμένος ηθοποιός, που μας άφησε αξεπέραστες δημιουργίες, αλλά ήταν κι ένας εξίσου άξιος σκηνοθέτης κι ένας φωτεινός δάσκαλος των Δραματικών Σχολών, που οι μαθητές του θα τον θυμούνται για το ήθος του, για τις γνώσεις του και για την τεχνική του κατάρτιση.

Συνεργάστηκε με το «Εθνικό Θέατρο», με το «Θέατρο Βορείου Ελλάδος», με το Θέατρο Κατερίνας, καθώς και με το Θίασο Βάσως Μανωλίδου - Γιώργου Παππά.

Για την όλη προσφορά του τιμήθηκε το 1983 από την Ακαδημία Αθηνών, με το χάλκινο μετάλλιο.

Το Εθνικό όμως Θέατρο, που τόσο λαμπρά το υπηρέτησε, δεν τον τίμησε όσο του άξιζε. Από τα 15 θεατρικά του έργα, μόνο 2 καταδέχτηκε να του ανεβάσει, το «Λυτρωμό» στα 1946 και «Το Νησί της Αγίας» στα 1992. Ενώ 5 έργα του ανέβηκαν στο ελεύθερο Θέατρο.

Δούλεψε, κατά καιρούς, με κορυφαίους θεατροδόσκους, όπως ήταν ο Φώτος Πολίτης, ο Δημήτρης Ροντήρης, ο Σωκράτης Καραντινός, ο Κάρολος Κουν, ο Πέλος Κατσέλης και μαζί τους πλούτισε τις εμπειρίες του, πλουτίζοντας συνάμα και την ελληνική σκηνή με καινούργιες αισθητικές συγκινήσεις.

Ο Θάνος Κωτσόπουλος ήταν μεγαλωμένος με την κλασική κουλτούρα, με έργα μεγάλης ποιητικής πνοής, εμποτισμένος από τα ιδεώδη και την καλλιτεχνική τεχνοτροπία δύο μεγάλων εποχών: της Αθηναϊκής Δημοκρατίας του Περικλή και της Ευρωπαϊκής Αναγέννησης.

Θες γιατί η επαφή του με την αρχαία τραγωδία και το κλασικό ευρωπαϊκό δράμα ήταν τόσο συχνή, θες γιατί η παιδεία του ήταν τέτοια, το γεγονός είναι ότι το πνεύμα των δύο αυτών μεγάλων εποχών, επιδρά δημιουργικά και στο θεατρικό του έργο.

Ο Θάνος Κωτσόπουλος, δεν ήταν μόνο ένας δυναμικός μαχητής της σκηνης, που υπερασπιζόταν με πάθος τα ιδανικά του Θεάτρου, αλλά ήταν κι ένας εξίσου γενναίος μαχητής του πολεμικού μετώπου. Έλαβε μέρος στην εκποικία του '40 και πολέμησε στο Αλβανικό Μέτωπο ως απλός στρατιώτης, υπερασπίζοντας την ιδέα της Ελευθερίας. Κι αργότερα πήρε μέρος στην Εθνική Αντίσταση.

Για πολλές δεκαετίες ο Θάνος Κωτσόπουλος υπήρξε πρωταγωνιστής του ελληνικού θεάτρου, κυρίαρχος της σκηνης με το μεγαλοπρεπές παράστημά του και την ωραία θεατρική φωνή του. Το παίξιμό του, πλούσιο σε συναισθηματικές εκφράσεις και αλήθειες ζωής, ασκοίσε μια ακατανίκητη γοητεία στο θεατή.

Ο θάνατός του τώρα, μας αφήνει ένα τεράστιο κενό. Το πανθομολογούμενο απόφθγμα «ουδείς αναντικατάστατος», δεν ισχύει για το θέατρο. Γιατί, ποιοί είναι σήμερα σε θέση που μπορούν ν' αντικαταστήσουν τη Μαρίκα Κοτοπούλη, την Κατίνα Παξινού, την Ελένη Παπαδάκη, την Κυβέλη, τον Βεάκη, τον Μινωτή, τον Κατράκη, τον Καρούσο, για ν' αναφερθούμε σε μερικά μόνο ονόματα; Δυστυχώς κανένας. Και θα χρειαστούν να περάσουν πολλές γενιές, ώσπου να βρεθούν οι άξιοι συνεχιστές τους.

Γιάννης 20393

Το έθνος ζητεί από μας, τον πλούτο της διανοίας μας ντυμένον εθνικά. Μη παρθεί για εθνισμός, ότι δεν είναι παρά σέβας της αλήθειας.

Διονύσιος Σολωμός

Όσοι έχετε επιστήμη και τέχνη έχετε θρησκεία. Κωστής Παλαμάς

Ο Γιάννης Ξυνόπουλος

Νέος διατηρήσει λόγιος και θεατρικός μελετητής

Για την πορεία του Θάνου Κωτσόπουλου

Στις 18 του Μάρτη έφυγε από κοντά μας ο μοναδικός ερμηνευτής, ο κορυφαίος θεατράνθρωπος, ο γλυκύτερος άνθρωπος, ο Θάνος Κωτσόπουλος.

Ο Θάνος Κωτσόπουλος για δεκαετίες αλόκληρες λάμπρινε το θέατρό μας με το αξεπέραστο ταλέντο του, τη μοναδική σκηνική φυσιογνωμία του, αλλά και το λαμπρό του ήθος.

Μίστης και εραστής της τέχνης και του πνεύματος, που στο πρόσωπό του συντελέστηκε το ιδανικό πάντρεμα λαμπρού καλλιτέχνη και σεμνού, γλυκύτερου ανθρώπου.

Με το θάνατό του ξεθαριάζει ακόμη περισσότερο μια λαμπρή εποχή του θεάτρου μας, ελάχιστοι εκπρόσωποι της οποίας βρίσκονται πια στη ζωή.

Για την καλλιτεχνική πορεία του Θάνου Κωτσόπουλου, μια πορεία που θα ζήλευε και θα ονειρευόταν κάθε ηθοποιός, θα μπορούσαν να γραφούν αλόκληροι τόμοι.

Σε τούτο το μικρό αφιέρωμα θα σκιαγραφήσουμε το μεγαλειώδες καλλιτεχνικό του έργο.

Ο Θάνος Κωτσόπουλος γεννήθηκε το 1911 στην Αθήνα. Ως ηθοποιός τον συναντούμε στα πρώτα του φτερογίσματα το 1930 - 31 στο Λαϊκό Θέατρο Αθηνών στον «Πειρασμό» του Ξυνόπουλου κλάι στη Νέλλη Μαρσέλου, το Μάνο Κατράκη, τον Τίτο Φαρμάκη, τη Σαφώ Νοταρά, τον Γιάννη Ταλιάνο.

Με την ίδρυση του Εθνικού Θεάτρου και τελειώνοντας τη δραματική του σχολή, προσλαμβάνεται ως αριστοίχος στην πρώτη κρατική μας σκηνή (1932 - 33).

Από τότε έως και το 1940 υποδύεται διάφορους ρόλους σε πολλά έργα δίνοντας τα πρώτα δείγματα του μεγάλου σκηνικού ταλέντου του.

Την πρώτη του σκηνική εμφάνιση στο Εθνικό Θέατρο κάνει τον Οκτώβριο του 1932 στο αριστοίχημα του Σαίξπηρ «Ο έμπορος της Βενετίας» (σε σκηνοθεσία του Φώτου Πολίτη και με πρωταγωνιστές τους Νίκο Παρασκευά, Νίκο Δενδραμή, Κατερίνα Ανδρεάδη, Ευάγγελο Μαμία, Βάσω Μανωλίδου, Μάνο Κατράκη). Έπειτα ερμηνεύει ρόλους σε άλλα έργα όπως στο «Ζιζάνιο» του Τριστάν Μπερνάρ (1933), στην «Ηλέκτρα» του Σοφοκλή (1936 σε σκηνοθεσία Δημήτρη Ροντήρη και με πρωταγωνίστρια την Κατίνα Παξινού), στο «Πριν από το ηλιοβασίλεμα» του Γεράρδου Χάουπμαν (1936 με πρωταγωνιστές τον Αιμίλιο Βεάκη, την Κατίνα Παξινού και την Ελένη Παπαδάκη), στον «Βασιλιά Αηρ» του Σαίξπηρ (1938 με πρωταγωνιστές τον Αιμίλιο Βεάκη, στον κορυφαίο ρόλο της καριέρας του και ένα πλήθος μοναδι-

κών ερμηνευτών: Ελένη Παπαδάκη, Βάσω Μανωλίδου, Νίκο Ροζάν, Αλέξη Μινωτή, Γιώργο Γληνό, Ευάγγελο Μαμιά.

Το 1940 αποχωρεί από το Εθνικό Θέατρο και συνεργάζεται με το θέατρο «Αθηνών» και τα θίασο της Κατερίνας Ανδρεάδη. Σύντομη επιστροφή στο Εθνικό θέατρο («Μπλοκ C» του Ηλία Βενέζη κ.α.) και έπειτα συνεργασία με το θίασο Βάσως Μανωλίδου - Γιώργου Παππά.

Το 1948 ο Θάνος Κωτσόπουλος όντας πια καθιερωμένος πρωταγωνιστής επιστρέφει στο Εθνικό Θέατρο όπου μέχρι και το 1966 που αποχώρησε οριστικά από αυτό, μεγαλουργεί υποδόμενος αναρίθμητους ρόλους σε αρχαίες τραγωδίες, κλασικό ρεπερτόριο, αλλά και σύγχρονο θέατρο: «Το τραγούδι της κοίνιας» των Γκρεγκόριο και Μαρίας Σιέρρα (1948), «Τρικυμία» του Σαίξπηρ (1950), «Λοκαντιέρα» του Γκολντόνι (1950), «Δον Ζουάν» του Χοσέ Θορίλια, «Οι τρεις αδερφές» του Τσέχωφ (1951), «Όνειρο καλοκαιρινής νύχτας» του Σαίξπηρ (1952), «Το μυστικό της Κοντέσσης Βαλέρινας» του Ξενοπούλου (1953), «Άννα Κρίστι» του Ο' Νηλ (1954), «Ο δρόμος του ποταμού» του Τσαρλς Μόργκαν (1954), «Το αστέρι της Σεβίλλης» (1954), «Εκάβη» του Ευριπίδη (1955), «Μήδεια» του Ευριπίδη (1956), «Φάουστ» του Γκαίτε (1956), «Κυμβελίνος» του Σαίξπηρ (1957 - κύκνειο άσμα του Γιώργου Παππά), «Δεσποινίς Τζούλια» του Στρίντμπεργκ (1957), «Ιφιγένεια εν Αυλίδι» του Ευριπίδη (1957), «Ιφιγένεια εν Ταύροις» του Ευριπίδη (1958), «Οθέλλος» του Σαίξπηρ (1958), «Ορέστεια» του Αισχύλου (1959), «Ρόζα Μπερντ» του Χάουπτμαν (1959), «Φοίνισσες» του Ευριπίδη (1960), «Τα εκατομμύρια του Μάρκο Πόλο» του Ο' Νηλ (1960), «Γέρμα» του Λόρκα (1961), «Ρόσμερσχολμ» του Ίβεν (1962), «Μελισσα» του Καζαντζάκη (1962), «Ρήγας Βελεστινλής» του Σπίρου Μελά (1962), «Άλκηστις» του Ευριπίδη (1963), «Αντώνιος και Κλεοπάτρα» του Σαίξπηρ (1963), «Κροίσος» του Αλέξανδρου Μάτσα (1963), «Το σπίτι της κούκλας» του Ίβεν (1964), «ΙΚέτιδες» του Αισχύλου (1964), «Οι δαιμονισμένοι» του Ντοστογιέφσκι (1964), «Αγαμέμνων» του Αισχύλου (1965), «Η μπόρα» του Οστρόφσκι (1965) κ.α.

Στο πλάι του όλα αυτά τα χρόνια της θητείας του στο Εθνικό, σπουδαίοι καλλιτέχνες («εερά τέρατα») της σκηνης μας που μεγαλούρησαν μαζί του και δημιούρησαν αξέχαστες παρουσιάσεις: η Μαίρη Αρώνη, η Βάσω Μανωλίδου, η Κυβέλη, ο Γιώργος Παππάς, ο Γιώργος Γληνός, ο Νίκος Παρυσκευάς, ο Τάκης Γαλανός, η Αντιγόνη Βαλάκου, η Άννα Συνοδινού, η Αλέκα Κατσέλη, η Ελένη Χατζηαργύρη, ο Στέλιος Βόκοβιτς, ο Θεόδωρος Μοριδής και άλλοι λαμπροί πρωτεργάτες του θεάτρου μας.

Μετά την αποχώρησή του από το Εθνικό Θέατρο (1966) συνεργάζεται με την «Ελληνική Σκηνή» της Άννας Συνοδινού στην «Ελένη» του Ευριπίδη στη «Λυσιστράτη» του Αριστο-

Ο Κωτσόπουλος (Αγαμέμνων) στο έργο του Ευριπίδη «Ιφιγένεια εν Αυλίδι» στην Επίδαυρο με την Α. Συνοδινού το 1961

φάνη, στο αριστούργημα του Τολστόι «Πόλεμος και Ειρήνη» και σε άλλα έργα.

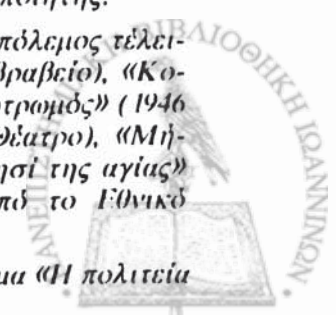
Κατόπιν συνεργάζεται με το Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος του οποίου διατέλεσε διευθυντής, πρωταγωνιστής και σκηνοθέτης. Στα χρόνια της θητείας του στη δεύτερη κρατική μας σκηνή, το Κ.Θ.Β.Ε. ανέπνεε τη μοναδική αρτιότητα, την ευγένεια και την ευσυνειδησία της δουλειάς του μεγάλου μας αυτού δασκάλου, γνωρίζοντας μια περίοδο πραγματικής άνθησης και ακμής.

Μετά το 1972 που αποχώρησε από το Κ.Θ.Β.Ε. συνεργάσθηκε και πάλι με την «Ελληνική Σκηνή» της Άννας Συνοδινού για να αποχωρήσει έπειτα σιγά σιγά σεμνά και αθόρυβα από την ενεργό δράση, γιατί οι μεγάλοι καλλιτέχνες δεν χρειάζονται τυμπανοκρουσίες και διαφημίσεις ούτε όταν δημιουργούν ούτε όταν αποχωρούν, αφού διαφήμιση αποτελεί από μόνο του το λαμπρό έργο που συντελούν.

Ο Θάνος Κωτσόπουλος, δεν υπήρξε μόνο ένας λαμπρός ηθοποιός, αλλά και ένας σπουδαίος θεατρικός συγγραφέας και ποιητής.

Έγραψε τα θεατρικά έργα «Ο πόλεμος τέλειωσε» (1931 - 1ο καλοκαιρινείο βραβείο), «Κοράκι στην ερημιά» (1936), «Ο λυτρωμός» (1946 - που ανέβηκε από το Εθνικό Θέατρο), «Μήδεια και Θησεύς» (1952), «Το νησί της αγίας» (1967 - που ανέβηκε πέρσι από το Εθνικό Θέατρο) κ.α.

Έγραψε επίσης το μυθιστόρημα «Η πολιτεία

Δείγματα ποιητικής γραφήςΤου Θάνου ΚωτσόπουλουΗ Πρωτομαγιά

Στον ουρανό, στη θάλασσα, στη γη
 ξυπνά ζωή καινούργια. Στα λιβάδια
 γεννιούνται ζα και δέντρα. Κ' η αυγή
 σκορπά στον κόσμο μύρια, γλυκά χάρια.

Λαλιές κουλιών το Μάη χαιρετάνε
 μα και κραυγές ανθρώπων που δουλειά
 ψωμί και λευτεριά για όλους ζητάνε
 και νέα σκέψη, που να σβήσει την καλιά.

Κι εγώ μι' αγάπη καρτερώ το Μάη
 να μου 'ρθει για να ζήσω πιο βαθιά
 κάθε χαρά που μου 'χει φύγει κι έχει πάει
 στα σιωπηλά του χρόνου τ' άπατα νερά.

Τρία τραγούδια στη Λευτεριά

1

Αφήσαμε τη νιότη μας, βουνά της Αλβανίας,
 στις ράχες σας, ο φασισμός σαν πρόβαλε μπροστά μας.
 Βιγλάτορες απόμονοι, κει, στις προφυλακές μας,
 θωροίσαμε το θάνατο κι ακούσαμε το θυμό μας.
 Κι έλεες πως θα σβήναμε, σαν άχνα στον αγέρα,
 καθώς βαδίζαμε όλο εμπρός χωρίς ψωμί κι αλάτι,
 να κράζουμ' ένα μήνυμα προς όλους τους ανθρώπους,
 να πολεμούν για λευτεριά, το φως τους όσο βλέπουν.
 Εικ' ο τρανός μας κοιητής τον ιερό του λόγο:
 «Φυλάξτε τη κι είναι για σας μεγ' αγαθό και πρώτο!»

2

Γυναίκα μάνα μας γλυκειά, που Λευτεριά σε λέμε,
 κι εσύ παιδιά σου μας καλείς και μας σφιχταγκαλιάζεις,
 αν μας αφήνεις μια στιγμή, στ' αδέρφια μας να τρέξεις.
 Είναι γιατί σε κράζουνε βοήθεια να τους δώσεις.
 Εκεί, με σπάθα δίκωπη, σε βλέπουμε να σπέρνεις
 τον τρόπο και το θάνατο στους άνομους τυράννους.
 Σ' όσους τρελούς δε σ' ένιωσαν και παν να σ' αφανίσουν.
 Κράζε τους πως στο γαίμα τους ευτίς θε να τους κνίξεις,
 το χέρι σαν απλώσουνε και μόνο να σ' αγγίζουν.

3

Ω, λευτεριά, αλευτέρωτη, πως κάλλιο να σε ψάλλω,
 Νά 'σαι και πάλι στα δεσμά, γιατί η σκλαβιά μας κνίγει
 και τύραννοι μας κλέβουνε την ψυχική γαλήνη
 και λυτρωμό γυρεύουμε μόνο και τίποτ' άλλο.
 Να φτερουγίζεις συ ζητάς στον ήλιο και στ' αγέρι
 σε μια ζωήν ειρηνική, σε μιαν αδερφοσύνη,
 σε μιαν αγάπη πρόσχαρη, σε μια δικαιοσύνη,
 που σ' όποιον τηνε σέβεται, σέβας κι αυτή προσφέρει.
 Τώρα, μακριά που σε θωρώ, σαν άστρο να φαντάζεις,
 νιώθω πως είμαι σ' ερημιά, χαμένος μες στα χάρη.

του θεάτρου» (1957) «Ο Φάπας» (1988), καθώς
 και ποιητικές και διηγηματογραφικές συλλογές.

Ο Θάνος Κωτσόπουλος έφυγε... μα το υψηλό
 καλλιτεχνικό του παράστημα, οι μοναδικές ερ-
 μηνείες του, η γλυκύτατη μορφή του, το λα-
 μπρό του ήθος, θα ζουν πάντα, θα υπάρχουν
 πάντα σε κάθε σκηνή, σε κάθε έργο, σε κάθε
 ρόλο σε καθετί που σημαίνει θέατρο...

Θεσ νίκη 28.3.93

Ο Δ/ντής της περιοδικής μας Επιθεώ-
 ρησης μόλις άκουσε το θλιβερό μήνυμα
 θανάτου του Θάνου Κωτσόπουλου, έστει-
 λε στην εκλεκτή συντρόφισσα της ζωής

του, το κυρκύτω τηλεγράφημα:

Κυρίαν Άννα Κωτσόπουλου
 Γαλακηδών 9, Γαλάτσι Αθήνα

Συμμέτοχος οικογενειακό πένθος εθνικής
 απώλειας κορυφαίου καλλιτέχνη - θεατρο-
 δάσκαλου - συγγραφέα αγαπημένου μας
 Θάνου πολύτιμου ακριβού πνευματικού φί-
 λου. Τιμή και δόξα αιώνια σε λειμώνες
 αθανασίας.

Αδερφικά
 Λάμπρος Μάλαμας

Γιάννινα 18.3.93

Ελληνική Ποίηση

Σήφης Γ. Κόλλιας

Ηπειρωτική γη

Ζεις στις κορυφές της Τέχνης και της Ιδέας.
Και πάνω απ' όλα το φως της Αρετής, το πάθος.
Για να βλαστήσει η προκοπή και η δημιουργία.
Σκληρά χτυπάει το βιολί του πιο ιερού μόχθου.
Μέσα σε μια ολόφωτη ψυχική πίστη και πορεία.
Οι άνθρωποι σου λαχτάρησαν τη ζωή και τη χαρά.
Κι άσπρισαν τα μαλλιά τους στ' άροτρο της δουλειάς.
Έντιμοι, πατριδολάτρες, απροσκύνητοι, δουλευτάδες.
Περιφρονήσανε την πικρή μοίρα
Και τράβηξαν ολόσια το δρόμο τους.
Κοίταξαν στα μάτια το ιερό χρέος
Κι έκαναν αξεκούραστα ανύχτωτες τις μέρες.
Τεχνίτες τ' αγαθού και του μεγάλου χρέους.
Ανάξιος όποιος ξέκοβε απ' το μεγάλο καθήκον.
Γεμάτο παλμούς το Είναι σας και Φως.
Και μέσα σας ολοζώντανη η αυτογνωσία.
Πάντα μπροστά σας το προσκλήτήριο της συνείδησης.
Ο βουβός ύμνος στις ομορφιές της ζωής.
Κι πάνω απ' όλα η ακτινοβολία της συνείδησης.
Ηπειρωτική γη, Ηγερία και δύναμη και χάρη.
Και πάνω στο λιθόστρωτο του τίμιου ιδρώτα Φως.
για την πανέμορφη ζωή και τον γενναίο θάνατο.
Στο διάβα σας ορθόστηθη η σεμνότητα, η εναισθησία,
και μέσα στο ναό του χρέους ευλαβείς.
Μ' έγνοιες κι ακοίμητες λαχτάρεις, καρδιοχτύπια.
Αετοί στις κορυφές του μάγου καθήκοντος
και της έντιμης και γενναίας προσφοράς
Ηπειρωτική Γη, άγια και πανέμορφη.
Μοίσα των πιο ωραίων στροφών της ζωής.
Με ηρωικά οράματα, με θύμησες αγνές.
Προστάξεις τα παιδιά σου για την ισόβια προσφορά.
Ανάξιοι όσοι σε προδίνουν στη ζωή.
Καταραμένοι αυτοί που δολιεύονται
τη γνώμη σου την αγαθή, τον υπεραισιό Λόγο.
Με άσωστη φεγγοβολή σε νου και σε καρδιά.
Οργώσατε τη γη της προκοπής
και καρτερούσατε σκληρά, με φρονιμάδα,
την έντιμη των μόχθων σας συγκομιδή.
Σ' όλους τους αγώνες της Φυλής αγωνιστές γενναίοι
Και μέσα σας αχαμήλωτη η πυρκαγιά της πατριδολατρίας.
Με πρωτοθόρμητη την αγαθή διάθεση
Και τη μεγάλη απόφαση της δικαίωσης.
Πολίτες έντιμοι στο βασίλειο του ένθεου μόχθου.
Άνθρωποι μ' ακηλίδωτες εφέσεις
Και με μια στόχαση τρανή κι αγαθοφόρα.
Σας στεφανώνω εγκάρδια με χρυσόφυλλη δάφνη,
για την πολύζηλη τρανή σας καταξίωση.
Ηπειρώτες, Αγωνιστές της ζωής, Κατευόδιο.

Κόρινθος 5.2.1943

Γιάννης Καραβίδας

Σε γνωρίζω

Όλα τα χέρια
που κρατάν αλυσίδες
για τα χέρια μου
είναι δικά σου.

Δικά σου είναι
όλα τα πρόσωπα
μ' εκείνο το στιλέτο
που γυαλίζει στο βλέμμα σου

Σ' όλη τη Γη
το σκαθί σου
θερίζει τ' άνθη που μαραίνονται
στους τάφους των αγγέλων

Σε γνωρίζω λοιπόν
απ' τη σκαβιά
και το θάνατο
που κουβαλάς μέσα μου.

Και σε μισώ
ελευθερία του κακού.

Αργυρούπολη '93

Κώστας Α. Λάμπρου

Ανθισμένες κερασιές

Νάτες ξανά οι κερασιές
ολανθισμένες οι τρελές
στα ολόασπρα ντυμένες
νυφάδες στολισμένες.

Νιώθεις χαρά να τις κοιτάς
πάνω στους λόφους στις πλαγιές
μες στις βαθιές τις ρεματιές
όλες αυτές τις ομορφιές.

Τις βλέπεις να χορεύουνε
πιασμένες χέρι χέρι
λουλουδιασμένες κοπελιές
νυφάδες δίχως ταίρι.

Θεόρατες οι κερασιές
σαν να τις φύτεψε θεός
καίζανε και λουζότανε
στον ήλιο και στο φως.

Αμέτρητες οι κερασιές
σειότανε και γελοούσαν
της άνοιξης τον ερχομό
μηνούσαν τραγουδούσαν.

Ζωγράφος - Αθήνα '93

† Θάνος ΚωτσόπουλοςΌχι σαν Ιανοί*...

Με δυο μορφές, υσάλευτοι, θα βλέπουμε,
σαν Ιανοί, σ' Ανατολή και Δύση,
που θα φανεί τ' Αστέρι της Ειρήνης;

Α! Πότε πια, με μια μόρφη θα ζήσουμε,
σαν Άνθρωποι, με την ψυχή μας ήσυχη,
πώς πόλεμοι ποτέ πια δε θα γίνουν;

Τα ξόανα μας έρχεται να σπάσει
λαός ανάρτης, όμοιος με μια θύελλα,
και καθαρό στη γης όλη να δώσει!

Σε λόγους πλανερούς πια δεν πιστεύουν
οι πέρφανοι λαοί, με νου που μάχονται
για Λευτεριά κι Ισότητα κι Ειρήνη.

Λοιπόν, εμπρός, ας πέσουμε σαν Άνθρωποι
μ' ακέρια μια μορφή, κι όχι σαν ξόανα
σε μι' άλλη Χιροσίμα να χαθούμε!

* Τα διμέτωπα ξόανα που τα ονομάτιζαν Ιανούς στη
Ρώμη και ο πόθος τους.

Αλέκος ΧρυσοστομίδηςΕμπορεύματα

Έλα φίλε μου το μεσημέρι του Σαββάτου
να κουβεντιάσουμε

εν μέσω των εμπορευμάτων...

Να κουβεντιάσουμε

για το εμπόρευμα που κρατάμε μέσα μας,
δίχως να βρίσκουμε αγοραστή...

Το εμπόρευμα που δεν αγοράζεται.

Βλέπεις το είδος μας δεν πουλιέται, χωρίζε-
ται...

Στο βάθος της καρδιάς μας
τοποθετήσαμε τις μικρές ετικέτες:
«Αγάπη και φως»!

Όμως, στους καιρούς μας
δεν έχουν πια αγοραστική αξία.

Οι αγοραστές αδιαφορούν...

Σήμερα στα σχολεία
χρησιμοποιούνται ακριβά υλικά!

Εμείς στιβιάζουμε τη γνώση
στην πάνινη σάκκα μας...

Αυτό το μεσημέρι του Σαββάτου

ας ανταλλάξουμε οι δυό μας
τα δώρα της καρδιάς μας. Κιρτισίσι '93

Πάικος ΝικολαΐδηςΑκροστιχίδες

Μακεδονία λαμπερό φως σύμπαντος του κό-
σμου
Ανασκιρτά κάθε Έλληνας στο απαλό σου
χάδι.

Κεραυνοί και καταιγίδες δεν σε πτοούν φοβέ-
ρες

Εχθρών γειτόνων αψηφάς κι ορθώνεσαι μπρο-
στά τους.

Δεν είσαι ανθρώπων χώρα εσύ, είσαι θεών γεν-
νήτρα

Ο Όλυμπος σου ο θρόνος σου, Μουσών η
καλοικήτρα

Νάρκισσος ανθοστόλιστος, χαμόγελο τα δέντρα

Ιδανική οικοδέσποινα τροφός συ και μητέρα

Ανδρών, ηρώων κόρες σου οι Πιερίδες Μού-
σες.

Σιγοτραγουδούν κ' υμνούνε το μεγάλο σου το
τέκνο

Το Σταγειρίτη το σοφό, το θάμα των αιώνων
Ορθολογιστή διδάχον επιστήμης και συμβόλων.

Χάραξες ανεξίτηλα στο έδαφός σου ίχνη
Ομόφωνα τ' ομολογεί, κάθε παλιά πολίχνη

Στη σύγχρονη τη γενεά στο κάθε σου το
βήμα.

Με το αφροστεφάνωτο του Άθω σου το κύμα
Ιερουργείς θαυματουργείς, υπέρτατη αρμονία.

Σμίγεις το πνεύμα και το φως με ύλη και με
χρήμα

Ελλάδα να, το θάμα σου κ' η δόξα κ' η
μαγεία.

Λυτρωμένη από ξένους πειρασμούς και επιδρά-
σεις

Λειτουργείς με θεία ζέση κι απορρίπτεις τις
προτάσεις

Η μιμαθών γειτόνων σου που αναίσχυντα βαλ-
θήκαν

Να σε βαφτίσουν σκοπιανού κρατιδίου επαρ-
χία.

Ωδή, που γλώσσα πα' στη γη, δεν έψαλλε
καμία.

Νους δεν το χωράει ανθρώπου να ζεις έξω απ'
την Ελλάδα.

Ηλιούπολη '93

Χρήστος ΠαραλογγίτηςΤ' όνομά σου στ' άστρα

Σαν κοιμηθείς απόψε τα μεσάνυχτα
τα παραθύρια σου ν' αφήσεις ανοιχτά·
θέλω στον ύπνο σου να ρθώ
και πλάι σου θε να σταθώ.

Όχι δεν πρέπει να μ' αγγίξεις,
θά 'χω το πρόσωπο της θλίψης,
και το χαμόγελο της άνοιξης,

θά 'χω στο μέρος της καρδιάς,
το λουλουδάκι που μου χάρισες
και το σημάδι της λαβωματιάς.

Στερνό φιλί αντίο μη μου δώσεις
κι ας είναι η νύχτα ξελογιάστρα.

Θά 'ρθω μονάχα να σου πω
πώς, έχω γράψει τ' όνομά σου στ' άστρα.

Αθήνα '93

Πάνος Βοζίκης

«Το τζόβενο»

Στην κουβέρτα μας καθήσαν κουρασμένα
κάτι μαυρόπουλα και κράζαν δυνατά
οι μαύροι ναύτες κοιτάζαν εμένα
κι ο Μπίλης ο ξανθός τα χέρια να χτυπά.
Απόρησα και φώναξα στους μαύρους
στον Μπίλη: Να μη διώχνουν τα πουλιά·
τ' αράπικα τα λόγια δεν τα πιάνω
κ' οι μαύροι αρρωστήσαν ξαφνικά.
Ο Μπίλης να φωνάζει και να βρίζει
οι μαύροι μαζεμένοι στη γωνιά
κακό σημάδι· τα πουλιά να φοβερίζει
έχω την πείρα, τα γνωρίζω από παλιά.
Είδα το πλήρωμα να τρέχει στην κουβέρτα
κι όλοι φωνάζανε να φύγουν τα πουλιά,
τους μαύρους να χορεύουν και να κλαίνε
μόνο το «τζόβενο» δεν είδα κουθενά.
Τρελάθηκα!

Σαν άκουσα το ναύτη να μου λέει
πως δεν προλάβαμε είχε γίνει το κακό
το τζόβενο βιάσαν χτες το βράδυ
κι αυτό κρεμάστηκε απάνω στον ιστό.
Απότομα πετάζανε και φύγαν τα πουλιά·
κουβάλαγαν το έγκλημα εκάνω στα φτερά τους
Οργίασαν στη θάλασσα του χτες
οι κίναδοι στο σπόρο απ' τη γενιά τους,
χορεύοντας οι μαύροι σαν τρελοί
στα χέρια τους κρατούσαν την ψυχή του
και κοιτάζα που φεύγαν τα πουλιά
του Μπίλη το βοηθό πήραν μαζί τους.

Νέα Υόρκη '93

Βαγγέλης Παππάς-Παμφίλης

Τα λόγια τα δυσνόητα

Τα λόγια τα δυσνόητα, των κοιητών οι γρίφοι,
στις μέρες μας κληθήναι κι έχουνε γίνει στίφη.
Δεν ωφελούνε άνθρωπε αυτή την κοινωνία.
Είν' ένα βάρος περιττό, και μία τυραννία.

Δώστα στα παριζιάνικα, τα πλούσια σαλόνια,
πατέντες να τα έχουνε, σειρήνια και γαλόνια.
Δώστα να κοκορεύονται οι πετεινοί κι οι κότες,
οι εραστές της χίμαιρας, κ' οι άμυαλες κοκότες.

Λόγια χωρίς αντίκρουσμα, και δίχως σημασία.
Λόγια που μόνο τα γενά η ασυναρτησία.
Λόγια που δε χαράζουνε μια σταθερή πορεία.
Λόγια που δε θα μείνουνε ποτέ στην ιστορία.

Ο στίχος θέλει στόχαση αθάνατος να μείνει,
της ανθρωπιάς το μήνυμα σε άνθρωπο να δίνει.
Να τέρπει και να ωφελεί, και πάντα να διδάσκει,
και πάντα νά 'ναι αλώβητος, όσο και να γεράσκει!

Καματερό '93

† Νίκος Γαργαρώνης

Οι βρυκόλακες

Ποιός είχε πως έσβησαν οι άρχοντες
της Κίνας και της Αίγυπτος!
Της Αθήνας καί της Σπάρτης!
Της Ήκειρος και της Βαβυλώνας!
Της Καρχηδόνας και της Ρώμης!
Της Βενετίας και του Βυζάντιου!
Της Αγίας Ρωσίας και της
γερόντισσας Οσίας Ευρώπης!

Βρυκολακιάζουν οι τύραννοι
αλλάζοντας ονόματα
και πατρίδες στις εποχές...

Ανέκδοτο-Αθήνα '90

Όμηρος Χαϊδόπουλος

Χαλασμός

Ένας μολυβής ουρανός
χαμήλωσε πάνω απ' τα κράνη μας
Και μας πετροβολάει
Με χαλαζόλιθους.
Κι εμείς φορτωμένοι τα
συμπρά·καλά μας

χαμένοι στις χλαίνες μας
Κουτροβιβάλαμε στο χάος
Από πέρα σπέρνουν οβίδες
Κάθε τόσο ανάμεσά μας
Με δαιμονιακό σαματά,
καταγάζοντας ξαφνικά το τοπίο
Της βιβλικής κόλασης.
Ξαπλώνουμε στο βόρβορο
Όπου νά 'ναι θα γεμίσουμε
Κάποια γράνα με το κουφάρι μας.
Ένα σμάρι νυχτερίδες
πέσανε πάνω στα κράνη μας,
κοκάδι άγρια άλογα
μας ξεπεράσαν στη φευγάλα,
με άτσαλα ποδοβολητά
και χλιμιντρίσματα.

Ξύπνησε ο λόγγος στην αντάρα.
Κάτι αποτρόπαια πετούμενα
περάσαν πάνω μας ουρλιάζοντας,
κι ως μας κολυβολήσαν, ξάπλωσα
ανήμπορος στα βάτα.
Στην παραζάλη μου, είδα
την αδερφή μου που μας μεγάλωσε
στην ορφάνια με στερήσεις,
και την κράσαμε μάνα!
Νά 'ρχεται λαφροκατώντας
απ' το σύδεντρο,
αιθέρια κι αρχοντική,
να λάβει το γέρας
της θυσίας απ' το μολυβή
ουρανό που σάρκαζε
πάνω απ' τα κράνη μας.

Αθήνα '93

Μάνθος Σκαργιώτης

Τι θά 'χουν τα παιδιά μας

Τι θά 'χουν τα παιδιά μας να θυμούνται
σ' αυτή τη γκρίζα πόλη που γεννιούνται
κι από τη μια περνούν στην άλλη σιωπή;
Στη Φιλελλήνων πέντε θ' αρκουδίσουν,
Μαυρομιχάλη οχτώ θα βηματίσουν
και μένει πάντοτε η ψυχούλα τους γιαπί.

Τι θά 'χουν τα παιδιά μας να πονέσουν,
σε ποιό κατώφλι την καρδιά να δέσουν
και πού τον παιδικό ν' αφήσουν ίσκιο-πού;
Η ρίζα τους κομμένη πριν βλαστήσει,
κι απ' το πρωί στα μάτια του η δύση
τα παραθύρια να συρτώνει τ' ουρανού.

Κατάδικοι κι εμείς τι να τους πούμε,
όταν γι' αυλές κι αστέρια μας ρωτούνε
και στα βιβλία τους βλέπουν κήπο με ροδιά;
Τη μνήμη μας θα σφάζουνε μαχαίρια
και θά 'ρχονται μανάδες με τσεμπέρια,
για να μαζεύουν τη ζωή μας στην ποδιά.

Θεσ/νίκη '93

Γιάννης Μπεθάνης

Επιλογές II

Ακαδημαϊκοί πλαδαροί
και σίγουροι σε πολυθρόνες,
κουφοί κι αδιάφοροι
τον ίδιο εαυτό αναμασάμε
και στον λόγων τους ήχους
τη ζωή σπαταλάμε.

Νάτην η ανατολή,
μια αυγή, μια άνοιξη,
ένας ήλιος αλλιώτικος
κάτι πουλιά εξωτικά
που στους κήπους
της καρδιάς κελαηδούνε.

Νάτην η αλλαγή
στης αγάπης τη ρότα
στου χορού τα βήματα
στων λόγων την ουσία.
Να λοιπόν η πτώση μας.
Εδώ η παραδείσια αλήθεια,
ας διαλέξετε...

Τρόπαια - Λάδωνας '93

Ερανίσματα

Η κριτική, είναι σαν το φαί.
Κανένας δε ζει χωρίς φαί.

Μ. Γκόρκι

Αφήστε τον ήλιο να λάμπει πάνω απ'
την Ελλάδα...

Πολύβιος Δημητρακόπουλος

Θεωρητικά, μπορώ να δεχτώ πως οι θρη-
σεία, ασκεί μια δύναμη προς το καλό.
Όμως, τα όσα εγώ πέρασα και περνώ,
μου έδειξαν τη δύναμή της να κάνει κα-
κό. Και το κακό αυτό γίνεται στο χώρο
των προσπαθειών να χαθούν οι προοδευτι-
κές φωνές σε όλο το μουσουλμανικό κό-
σμο.

Σαλμάν Ρουσντι
(Προγραμμαμένος Συγγραφέας
από τον Χομείνι)

Πρέπει να ξαναπλάσουμε τον άνθρωπο
στα μέτρα του ανθρώπου και υπεύθυνο
για τους ανθρώπους.

Αλμπέρ Καμύ

Σοφία υπάρχει μόνο στην Αλήθεια.

Γκαίτε

Ο άνθρωπος τον έπαινο και την κολα-
κεία την επιζητεί, την κακία πολλές φο-
ρές την ανέχεται ή τη θέλει, την καλο-
σύνη την προσφέρει ανάλογα με την α-
γωγή, την αυτογνωσία και τον ηθικό χα-
ρακτήρα. Αλλά τη γελοιοποίησή του την
απεχθάνεται και την εχθρεύεται.

Σήμερα στη χώρα και στην κοινωνία
μας, όποιος βαστάει πένα στην υπηρεσία
της αλήθειας κι έχει συναίσθηση ευθύνης
και αποστολής ως πολίτης και πνευματι-
κός άνθρωπος, πρέπει να ξέρει να κριτι-
κάρει σωστά, να επισημαίνει τρωτά κι
αδυναμίες, προβλήματα και λάθη για
διόρθωση και για το γενικό καλό και
αδυσχερύνει μικρόψυχους και καλοθελητές,
κόλακες και ατομικιστές. Γιατί, χωρίς τη
δίκαιη και θετική κριτική, δεν πάει τίπο-
τε συλλογικά μπροστά, δεν έχουμε πρόο-
δο, και μένουμε σε πισωδρόμηση, σε τέλ-
μα και αδράνεια.

Λάμπρος Μάλαμας

Στάθης ΠανταζίδηςΚρι - Κρι

Ανάερα ζυγιάζεσαι
στα βράχια, στ' ακρολίθια,
ολόρθο, συ, καμαρωτό αγρίμι·
ή βόσκεις είτε λιάζεσαι,
φατιά έχεις στα στήθια,
ψημένα με αμόλευτο προζύμι.

Είσ' αετός, είσαι θεός
νηφάλιος, στα ύψη.
Χαίρεσαι, συ, τις ομορφιές του κόσμου.
Ο ουρανός για σε ναός.
Κάτω βρωμιά και σήψη.
Κοντά σου πάρε με, τις χάρες σου όλες δος
μου.

Νά 'χω τον κόσμο χαμηλά,
τα πονηρά να βλέπω,
τους άτιμους, το ψέμα, την κραιπάλη·
κι όποιος το δίκιο αφήφά,
τις πέτρες να κατακυλώ,
απανωτά να τού 'ρχονται καυτές, πα' στο κε-
φάλι.

Θεσνίκη '93

Παναγιώτης ΝταήςΣτις Μυκήνες

Τώρα που έγιν' Αρχηγός
σ' ένα συλλαλητήριο,
να συγχωρέσεις θέλω τη φωνή μου.
Κι αν βρήκα φίλε στη ζωή το καταφύγιο
μην έρθεις τόσο μακριά να δεις την αρετή μου.
Είναι οι λεύγες μακρινές, και φέρνουν ζάλη
σ' όποιο λιμάνι αν σταθείς για να ρωτήσεις
του παγετώνη θ' αντικρίσεις το κεφάλι,
και μια ανεμώνη είναι αρκετή να τη θερίσεις.
Τώρα που έγινα αρχηγός για τα ιδιονικά μου
να μου θυμήσεις θέλω τις σειρήνες
κι αν θες να ξεφυλλίσεις την καρδιά μου
μείνε στου λεύτερου το χώμα στις Μυκήνες.

Ν. Υόρκη '93

Μίνα Πέτρου - ΒενετσάνουΕιρήνη

Μήτρα της ζωής η θάλασσα
έφερε σαν οκτασία την Ειρήνη
να περπατά κυματιστά στο δέρμα του νερού
μ' ένα κοράλλιο στεφάνι κορφυρό
στα ξέπλεκα μαλλιά της κι ένα
κοχύλι - βούκινο περιπλεγμένες
κόκκινες μεταξωτές κορβέλλες.

'Ηταν θυμός μεγάλος κι ασυγκράτητη βοή
καθώς στου ορίζοντα τα τέσσερα σημεία
μήνυμα περισπούδαστο και συνετό ηχούσε:

«'Ανθρωποι τώρα με ξεχνάτε,
στων πολέμων όμως το θάνατο,
αργά την ακριβή μου αξία αποτιμάτε»...

Αθήνα '93

Σωτήρης ΖυγούρηςΕλλάδα

Τα λιμάνια τα έρημα
της πατρίδας τα τρόπαια
της Μούσας το δάμα,
το μαύρο το χώμα.

Πάνω στα κάστρα των πόλεων
φρουροί άγρυπνοι των ερώτων
ο Αχιλλέας, ο Ορέστης, ο Τηλέμαχος,
και γυμνοί ημίθεοι των ορέων
του Ελικώνα, της Πίνδου, του Ταύγετο

Προφητείες και σύμβολα
για σημεία και τέρατα
στων όπλων το στόχαστρο,
των καιρών οι αδόκιμοι
στης αβύσσου το βάραθρο
κατρακύλησαν.

Του Δικαίου την τήβενο φέροντες,
άγιοι τρισχίλιοι έρχονται
και άλλοι τόσοι έπονται
του σιδήρου να ειδούν τα ρινίσματα
του χαλκού τα ελάσματα.

'Αρτυ '93

Γιώργος Γ. ΤριανταφύλλουΤο εθνικό μας ωσαννά

Στον Παλαμά στον Παλαμά
το εθνικό μας ωσαννά
στο βάρδο υμνολογία.
Πόσα δεν του χρωστάς
ελληνική φιλολογία;
Κι εσύ Ελλάδα δόξας μάνα
στο τρανό σου τέκνο
το δάσος με τον Πάνα,
κ' η ομάδα του με τέμπο.

και τόνο χρόνο και ρυθμό
και θείαν αρμονία.

Δρυάδες τραγουδούν
σε ειδύλιο και συμφωνία.

Το τέλειο ομοίωμα
ο Παλαμάς του «δάσους»
όπου κάθε γλυκόλαλο πουλί
λαλεί με «μπάσους».

Στον Παλαμά στον Παλαμά
το εθνικό μας ωσαννά,
αρχαίος ύμνος σ' όλα,
σθλητή, στην Ολυμπία,
βυζαντινός ψαλμός στον κοιητή
με δόξα θεία.

Δάφνη '93

Λαμπρος Μαλαμα

Παρατηρητής Λαοταγίας

Παρατηρητής και ιστορικός

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΗ
ΕΥΡΩΠΗ

Ελλάδα-Κυπρος

Ιταλία	Γαλλία
Ελβετία	Ισπανία
Βελγιο	Πορτογαλία
Ολλανδία	Βρετανία

Λαμπρος Μαλαμα

- Ιστορία

άλου

και την κάθε κούφια μας

; θυμίσω, πρώτα από πού δάσκαλος, και σαν εντερης, στο Μονο-Τάξιο των ναυτών μου, στη Μικρή :λοίο του Κολόμβου που ή σχεδία, τον αυτόχρομα στα θολά νερά του Αλιάκ- έπρεπε να ταξιδέψω...

σχεδία, θα έπρεπε με τον α μέρα στην Ασπροθάλασ- ώ σε πιο μακρινά πέλαα - αρετής.

ονοτάξιο της Σάντας, πολ- ξυλο-τάξιο, δεν το ήθελα. ι α-μάθειας και καραγκιόζ- πώ βαναύσως, δεν το ήθε- ξύλο του Αιρών, το χρη- ήθελα λέει να ακυρώσω το , του «μη τα παιδιά μαν- και για να είμαι συνεπής , φόβος κυρίου».

σεις τα δέχοσταν, όλα του- έχοσταν με απάθεια και υ- τας ήταν πάντα νοτισμένα· ίντα τα φτωχικά σκουτιά λιά - παιδιά του αιώνιου Παιδιά της Βροχής. Μπο- υ Καραγκιόζη να την ανε- ις τη φάρμα των ζώων...

, από μιας εξαρχής να σας ρωπος, όταν είναι αρκετός Ιατρίδα και Ανθρωπότητα. ετε αρκετοί και αυθεντικοί , οι πιο πολλοί από σας με λίζονται, μια ζωή, από την ψυχής και της καρδιάς και ε με κείνους, που θέλουν , να τα γευτούν, να τα μά-

θουν. Θέλατε να γίνετε οι «ακόλαστοι» της γνώσης και οι άπληστοι της ζωής, επιθυμών- ντας να κλείσετε όλη την πλάση μέσα σας, φτάνοντας νάστε καθώς η θάλασσα, αιώνια ταραγμένοι - καθώς η θάλασσα. Και όχι λίγοι γίνατε σαν και κείνους που όσο πίνουν τόσο θέλουν να πιούν... Γίνατε οι αζεδίψαστοι.

*

Ε, παιδιά της βροχής, κοιτάτε τώρα έφτασε πάλι μια νέα βροχή και χαμηλώνει όλο χαμη- λώνει· καταδέχεται ν' αφήσει τα νεωτέρά της

Ράντης
Δο Δο Νη

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟ ΣΗΜΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟ

Για το διδασκαλείο

Υπεύθυνος

Αριθμ. βιβλίου

Ημερομηνία

ΔΕΛΤΙΟ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΣ ΒΙΒΛΙΟΥ

Συνυπευθύνος

Ε. ΝΕΝΘΕΡΟ ΠΙΝΕΥΜΑ

Τίτλος

Όπιο 1978 και εξής

Τόπος και χρόνος

ΣΙΑΝ ΜΕΝΑ 1965

Εκδοτικός οίκος

Τιμή

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

να... γράφω. Πάνε δυο χρόνια περίπου, που έ- μαθα, δεν μπορούσα νωρίτερα να σας γράψω. Τότες ήμουνα πάντα μαζί σας. Δεν χρειάζο- νταν. Και δεν θα πρέπει να με συγχωρήσετε για όσα έκανα σε σας διδακτικά σφάλματα και άλλα της αγωγής πράγματα, που δεν ή- ξερα.

Δεν ήξερα· Και βάραινα τη ζωή σας τη στερημένη, με τα πιο βυριά και στέρα συ- ντηρητικά. Και αγνοούσα, απ' τα παλιά έστω, να σας προσ-φέρω, την αρχαία μας θέληση, να βγαίνουμε παντού καθαροί και να νικούμε

Πεζογραφία

Μελέτες - Λοκίμια - Λιηγήματα - Λιογραφία - Ιστορία

Η Εξομολόγηση ενός Δασκάλου

Στα «Παιδιά της Βροχής»

Του Γιώργου Παπαστάμου

ΣΗΜΕΡΑ, που θέλω κάτι να γράψω κάτι για σας παιδιά της βροχής· ήρθε η γιαγιά σας η πανάρχαια βροχή— και μ' έκανε βαθιά να μελαγχολήσω. Ήρθε μαζί με τη βρεγμένη νεράιδα μας την Ηχώ. Και τι ωραία και οι δυο μιλούνε σε μένα: Η Βροχή και η Ηχώ σιγανά, ανεκτικά πειστικά κι επίμονα.

Ιδίως εκείνη η βορεινή σιγανή βροχή, ιδίως εκείνη! Τι γλυκειά ομιλία που έχει. Μοιάζει, θαρρείς, προσευχή δακρύων η βροχή, καθώς κατεβαίνει, σιγά απ' τα νέφη με τις άπειρες σταγόνες της, η μια την άλλη με την ακραία τους στοιχίση όλο στόχαση κι ακρίβεια.

Και παρόλη τη μελαγχολία και την κατήφεια, την αδυσώπητη πλήξη και τη ραστώνη αυτής της βροχερής μέρας, θέλησα κάτι να σας γράψω - παιδιά της βροχής. Να σας γράψω απλά, αυτό που ζω και αισθάνομαι για σας με το ξεχωριστό προσωπικό ύφος μου, που είναι εκείνο του επαρχιώτη δασκάλου. Ενός επαρχιώτη, που κουβαλάει τη γλώσσα της καταγωγής του και δεν ντρέπεται γι' αυτό, παρόλο που υπάρχει αυτός ο κίνδυνος.

Λοιπόν, τώρα που ατόνισε πια ο κυκλικός τροχός του Ιξίωνα, να με παιδεύει και να με πιλατεύει, έγινα σαν και σας παιδί. Ένα μεγάλο παιδί στην ψυχή εξήντα τόσων χρόνων. Και σας γράφω Παιδιά της βροχής, απευθύνομαι σε σας τα 12 παιδιά της βροχής μου· σε σας τους δώδεκα μήνες του χρόνου, που αν δεν σας έβρεξε ο ουρανός, σας έβρεξαν σίγουρα τα άφθονα δάκρυα των ανθρώπων!!

Τώρα, που τέλειωσα να διδάσκω πια στα σχολεία, ω παιδιά της βροχής έμαθα λίγο να... γράφω. Πάνε δυο χρόνια περίπου, που έμαθα, δεν μπορούσα ωριότερα να σας γράψω. Ώστε ήμουν πάντα μαζί σας. Δεν χρειάζοταν. Και δεν θα πρέπει να με συγχωρήσετε για όσα έκανα σε σας διδακτικά σφάλματα και άλλα της αγωγής πράγματα, που δεν ήερα.

Δεν ήξερα. Και βάραινα τη ζωή σας τη τερημένη, με τα πιο βαριά και στέρεα συτηρητικά. Και αγνοούσα, απ' τα παλιά έστω, εσας προσ-φέρω, την αρχαία μας θέληση, να βγαίνουμε παντού καθαροί και να νικούμε

την αστάθεια, μαζί και την κάθε κούφια μας βαρβαρότητα.

Συγνώμη, θα σας θυμίσω, πρώτα από πού ξεκίνησα. Θήτευσα δάσκαλος, και σαν εντελώς άσημος βαρκάρης, στο Μονο-Τάξιο των δώδεκα μαθητών - ναυτών μου, στη Μικρή Σάντα-Μαρία, το πλοίο του Κολόμβου· που με τούτη τη φτωχή σχεδία, τον αυτόχρημα σκυλοπνίχτη, μέσα στα θολά νερά του Αλιάκμονα πατέρα μου έπρεπε να ταξιδέψω...

Και μ' αυτή τη σχεδία, θα έπρεπε με τον καιρό να κατεβώ μια μέρα στην Ασπροθάλασσα, για να ξανοιχτώ σε πιο μακρινά πέλαα - γνώσης, λέει, και αρετής.

Ωστόσο, αν το μονοτάξιο της Σάντας, πολλές φορές το έκανα ξυλο-τάξιο, δεν το ήθελα. Αν το έκανα καλύβι α-μάθειας και καραγκιόζμπερντέ, να σας χτυπώ βαναύσως, δεν το ήθελα. Το παραδείσιο ξύλο του Ααρών, το χρησιμοποιούσα, γιατί ήθελα λέει να ακυρώσω το βυζαντινό κήρυγμα, του «μη τα παιδιά μανθάνειν γράμματα» και για να είμαι συνεπής στο «αρχή σοφίας, φόβος κυρίου».

Και όλα τούτα, εσείς τα δέχοσταν, όλα τούτα τα βύσανα, τα δέχοσταν με απάθεια και υπομονή. Τα μάτια σας ήταν πάντα νοτισμένα· και μουσκεμένα πάντα τα φτωχικά σκουτιά σας, είσασταν πουλιά - παιδιά του αιώνιου χειμασμού, ωραία Παιδιά της Βροχής. Μπορεί την Καλύβια του Καραγκιόζη να την ανεχτήκατε, ποτέ όμως τη φάρμα των ζώων...

Ήθελα ειλικρινά, από μιας εξαρχής να σας διδάξω πως, ο άνθρωπος, όταν είναι αρκετός μπορεί να γίνει Πατρίδα και Ανθρωπότητα. Και σεις για να γίνετε αρκετοί και αυθεντικοί άνθρωποι μοιάσατε, οι πιο πολλοί από σας με κείνους, που βασανίζονται, μια ζωή, από την απληστία και της ψυχής και της καρδιάς και του νου. Μοιάσατε με κείνους, που θέλουν όλα να τα νιώσουν, να τα γευτούν, να τα μάθουν. Θέλατε να γίνετε οι «ακόλαστοι» της γνώσης και οι άπληστοι της ζωής, επιθυμώντας να κλείσετε όλη την πλάση μέσα σας, φτάνοντας νάστε καθώς η θάλασσα, αιώνια ταραγμένοι - καθώς η θάλασσα. Και όχι λίγοι γίνατε σαν και κείνους που όσο πίνουν τόσο θέλουν να πιούν... Γίνατε οι αζεδίσταστοι.

*

Ε, παιδιά της βροχής, κοιτάτε τώρα έφτασε πάλι μια νέα βροχή και χαμηλώνει όλο χαμηλώνει· καταδέχεται ν' αφήσει τα νεώτερά της

αχνάρια πάνω στο ξερό το χόμα να δούνε τα πουλιά με περισσότερη άνεση και να ξεδιψάσουν απ' το στερνιασμένο στις μικρές γούβες βρόχινο νερό... Ξεδιψάστε κι εσείς μαζί τους... Εσείς, που καλά ξέρετε όχι μόνο το χόμα, αλλά και το χρώμα πώς «ξεβάφεται» από το «δέρμα» των ανθρώπων κι απ' το δάμα τ' ουρανού.

Μα πάνω απ' όλα, εσείς ξέρετε πως ήμουν δάσκαλος. Εγώ, δεν το ήξερα· ειλικρινά δεν το ήξερα. Μόλις προχθές μετά από τριανταπέντε χρόνια θητεία στην έρημο, το έχω μάθει, καθώς αναζητούσα κάπου να βρω την παρουσία της σωφροσύνης μα δεν υπήρχε πουθενά.

Και τώρα, λοιπόν, που το έμαθα, πως ήμουν αληθινός δάσκαλος, είναι για μένα και για σας αλίμονο... άχρηστο και ανωφελές «πάθος» όπως άλλωστε είναι και ο άνθρωπος... κατά Σαρτρ. Και σαν τέτοιο «πάθος» γίνομαι ολόένα για σας και για τον κόσμο αόριστος και αόρατος. Γύρω μου αραιώνουν οι φίλοι. Φεύγουν με αφήνουν μόνο. Αύριο μεθαύριο θα φύγουμε κι εμείς.

Ωστόσο εξακολουθώ να πιστεύω πως υπάρχω για τους άλλους καθώς και οι άλλοι για μένα... Αλλά, βρίσκω πως τώρα η καλύτερή μου πατρίδα είναι η ερημιά. Είναι ο ακατοίκητος αγρός όπου ανθίζει το ευδόκιμο άνθος του στοχασμού - εργαστήριο μαγικό, που μιστορεύει τις αβεβαιότητες.

Ακόμα, στη νέα μου πατρίδα την ερημιά, είμαι ήσυχος από τις ανθρώπινες φιλοφρονήσεις. Γιατί η ερημιά δεν αντέχει τη δόξα. Εξαιρετίζει και ταπεινώνει την οίηση. Μεταμορφώνει τον άνθρωπο σε σκαρβαίο. Για πολύ λίγους και στην ερημιά η μελωδία της δόξας γίνεται φλόγα, πλατύ ποτάμι - αλαλαγμός. Ευτυχώς δεν ανήκω σ' αυτούς...

Και μια στερνή μου παράκληση: Να με θυμάστε κι εμένα κάποτε - τον παλιό σας δάσκαλο, ω, καλά παιδιά της βροχής... Εγώ σας είπα πολλά, αλλά ποτέ δεν μπόρεσα να σας πω σαν άρχιζε η βροχή... πότε ακριβώς θα σταματούσε αυτό ίσως το μάθετε με τη νέα χιλιετία, που έρχεται... και το υστερόγραφο μου... Όταν κάπου διαβάσετε αυτή τη *de profundis* εξομολόγησή μου και θέλετε να μου γράψετε, μάθετε πως κατοικώ σ' ένα περαστικό ξενοδοχείο, που λέγεται: «Πλανήτης Γη». Αυτό συνεχώς ενοικιάζεται σε «ανθρώπους», αλλ' αυτοί συνήθως δεν θυμούνται, αυτή τους την ανοικίαση και πληρώνουν ακριβά αυτή τους τη φοβερή αμνημόσυνη.

Μάθετε ακόμα πως απ' το Ξενοδοχείο αυτό, όταν θα φύγω, όπως και όλοι οι άλλοι ένοικοι είμαι υποχρεωμένος να φύγω - άγνωστο πότε - χωρίς να πάρω τίποτα απολύτως τίποτα! Γιατί τίποτα, δεν μου ανήκει, απ' ότι υπάρχει στο ξενοδοχείο αυτό. Όλα εδώ είναι για όλους και για κανέναν. Κανείς δεν πήρε ποτέ κάτι φεύγοντας απ' εδώ φυσικά κι εγώ!!!

Εδώ μένω «Ξενοδοχείον ο κόσμος» ή καλύτερα «Ο Πλανήτης Γη» και περιμένω... Περιμένω αυτό που ζητώ, ή ζητώ αυτό που περιμένω. Αυτό ίσως μου το πείτε σείς...

Γειά σας!!!
Χαλκίδα '93

Ρεαλιστικό διήγημα

Το Ηλιοτρόπιο

Του Ερρίκου Βλάχμπεν

Ο Ζαχαρίας δεν θυμάται να πέρασαν άλλοτε τέτοια χρόνια στεγνά και μαραμμένα. Μπορεί να πέρασαν φτωχά χρόνια, δύσκολα, μα χρόνια χωρίς ελπίδα, με τα όνειρα των ανθρώπων τσαλαπατημένα στους δρόμους, δεν ματάγινε ποτέ. Όσο στερημένα κι αν ήταν, υπήρχε πάντοτε η ελπίδα, που τα γλύκαινε, τ' όνειρο, που τα ομορφαινε, η προσδοκία της καινούργιας μέρας, που θα 'ρχόταν και θα τους γλίτωνε απ' την άχαρη ζωή.

Με τις σκέψεις αυτές ο Ζαχαρίας άνοιξε την πόρτα και μπήκε σπίτι του. Η γυναίκα του, η Κατερίνα, σιδέρωνε κι είχε ανοιχτή την τηλεόραση. Ακόμα δεν τον καλωσόρισε, πικρή βγήκε η φωνή της.

— Έχουμε καινούργιες αυξήσεις. Όλα ανεβαίνουν. ΔΕΗ, ΟΤΕ, πετρέλαιο...

Αυτός δεν της απάντησε. Κούνησε μόνο το κεφάλι κ' η ματιά του έπεσε στις διαφημίσεις. «Πανάθεμά σας» ψιθύρισε, λυτερώνοντας τα σφιγμένα δόντια του. «Ποιος μπορεί να τ' αγοράσει αυτά; Τα βάζετε, να τα βλέπουν και τα παιδιά των φτωχών, να τα ζητάνε απ' τους γονείς τους».

— Θα φας; τον ρώτησε η γυναίκα του.

— Καλά, τέλειωσε με το σίδερο και βλέπουμε. Τι φαγητό έχει;

— Φασόλια.

Κάθησε στο ντιβάνι. Τα μάτια του ήταν στραμμένα προς την τηλεόραση μα δεν έβλεπε, σκεφτόταν. Οι άνθρωποι δεν καταλαβαίνουν τα πολύπλοκα κοινωνικά προβλήματα. Πολλές φορές πάνε ενάντια στα συμφέροντά τους. Δεν μπορούν να εντοπίσουν τις αληθινές αιτίες, που σαν οχετοί βγάζουν την ανεργία, τη φτώχεια και τις στερήσεις. Ζωντανό παράδειγμα έχει τη γυναίκα του. Προηγουμένως του παραπονέθηκε για τις αυξήσεις. Κι όμως η ίδια ψήφισε αυτούς, που τους κυβερνούν. Τόσα χρόνια μαζί της, δεν κατόρθωσε να της αλλάξει τα μυαλά. Οι δικοί της την επηρεάζουν και παντρεμένη ακόμα.

— Ο Νίκος, ο αδερφός μου, ήρθε σήμερα και μου είπε πάλι για το χωράφι. Θέλει να το πουλήσουμε.

Η φωνή της γυναίκας του, τον έβγαλε από τις σκέψεις.

— Αφού είπαμε πως δεν το πουλάμε, της απάντησε νευριασμένα.

— Έχει ανάγκες, λέει, κι αφού είναι εξ' αδιαίρετου, πρέπει να το πουλήσω κι εγώ. Ο αγοραστής μόνο το μερίδιο του Νίκου δεν το παίρνει, το θέλει όλο.

— Ο αδερφός σου μιμείται την κυβέρνηση. Όπως αυτή ξεπουλάει εταιρίες κι οργανισμούς έτσι κι αυτός το έριξε στο ξεπούλημα. Να το φάει και το χωράφι και να δούμε μετά, τι θα 'χει να πουλήσει.

Εσένα τι σε νοιάζει, τ' απάντησε πειραγμένη, μήπως σου ζήτησε δανεικά; Και μη το γυρίζεις στα πολιτικά, γιατί εσύ τουλάχιστον δεν έχεις μούτρα να μιλάς. Τα είδαμε τι έκανε ο υπαρκτός σοσιαλισμός σας!

— Αδέρφια είστε, κάντε ότι θέλετε. Εμένα τι με νοιάζει! Της είπε και γύρισε το κεφάλι απ' τ' άλλο μέρος.

Ίσως να μην είχε και τόσο άδικο η γυναίκα του. Αυτά όμως που έλεγε για το σοσιαλισμό τα έλεγε με κακεντρέχεια κι ευχαρίστηση, που θα νόμιζε κανείς πως αυτή είχε μεγάλο όφελος απ' αυτά, που έγιναν και γίνονται στις ανατολικές χώρες. Το σωστό θα ήταν να λυπόταν! Οι μόνοι που έχουν κέρδη εκεί, είναι οι μαυραγορίτες, που πέσαν σαν τσακάλια πάνω σε ψοφίμι. Αλλά, άντε τώρα να δώσεις της Κατερίνας να καταλάβει, ποιά είναι η αλήθεια.

Οι σκέψεις τον έκαναν να γυρίσει να την ιδεί. Συνέχιζε να σιδερώνει, έχοντας δίπλα της μια λεκάνη γεμάτη ασπρόρουχα. Σηκώθηκε πιάνοντας τη μέση της.

Μούδιασα, του είπε, τόσες ώρες να σιδερώνω. Έλα μέσα στην κουζίνα, να σου ετοιμάσω να φας, και μετά να πέσω για ύπνο.

Την είδε που περπατούσε κουρασμένα και τη λυπήθηκε. Τι να έκανε! Να καθόταν αυτός να σιδερώνει! Οι οκτώ ώρες στη φάμπρικα δεν είναι ώρες ψυχαγωγίας, είναι ώρες σκληρής δουλειάς. Τ' αφεντικά, αν δεν στραγγίσουν τη δύναμή σου, δεν σου δίνουν το χρήμα. Αυτό το χρήμα που, ώσπου να το πάρει, το μοίραζε κιάλας στους πιστωτές του. Τόσα στο μπακάλη, τόσα στο φούρναρη, ήταν και τα έξοδα των παιδιών, και στο τέλος, δεν έμνε τίποτα, από το βδομαδιάτικο. Αν δεν ήταν η σύνταξη της πεθεράς του, σίγουρα δεν θα τ'άβγαζαν πέρα, έτσι μάλιστα που ήρθαν τα πράγματα, με τα μεροκάματα κολλημένα, και τις τιμές σαν πούπουλα, να πετάνε συνεχώς στα ύψη.

— Άντε, έλα, σου ετοιμάσα! Άκουσε τη φωνή της Κατερίνας.

Σηκώθηκε και πήγε στην κουζίνα. Η φασολάδα άχνιζε. Δίπλα στο πιάτο είχε ελιές κι ένα κρεμμύδι.

Νερό έχει στην κανάτα, του είπε η Κατερίνα.

Πώς πάει η μάνα σου;

Πώς να πάει, τα ίδια. Θα πάω στο δωμάτιό της, να ιδώ αν με χρειάζεται, και μετά θα

πέσω για ύπνο.

Έφυγε η Κατερίνα κι αγτός ρίχτηκε με όρεξη λύκου πάνω στην φασολάδα. Ήταν δυνατός, είχε μπράτσα, το αίμα του έβραζε ακόμα! Κι όλη τη ζωτικότητα του χρόνια τώρα, να την ρουφά η φάμπρικα σαν καταβόθρα, κι ούτε να μπορεί τα έξοδα του σπιτιού ν' αντιμετωπίσει!

Σαν αποτέλειωσε το φαγητό άναψε τσιγάρο. Κάποτε είχε ελπίδες, είχε όνειρα, ιδανικά για μια καλύτερη ζωή. Τώρα τα μεγάλα ιδανικά τα τσαλαπάτησαν οι άνθρωποι, που το θεριό δεν μπόρεσαν να τ' αποβάλλουν από μέσα τους. Τώρα, από τα ιδανικά, ξέπεσε στην έννοια της αυτοσυντήρησης, να παρακαλά να μην πεθάνει η πεθερά του και χάσουν τη σύνταξη. Η πεθερά του, ένα ιδιότροπο γραϊδίο, χτυπημένο από εγκεφαλικό, εδώ και τρία χρόνια στο κρεβάτι, να τους τυραννάει όλους μέσα στο σπίτι με τη γκρίνια της, και περισσότερο την κόρη της, την Κατερίνα.

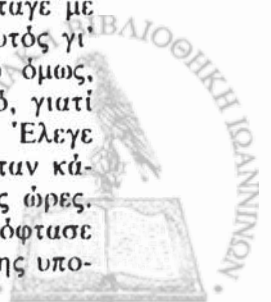
Έσφιξε στο χέρι το μαχαίρι, που βρισκόταν στο τραπέζι. Κάποτε περίμενε ακόμα και μια επανάσταση, ν' αλλάξει την πορεία αυτής της χαμοζωής. Τώρα όλα βούλιαξαν, βάλτωσαν, κανένα φως δεν προμηνάει κάτι το καλό, μόνο αρπαχτικά όρνεα ξεπρόβαλλαν στον ουρανό της οικουμένης· και μια απειλή θανάτου πλανιέται πάνω απ' τα κεφάλια των ανθρώπων.

Ένας μήνας πέρασε από τότε που βγήκε η είδηση πως τ' αφεντικά θα έκαναν απολύσεις. Οι εξαγωγές λέει δεν πήγαιναν καλά κι έπρεπε το προσωπικό να μειωθεί. Όλοι οι εργάτες ένιωθαν σαν πρόβατα σημαδεμένα από το χέρι του χασάπη. Δούλευαν, σχολούσαν, ξανάπιαναν δουλειά με την απειλή της απόλυσης. Ο Ζαχαρίας, έτσι ασυναίσθητα, όταν σχολούσαν, ή όταν έμπαιναν στο εργοστάσιο, χώνονταν ανάμεσα στους άλλους εργάτες, κρύβονταν και πίστευε πως έτσι θα γλίτωνε από τη σαίτα, που θα του κρέμαγε τα χέρια κάτω.

Κάποτε το κακό πήρε μορφή, σχηματοποιήθηκε, έγινε δράκος, θα έτρωγε, για αρχή μόνο, εκατό νοματαίους. Οι άλλοι θα γλίτωναν, οι εκατό θα θυσιάζονταν! Ο καθένας φοβόταν αυτό τ' αστροπελέκι μην πέσει στο δικό του κεφάλι. Μερικοί βάλαν μέσα, πλησίασαν θεούς και παραθεούς, έγλειψαν, παρακάλεσαν, ίσως και γλίτωναν. Ο Ζαχαρίας όμως και πολλοί άλλοι περίμεναν σα ζώα στο σφαγείο.

Καλά, εσύ δεν έχεις να βάλεις κάποιο μέσο; Τον ρώταγε η Κατερίνα.

Δεν έχω, βρε γυναίκα! Της απάνταγε με κάποια δόση ενοχής, λες κι έφταιγε αυτός γι' αυτή την πληγή της κοινωνίας. Εσύ όμως, που όλο σου το σόι είναι κυβερνητικό, γιατί δεν πας στο βουλευτή που ψηφίσατε; Έλεγε αυτός, του απάνταγε η Κατερίνα, κι ήταν κάθε βράδυ το θέμα, που τους έτρωγε τις ώρες. Ώσπου μια μέρα, η Κατερίνα του πρόφτασε το χιρούμενο μαντάτο. Ο βουλευτής, της υπο-

σχέθηκε πως, ο άντρας της δεν θ' απολύονταν!

Ο Ζαχαρίας την άλλη μέρα δεν στριμώχτηκε ανάμεσα στους άλλους εργάτες. Με τη σιγουριά κάτω απ' τη μασχάλη και το κεφάλι ψηλά, μπήκε στο εργοστάσιο. Βγήκε το βράδυ με το κεφάλι κατεβασμένο. Ήταν μέσα στους εκατό. Η Κατερίνα σαν το έμαθε δεν μπορούσε να κρατήσει το θυμό της. «Τον άτιμο, τον παλιοψεύτη», έβριζε το βουλευτή της, που της είχε γεμίσει τις τσέπες ψέματα... και την ξαπόστειλε στο σπίτι.

— Άσε, Κατερίνα, τις βρισιές, και να δούμε πως θα τα βγάλουμε από δω κι εμπρός, πέρα, χωρίς βδομαδιάτικο.

— Θα βρεις αλλού δουλειά, τον παρηγόρησε εκείνη.

— Δουλειά! Έκανε και πικρογέλασε. Με τις ιδιωτικοποιήσεις της κυβέρνησης γέμισαν τα καφενεία άνεργους. Οι απολύσεις έγιναν της μόδας. Μ' αυτές, λένε, θα στηθεί η οικονομία του κράτους.

Είναι και το χωράφι, του θύμισε η Κατερίνα.

Έσκυψε το κεφάλι γεμάτος τύψεις. Ποιός ξέρει ο Νίκος τι ζόρια οικονομικά τραβούσε και ζητάγε να πουληθεί το χωράφι! Άδικο τον είχε κατηγορήσει.

— Ναι, είναι και το χωράφι, είπε κι αναθάρρησε. Η σύνταξη της μάνας σου και τα λεφτά απ' το χωράφι θα μας κρατήσουν να περάσουμε αυτόν το δύσκολο καιρό.

Δεν ήταν όμως μορετό να έχουν ησυχία στο σπίτι. Η πεθερά του μέρα με την ημέρα πήγαινε απ' το κακό στο χειρότερο. «Αλίμονο αν μας πεθάνει η γριά!» έλεγε λαχταρισμένος στην Κατερίνα, κι αυτή τον διαβεβαίωνε πως κάνει ότι μπορεί, με φάρμακα και ενέσεις, να την κρατάει στη ζωή.

Κάποιο βράδυ, εκεί που κάπνιζε τσιγάρο, σκέφτηκε την ειρωνεία της τύχης, και τού 'ρθε νευρικό γέλιο. Όταν πέθανε ο πεθερός του, μπήκε θέμα με ποιόν θα μείνει η γριά, με το Νίκο ή την Κατερίνα. Αυτός με κανένα τρόπο δεν ήθελε τη γριά μαζί τους. Ποτέ δεν μπόρεσε να τη συμπαθήσει, αλλά ούτε και αυτή τον έβλεπε με καλό μάτι. Ήταν αντίθετοι στην ιδεολογία και στο χαρακτήρα. Η γυναίκα του, ήταν αυτή, που επέμενε, κι ύστερα από συζητήσεις και καυγάδες, κατάφερε να του εξουδετερώσει την αντίσταση, κι έμεινε η γριά μαζί τους. Λες και τό 'ξερε η Κατερίνα, πως, κάποια μέρα, η γριά, θα ήταν το τελευταίο αποκούμπι τους. Τι παράξενα παιγνίδια παίζει η ζωή στους ανθρώπους! Αν δεν ήταν η σύνταξη, ο θάνατος της γριάς, θα ήταν μια ανακούφιση, θα τον περίμενε μ' ευχαρίστηση. Τώρα όμως θα σήμαινε στέρηση, πείνα, τρισαθλίωση!

Μετά από την απόλυση, ήρθε και τ' άλλο κακό. Ήρθε η είδηση πως το χωράφι δεν

μπορούσε να πουληθεί. Ο Νίκος, που έψαξε, βρήκε πως τα χαρτιά του ήταν μερδεμένα. Η Δασική Υπηρεσία διεκδικούσε κάπου το μισό χωράφι. Έπρεπε να πήγαιναν στα δικαστήρια, κι αυτό ήθελε χρήμα και χρόνο.

Έκειτ' απ' αυτό, όλες οι ελπίδες, κρεμάστηκαν στης γριάς τη σύνταξη. Τούτο το πράγμα, έμοιαζε με μια κρεμαστή γέφυρα σάπια, ετοιμόρροπη, που θέλανε να την περάσουν, και βασανίζονταν, αν θα βαστούσε να βγούνε στην αντίπερα όχθη.

Όταν ένα πράγμα είναι σάπιο, κόσο να βαστήξει! Κάποια ώρα που πήγε η Κατερίνα στο δωμάτιο της γριάς, βγήκε κατάχλωμη.

— Πέθανε, του είπε κι ένωσε σα νά 'σπασε η γέφυρα και περίμενε από στιγμή σε στιγμή να γκρεμοτσακιστούνε.

Αυτός δεν μπορούσε, δεν ήθελε να το πιστέψει κι άθελά του ρώτησε:

— Πέθανε εντελώς;

— Εντελώς, έκανε η Κατερίνα, χωρίς να της φανεί παράξενη η ερώτησή του.

Μείναν έτσι ακοσβολωμένοι να κοιτάζονται, χωρίς να μπορούν ν' αρθρώσουν λέξη. Ένωσαν να χάνονται, να βουλιάζουν στην ανέχεια και τη δυστυχία.

— Τι θα κάνουμε; μίλησε πρώτη η Κατερίνα, κι απ' τα μάτια της άρχισαν να κυλούν δάκρυα. Από τη μιά, έχανε τη μάνα της, κι από τη άλλη έχανε τη σύνταξη.

— Τόσα χρόνια άντεξες μανούλα, τώρα το 'κανες αυτό, τώρα που σ' είχαμε ανάγκη; ψιθύριζε ανάμεσα στ' αναφιλητά της.

— Έλα, Κατερίνα, ησύχασε. Πρέπει να σκεφτούμε ψυχραιμα. Μάνα σου ήτανε, δε λέω, τα είχε όμως τα χρονάκια της. Το χειρότερο είναι που χάνουμε τα λεφτά.

— Εσύ μόνο τα λεφτά σκέφτεσαι! Την έβλεπες τόσα χρόνια σαν κορτοφόλι, όχι σαν άνθρωπο!

Δεν της απάντησε. Καταλάβαινε την ψυχική της αναστάτωση, και δεν διαμαρτυρήθηκε, προτίμησε να σιωπάσει. Τόσο κόπιασε η δυστυχία τώρα τελευταία να την κρατήσει στη ζωή, κι αυτή της έφυγε, σαν το νερό μέσα απ' τη χούφτα. Το ήξερε πως δεν πίστευε αυτά που έλεγε. Μπορεί να μην ταίριαζαν με τη γριά, πάντα όμως πρόσεχε να της φέρεται καλά, και δεν της αρνιόταν ό,τι ζητούσε.

— Κατερίνα, της μίλησε με ήρεμη φωνή, πάψε να κλαις και να δούμε τι θα κάνουμε.

— Τι θες να κάνουμε, του απάντησε νευριασμένα. Το κακό έγινε, θα υποταχτούμε στη μοίρα μας.

Ξαφνικά τα μάτια του γυάλισαν παράξενα, σαν του κεινασμένου ναυαγού, που, η σκέψη, να φάει τον πεθαμένο σύντροφό του, του κάθεται στο κεφάλι. Κοίταζε την Κατερίνα κι αναρωτήθηκε πως, θ' αντιμετώπιζε την ιδέα, που γεννήθηκε στον ταραγμένο νου του, σαν παιδί της ανάγκης, όχι της λογικής. Θα δεχόταν να πιάσει τέτοιο σχοινί, που θα της έρι-

χνε, ή θα προτιμούσε το πέσιμο στο γκρεμό του ετσιπρεπισμού! Τη φοβόταν, όταν η Κατερίνα έλεγε το όχι, δεν υποχωρούσε με τίποτα!

Κατερίνα, την πλησίασε και της έπιασε απαλά το χέρι, Κατερίνα, εγώ λέω να κρύψουμε το θάνατο της γριάς.

Πώς; Απάντησε εκείνη, με μάτια τετρανοιχτα, χωρίς να καταλαβαίνει το απεγνωσμένο του σχέδιο.

Θα την θάψουμε στο υπόγειο και δεν θα πούμε σε κανέναν ότι πέθανε. Έτσι θα συνεχίσεις να παίρνεις τη σύνταξη, μια και σου είχε πληρεξούσιο.

Η Κατερίνα για μια στιγμή τα έχασε. Τέτοια πράξη ποτέ δεν θα μπορούσε να περάσει απ' το νου της! Τον κοίταξε με τρομαγμένα μάτια, σα νά 'βλεπε κάτι το υπερφυσικό. Η σκέψη της σχημάτιζε διάφορες εικόνες, που τη γέμιζαν θλίψη, πανικό και φόβο!

Αν ήταν η μάνα σου θα το έκανες ποτέ αυτό; Του είπε προκλητικά και τον κοίταξε βαθιά στα μάτια.

Αν ήταν η μάνα μου δεν θα σε ρωτούσα. Δεν πρόκειται όμως για το αν είναι η μάνα μου, ή η μάνα σου. Είναι ζήτημα ανάγκης. Ξέρεις ότι χανόμαστε; Αν μας κόψουν τη σύνταξη δεν θά 'χουμε να φάμε, τ' ακούς, Κατερίνα;

Στήλωσε το πρόσωπό της, στις δυο ανοιχτές παλάμες, κι έμεινε έτσι. Κατάλαβε ότι σκεφτόταν, και δεν τη βίασε, να δώσει την απάντησή της. Το ότι την βασάνιζε η πρότασή του, ήταν ενθαρρυντικό.

Δεν είναι εύκολο, ούτε σωστό, αυτό που σου ζητάω, Κατερίνα, της ξανάπε, σε όσο μπορούσε ήρεμο τόνο.

Το σκέφτηκε, το ξανασκέφτηκε η Κατερίνα, κι όσο κι αν την τρώμαζαν τα λόγια του άντρα της, δεν έβρισκε άλλο τρόπο να κρατήσουν τα λεφτά της σύνταξης. Κι εξάλλου κανείς δεν έμπαινε πια στο δωμάτιο της γριάς. Ούτε καν ο Νίκος. Όταν ερχόταν, άνοιγε την πόρτα, την κοίταζε ξαπλωμένη και πάντα τα μάθαινε από αυτή τα καθέκαστα. Δεν θα τους ήταν δύσκολο να σκηνοθετήσουν, να φαίνεται πως η γριά κοιμάται ακόμη στο κρεβάτι της.

Τα παιδιά; Τι θα κάνουμε με τα παιδιά; Είπε έντρομη η Κατερίνα.

Τα παιδιά κοιμούνται και δεν θα καταλάβουν τίποτα. Αύριο, μεθαύριο θα τους εξηγήσουμε και θα καταλάβουν. Μεγάλα παιδιά είναι. Ο Γιώργος έκλεισε τα δεκαπέντε κι η Χαρούλα πόσο είναι! Δεν πάτησε τα δώδεκα;

Πάλι σιώπησαν. Διάφορες σκέψεις, σαν επισκέπτες, μπύιναν στα κεφάλια τους, κάθονταν για λίγο, και φεύγαν για να ξανάρθουν άλλες.

Αυτό είναι εγκληματικό, που κάνουμε! Είπε κάποια στιγμή η Κατερίνα, με μάτια ένοχα.

Έγκλημα είναι ν' αφαιρείς τη ζωή κά-

ποιου, όχι να του δίνεις. Εμείς της μάνας σου της δίνουμε αθανασία!

Άσε τις εξυπνάδες, τέτοια ώρα!

Τι να σου πω άλλο, βρε γυναίκα;

Θεέ μου, είπε κι έκανε το σταυρό της. Ποτέ δεν φανταζόμουν να γίνω νεκροθάφτης στη μάνα μου!

Άντε, πιάσε να τελειώνουμε. Η ώρα περνά. Μην μας βρει το πρωί!

*

Σαν τελείωσαν το θάψιμο, η Κατερίνα έπεσε ψόφια στο κρεβάτι. Περισσότερο απ' την κούραση παρά από νύστα. Ήθελε όμως να κοιμηθεί για να ξεχάσει. Αυτόν δεν τον έπαιρνε ο ύπνος. Πήρε το πακέτο με τα τσιγάρα δίπλα του, και ντουμάνιασε τον τόπο. Ντουμάνιασαν κι οι σκέψεις στο κεφάλι του. Δεν μπορούσε να πιστέψει πως όλα τελείωσαν, πως χάθηκε η ελπίδα για μια ανθρώπινη ζωή. Για μια ζωή που να μην αναγκάζει τον άνθρωπο να κάνει πράξεις που να ντρέπεται και να κουβαλάει ενοχές και τύψεις. Πόσο την πόνεσε τη δύστυχη την Κατερίνα, όταν αγκάλιασε τη μάνα της, να τη βάλει στο λάκκο, με τα δάκρυα να κυλάνε στα μάγουλα, κι αυτή να παιδεύεται να κουμαντάρει της νεκρής το σώμα! Κι όλο συλλογιζόταν με καημό: «Δεν μπορεί να σταμάτησε η εξέλιξη της ανθρωπότητας, να γύρισε πίσω η ιστορία! Στο μπαξέ του κόσμου, κι αν μαράθηκε το λουλούδι του σοσιαλισμού, ο βολβός, η πατάτα που λέμε, έμεινε κάτω στο χώμα. Απλώνει ρίζες, ρουφά νέους χυμούς και θά 'ρθει πάλι ο καιρός που θα βγει στην επιφάνεια και θα καλέσει ξανά σε σύναξη τους ανθρώπους! Θα είναι ένα νέο λουλούδι, πιο όμορφο, ένα ηλιοτρόπιο, που θ' ατενίζει τον ήλιο γελαστό, και θα παίρνει δύναμη, και θα παίρνει ύψος και θ' αγκαλιάσει όλη την οικουμένη!

Οι σκέψεις αυτές, τον έκαναν, να ξεφύγει από την τραγική πραγματικότητα! Ζήτηγε ασυναίσθητα να γλιστρήσει στο γλυκό όνειρο! Με τις σκέψεις αυτές αυτοπαρηγορήθηκε, και πήγε κι έπεσε πιο ήρεμος στο κρεβάτι. Μέρες δύσκολες είναι και θα περάσουν. Ο κόσμος θα πάει πάλι μπροστά. Δεν μπορεί, κάποια χρονιά το ηλιοτρόπιο θα φטרώσει...».

Σέρρες '93

Κυκλοφορεί:
 Λάμπρου Μάλαμα:
 «Πρόσφορο
 Αληθινής Ποίησης
 Λογισμοί
 και Παραδείγματα»

Φιλολογικές Σημειώσεις

Από τ' αριστουργήματα της δημοτικής μας ποίησης

Του Δημήτρη Πάνου - Σουλιώτη
Καθηγητή και μεταφραστή

Επανελημμένα ντόπιοι και ξένοι μελετητές των δημοτικών μας τραγουδιών, έγραψαν ότι, τα δημοτικά μας τραγούδια, αποτελούν το νεώτερο έπος των Ελλήνων, εφάμιλλο με το αρχαιοελληνικό έπος. Τα δημοτικά τραγούδια είναι ένας γνήσιος καθρέφτης της ψυχής του λαού μας. Γεμάτα ποιητικότητα, μελωδικότητα, διακοτισμένα από το πνεύμα της ελευθερίας και από την αγάπη προς τη ζωή και τις χαρές της, με τη λακωνικότητά τους και το απέρητο κάλλος τους, καλλιεργούσαν και θα καλλιεργούν πάντα στους Έλληνες την ευψυχία, τη γενναιότητα, τη φιλοπατρία, την ευαισθησία και τη λεβεντιά. Πλούσιες και ανεπανάληπτες ποιητικές εικόνες, λαγαρό και ξάστερο νόημα, αναβλύζουν σαν βουνίσσιες γάργαρες πηγές, σκορπίζοντας δροσιά και ζωντάνια.

Παραθέτουμε αυτούσιο ένα τέτοιο ποιητικό αριστούργημα:

*Βλαχούλα ν' εροβόλαγε από ψηλή ραχούλα.
Φέρνει τη ρόκα φουντωτή, τ' αδράχτι της γεμάτο.*

*Σύρνουν τα κόδια της δροσιά και τα μαλλιά
της μόσκο.*

Σύρνουν τα πασομάκια της του Μάη τα λουλούδια.

Κι ο βλάχος την καρτέραγε σ' ένα στεινό δερβένι:

— Βλαχούλα μ' ποίθεν έρχεσαι και ποίθε κατεβαίνεις;

— Από τα πρόβατα έρχομαι, στο σπίτι μου πηγαίνω.

— Βλαχούλα μ' δεν παντρεύεσαι, άντρα, βωσκό να πάρεις;

— Δύνεσαι, άγουρε, δύνεσαι ό,τι σου πω να κάνεις;

Να φτιάσεις ;' αλωνάκι σου στη μέση του πελάγου;

Κι ουδ' άχυρο να μη βραχεί, μηδέ σπειρί σιτάρι;

Να δεματιάσεις και τ' αυγά μ' ένα κλωνί μετάξι;

Στο τραγούδι αυτό, με μια σειρά ποιητικά καλλιτεχνικά μέσα, δίνεται ζωντανή η μορφή της βλαχοπούλας στο φόντο της ωραίας ελληνικής φύσης.

Παίρνουμε τον πρώτο στίχο:

«Βλαχούλα ν' εροβόλαγε από ψηλή ραχούλα.

Μ' αυτόν το στίχο, ο ανώνυμος λαϊκός ποι-

ητής μας, γνωρίζει πρώτα - πρώτα με το πρόσωπο και με την τοποθεσία, όπου αρχίζει να διαδραματίζεται η υπόθεση. Μας μπάζει άμέσως, στην υπόθεση, χωρίς κλωθογυρίσματα και περιστροφές. Χρησιμοποιεί και την εσωτερική ομοιοκαταληξία, αλλά και για καλύτερη ακομνημόνευση, γιατί είναι ο πρώτος στίχος.

«Φέρνει τη ρόκα φουντωτή, τ' αδράχτι της γεμάτο.

Η βλαχοπούλα είναι άξια και προκομμένη, έχει φουντωτή ρόκα και έγνεσε επίσης πολύ.

*Σύρνουν τα κόδια της δροσιά και τα μαλλιά
της μόσκο.*

Σύρνουν τα πασομάκια της του Μάη τα λουλούδια.

Τα κόδια της σύρνουν δροσιά, δηλαδή, παρουσιάζονται, με την αγνότητα της δροσιάς. Τα μαλλιά της είναι γεμάτα μόσκο και τα πασομάκια της σύρνουν του Μάη τα λουλούδια.

Ο μόσκος και του Μάη τα λουλούδια δείχνουν τη νιότη, την αγνότητα και τη φρεσκάδα της βλαχοπούλας. Την περνά ο λαϊκός ποιητής μέσα από τις μοσκοβολιές και τα λουλούδια για να δείξει την ομορφιά της, χωρίς να πει κουθενά ούτε μια λέξη ότι η βλαχοπούλα ήταν πεντάμορφη. Δημιούργησε μια υπέροχη ποιητική εικόνα.

Τα πασομάκια της σύρνουν τα λουλούδια. Μ' αυτό δείχνεται η τσακινιά, η χάρη και η ξεγνοιασιά της νιότης που περπατάει πάνω στα λουλούδια, χαριτωμένη κόρη της άνοιξης.

Κι ο βλάχος την καρτέραγε σ' ένα στεινό δερβένι.

Το καρτέρεμα του νεαρού βλάχου επιβεβαιώνει τις παραπάνω σκέψεις μας ότι, δηλαδή, η βλαχοπούλα είναι ένα αγνό βλαστάρι, ένα λεβεντοκόριτσο. Διαφορετικά, δε θα την καρτέραγε το βλαχόπουλο με χτυποκάρδι κοντά στο δερβένι. Φαίνεται, την είχε δει πολλές φορές τη βλαχοπούλα, και του είχε κάτσει στην καρδιά, την είχε ερωτευτεί.

Ακολουθεί η γνωστή στιχομυθία με την οποία ο λαϊκός ποιητής ολοκληρώνει το κορτέτο της ηρωίδας του. Από το διάλογο αυτό συμπεραίνουμε ότι η βλαχοπούλα δεν είναι μόνο όμορφη, αλλά και έξυπνη και συνετή. Βάζει το βλαχόπουλο σε δοκιμασία και είναι σαν να του λέει:

«Εγώ, η πεντάμορφη βλαχοπούλα με τη χάρη και τη λεβεντιά μου, είμαι άξια να παντρευτώ έναν πραγματικό λεβεντονιό».

Έτσι βγαίνει και η βασική ιδέα του έργου: ο άξιος πρέπει να βρίσκει τον άξιό του.

Το δωδεκάστιχο αυτό τραγούδι, μεστό σε νόημα, δίνει επιγραμματικά μια εικόνα της ζωής του λαού μας με θαυμαστό ποιητικό τρόπο, εξαγνίζει την ψυχή μας και μας κάνει να

αγαπάμε πιο πολύ ό,τι ωραίο δημιούργησε ο λαός μας στην πάροδο των αιώνων, παλεύοντας με τους εχθρούς του να ζει λεύτερος κι ευτυχισμένος.

Χολαργός '93

Αντίστροφοι στοχασμοί

Του Δημήτρη Τσινικόπουλου

- Το πνεύμα όποιου θέλει πνει' ο έστι μεθερμηνευόμενον:

ξεκινώ να γράψω δοκίμιο και μου 'ρχεται απλός στοχασμός. Σημειώνω στοχασμούς και βγαίνουν στίχοι.

* * *

- Οι ανά τον κόσμο κυβερνήσεις πάντα τάσσονται κατά της φοροδιαφυγής και υπέρ... των φοροφυγιάδων.

* * *

- Το πιο φοβερό για έναν που τον χαρακτηρίζουν ανίκανο, είναι να μην είναι ικανός να είναι ούτε ανίκανος.

* * *

- Η γνώμη της «κοινής γνώμης» είναι κι αυτή μια γνώμη.

* * *

- Το από καρδιάς γέλιο θεραπεύει της καρδιάς τη θλίψη.

* * *

- Τυπολάτρες και ουσιομάχοι. Τα δύο άκρα που μάχονται τη χρυσή μεσότητα: την ουσία της αλήθειας.

* * *

- Η αντιγραφή δεν αποτελεί ποτέ πρωτοτυπία: εκτός... κι αν κάποιος αντιγράφει τον εαυτό του.

* * *

- Για ένα πράγμα μπορώ να είμαι βέβαιος: ότι δε μπορώ να είμαι βέβαιος για πολλά πράγματα που βλέπω ακούω ερμηνεύω.

* * *

- Ο χρόνος δε γίνεται αντιληπτός όταν κινείται μαζί του.

* * *

- Υπάρχουν κάποιοι άνθρωποι στη ζωή μας που πολύ τους αγαπούμε. Αλλά παίρνουμε ξαφνικά τη μεγάλη απόφαση να μην τους ξαναδούμε για να μείνουμε με την ανάμνηση της αγάπης τους.

Θεσ/νίκη '93

Αναμνηστικός λογισμός

(Στο νέο χαμένο αδερφό)

Τα βουρκωμένα μάτια

Του Φώτη Δωδόπουλου

Όταν το μενεξεδί φως του ήλιου έσβησε, το κλουβί άνοιξε και το πουλί πέταξε. Το κυνηγούσαμε στην αρχή με τον αδελφό μου στη χλόη. Το κυπαρίσσι εκεί κοντά στα χαλάσματα, μας τρόμαξε τόσο που τα φωτεινά μάτια του λύκου στο σκοτάδι μας φάνηκαν όμορφα, όσο και να κλαις η ευτυχία πέταξε σαν πουλί.

Ύστερα όταν αυτός έφυγε για πάντα, τον αποζητούσα, γιατί δεν τον χάρηκα. «Είχα κάποτε έναν αδελφό», είπε και η φωνή του σαν ραγισμένη καμπάνα. Έπρεπε τότε να του πω: στάσου, μη φύγεις, έρχομαι. Μη φοβάσαι δεν είσαι μόνος σου' και γω φοβάμαι τη μοναξιά τα βράδια. Σε σκέφτομαι που κρυώνεις τις νύχτες στο ψάρεμα. Δεν κάνει πολύ κόπο να πεις: «Σ' αγαπώ. Είσαι ωραίος! Τα μάτια σου μόνο είναι λυπημένα. Ε, έχουμε πολλά χρόνια μπροστά μας. Νάτο όμως που έφτασε το τέλος, ήρθε.

Είχαμε φυτέψει σχεδόν όλα τα δέντρα στον κήπο. Ο πατέρας μου τότε μ' αγκάλιασε χαρούμενος και μ' ένα φανάρι μες στη νύχτα κοντά στις σιδηροδρομικές γραμμές, με σκέπασε μ' ένα αδιάβροχο. Έβρεχε και χαιρόμουν, γιατί ο πατέρας μου είπε: είσαι καλό παιδί, η τύχη σου είναι γραμμένη στο μέτωπό σου. Πόση εμπιστοσύνη του είχα.

Η μητέρα μου περίμενε μπρος στη φωτισμένη πόρτα με τη λάμπα, και δάκρυα λαμπερά τρέχαν απ' τα μάτια της. Δάκρυα χαράς. Το τραπέζι στρωμένο και τα πέντε αδέρφια εκεί με περίμεναν, τραγουδούσαν θαρρώ χαρούμενα.

Ήταν ωραία η ζωή τότε, έτσι νομίζαμε, παρόλο που τώρα που το σκέφτομαι, λέω πως ήταν μια ψευδαίσθηση ευτυχισμένης κατάστασης.

Αφού πεινούσαμε και κινδύνεψε πολλές φορές και η ζωή μας απ' τον πόλεμο. Η ευτυχία υπάρχει μέσα στην απλότητα, στην έλλειψη αμαρτίας, στη φυσικότητα, στην υγεία.

Αν ζούσαμε αιώνια, αν το ξέραμε ότι θα ζήσουμε αιώνια κάποτε, θά 'μασταν άτρωτοι και δυνατοί ίσως και αλαζόνες. Θα σπιζάμε μέσα στις αμαρτίες μας και τιμωρία καμιά στο τέλος. Ποιό τέλος; Δεν θα υπήρχε καθόλου τέλος.

Λες αυτή να είναι η αιτία της δυστυχίας μας, ότι ζούμε με το φόβο του θανάτου και βιαζόμαστε να τα κάνουμε όλα γρήγορα. Τουλάχιστον να ζούσαμε και με το φόβο της τιμωρίας. Πού όμως;

Ε, λοιπόν γι' αυτό όταν είμαστε παιδιά ζούμε αμέριμνα κι ευτυχισμένα. Δεν σκεφτόμαστε το θάνατο ακόμα. Ποιός πιστεύει ότι, το κακό

είναι έξω από μας, ότι δεν το παράγουμε εμείς όταν αμαρτάνουμε: Ότι ο διάβολος, το πνεύμα του κακού με τις στρατιές των εκπεσόντων αγγέλων, αυτός ο άρχων της αμαρτίας, στέλνει τις μυστικές καταθρόνιες δυνάμεις του, όταν είμαστε ακόμη άσπιλοι και αναμάρτητοι, να μας πολεμήσουν για ν' απομακρυνθούμε από το θεό· δηλ. το πνεύμα του καλού; Και η συνγάμη, η μετάνοια τι είναι; Η προσευχή; Αφού αμαρτήσουμε κατ' επανάληψη — τι γλυκειά που 'ναι η αμαρτία! — έρχεται η μετάνοια και πάμε πάλι στην τάξη των καλών στην αγκαλιά του θεού; Γίνονται αυτά τα πράγματα; Και τη φθορά από την αμαρτία που εν τω μεταξύ μας γέμισε ολόκληρους, δεν την υπολογίζετε; Μιλάνε για πραγματική μετάνοια, έστω και την τελευταία στιγμή. Ποιός να μας λυπηθεί και εδώ κάτω τα ξεχνούμε όλα; Έχουμε πάθη, κακότητες, μικρότητες, φθόνο, μίσος, απληστία

Πού είχαμε μείνει:

Όταν το μενεξεδί φως του ήλιου έσβησε... όχι! Τα είχαμε αυτά! Τώρα ας πούμε κάτι άλλο: Κάθε φορά που τα πάρκα μένουν άδεια χωρίς παιδιά, και τα ψηλά δέντρα χωρίς πουλιά, όταν αφουγκραζόμαστε τη φύση, τον αιρανό, τη δυστυχία του κόσμου που περίσσευει, τότε ο νους μου πάει σ' αυτούς που έφυγαν για πάντα. Και τότε δεν ξέρω για ποιόν βοιγκώνουν τα μάτια μου: γι' αυτούς ή για μας;

Θεο νίκη Ψ!

Μικρό αφήγημα

Ένα καινούργιο αύριο

(Απόσπασμα)

Του Βασίλη Χρ. Ζιωγάνη

Μαθητή Λιακίου και ποιητή

Φτάνοντας στο σπίτι βρήκα τη μάνα ανήσυχη για μένα, και τα μικρά να κοιμούνται. Με περιποιήθηκε και ξάπλωσα βογγώντας απ' τους πόνοους και τον πιρετό. Είχα αρρωστήσει πολύ. Σινάμα κείνο το βράδυ είχα συντροφιά αδιάκοπους επιάλτες στον ανήσυχό μικρό ύπνο μου. Όσπου ξημέρωσε.

Ο χειμώνας δεν κατάφερε να εμποδίσει τις ηλιαχτίδες να διασχίσουν τα σύννεφα και να 'ρθουν, να χαϊδέψουν τις κουρτίνες και να πέσουν πάνω μου. Ξυπώντας ήλπισα όλα νά 'ταν ένα; επιάλτης και έστρεψα τα μάτια μου στο κρεβάτι του Κάστα, που όμως ήταν άδειο και δεν άργησε να με συνφέρει απ' τα όνειρα. Ήταν πολύ πρωί και τ' αδέρφια μου κοιμόνταν. Η μάνα μάλλον θιχει πάει για ψώνια, σκέφτηκα, και αναλογίστηκα το χτες, το σήμερα και το αύριο. Ένα αύριο που πολύ με φόβιζε. Κοιτώντας τις ηλιαχτίδες ευχόμουν νά 'μουν κι εγώ μια ανέμελη φωτεινή ηλιαχτίδα, ελεύθερη, να φύγω απ' αυτόν τον άδικο και παρανοικό κόσμο. Αχ, να μπορούσα νά 'φευγα μαζί με την οικογένειά μου, σκεφτόμουν...

Τις ονειροκαλήσεις μου, ήρθαν να διακόψουν βήματα στη σκάλα του σπιτιού μου. Σε λίγο μπή-

κε η μάνα, μου χαμογέλασε και πλησίασε τ' αδερφάκια μου. «Μαριώ, Γιώργο, σηκωθείτε, κοιτείτε μεσημέρι», είπε, σκοιντώντας τα, απαλά. Κόντευε μεσημέρι; Και η δουλειά που θά 'κανα από σήμερα το πρωί στη μαγαζί του κυρ-Νίκου τι θα γινόταν; Όστε αφαιρέθηκα τόσο; Τρομαγμένος, έκανα να σηκωθώ βιαστικά. Ταυτόχρονα όμως ένιωσα αβάσταχτους πόνοους στο κεφάλι, στο κορμί, στα πόδια, στην καρδιά... Η μάνα τότε, μου 'πε, πως, θά 'πρεπε να μείνω δυο μέρες στο κρεβάτι. Ο κυρ-Νίκος το ήξερε και, απ' ό,τι μοι 'πε η μάνα, φαι είχαμε για τρεις μέρες, έτσι ώστε η εργασία μου να μη χρειάζεται. Βλέπτε, ο Κάστας είχε φροντίσει γι' αυτό. Όσες αντιρρήσεις και αν έφερα, δεν έπεισα τη χρυσή, τη μάνα μου.

Έπρεπε να μείνω δυο μέρες άπραγος, με μόνη συντροφιά τις σκέψεις που τόσο με φόβιζαν...

Θεο νίκη Ψ!

Ένας μαθητής Α' τάξης

Γυμνασίου

ο Γιώργος Κ. Νίκας

Γράφει στον πρόεδρο Κλίντον

Σεβαστέ πρόεδρε κ. Κλίντον

Ονομάζομαι Γεώργιος Νίκας.

Είμαι ένα Ελληνόπουλο. Ζω στην πανέμορφη και καταγάλανη Ελλάδα.

Στη χώρα που γέννησε πάνσοφους και καταξιωμένους παγκόσμια άνδρες.

Στη χώρα του Σωκράτη, του Δημοσθένη, του Ιπποκράτη, του Περικλή και πολλών άλλων. Αυτοί ακριβώς δώσανε τα φώτα του πολιτισμού σε όλο τον κόσμο.

Σ' αυτή τη χώρα γεννήθηκαν Ήρωες που με τους αγώνες τους δείξαν ότι σπιθαμή ελληνικής γης δεν είναι διαπραγματεύσιμη.

Ποιούς να σας πρωτοθυμίσω κ. πρόεδρε; Τον Λεωνίδα με τους τρακύσους του; Τους Μαραθωνομάχους, τους Αθηναίους του Θεμιστοκλή; Τον Μέγα στρατηλάτη Αλέξανδρο που με τους εκπολιτιστικούς του αγώνες έφθασε ως τα πέριτα της γης;

Ή μήπως τους ήρωες των απελευθερωτικών μας αγώνων της νεώτερης ιστορίας μας, όπως τους Κολοκοτρωνάιους, τον Μπότσαρη, Κανάρη, Καραϊσκάκη, τη Μπουμπουλίνα, τους Σουλιώτες και Μεσολογγίτες; Ή μήπως την Αθάνατη Ελλάδα του 1940 που στάθηκε ηρωικά απέναντι στη ναζιστική λαίλαπα και υποχρέωσε τον πολύ Τσώρτσιλ να πει πως από τώρα και στο εξής θα λέμε πως «οι ήρωες πολεμάνε σαν τους Έλληνες» και πως αν δεν υπήρχε η ελληνική αντίσταση, ίσως οι συμμαχικές δυνάμεις να χάνανε τον πόλεμο.

Ξεχνάτε όλα αυτά με μιάς κύριε πρόεδρε;

Μα θα μου πείτε γιατί σας τα γράφω;

Μα για να σας θυμίσω ακριβώς τι πρόσφεραν παγκόσμια οι Έλληνες και να σας βοηθήσω έτσι, να πάρετε τη σωστή απόφαση και να μην αναγνωρίσετε τα Σκόπια σαν Μακεδονία.

Από την Εθνική Αντίσταση

Τα 50χρονα της ΕΠΟΝ

Του Ανταρτοεπονίτη

Λάμπρου Μάλαμα

Οι επιζώντες αγωνιστές της Εθνικής μας Αντίστασης και οι απόγονοί τους, όσοι έχουν κληρονομήσει επάξια τα ιδανικά της, από τις 23 Φλεβάρη, την ημέρα της ίδρυσής της το 1943, γιόρτασαν τα 50χρονά της. Η επέτειος της τιμής των 50 χρόνων, ισχύει ασφαλώς για όλη τη χρονιά του '93, και γιορτάζεται σεμνά κι αθόρυβα στην ψυχή και στη συνείδηση των αγωνιστών και στην ιστορική μνήμη του έθνους.

Η ανεπανάληπτη κι αθάνατη εκείνη επονίτικη εποποιία, της ηρωικής γενιάς του 1940-45, και οι περγαμηνές των θυσιών της, αποτελούν περίτρανη απόδειξη του φλογερού πατριωτισμού, της αυταπάρνησης και της αυτοθυσίας, των Ελλήνων, που δίνουν ενωμένοι αθόρμητα κι ολόψυχα το παρών στα προσκλητήρια των καιρών, όταν κινδυνεύουν οι μεγάλες πατροπαράδοτες αξίες του γένους.

Δόξα στην επονίτικη αναγεννητική περίοδο! Το θυσιαστήριό της, αποτελεί ευλαβικό τέμενος· το έπος της, έναν από τους λαμπρότερους σταθμούς της εθνικής μας ιστορίας, έναν φάρο από τους πιο φωτεινούς στη νεώτερη αγωνιστική πορεία του λαού μας, κατά της τριπλής γερμανοϊταλοβουλγάρικης Κατοχής.

Τα όνειρα, τα οράματα, τα υψηλά ανθρωπιστικά ιδανικά της ΕΠΟΝ, κληρονομήθηκαν σε νεώτερες γενιές. Αν θέλουν οι νεολαίοι, ας τα μάθουν καλύτερα, ας τα ενστερνιστούν, ας τα συνειδητοποιήσουν, κι ας τα διαφυλάξουν σαν χρυσές παρακαταθήκες προγόνων, για μια καινούρια Ελλάδα, ελεύθερη, εθνικά ανεξάρτητη, κοινωνικά δίκαιη, κι ευτυχισμένη για όλους τους Έλληνες, σε μια νέα, αναμορφωτική, ηθικά κι επιστημονικά οργανωμένη πολιτισμική ζωή.

Η συνέχεια της ΕΠΟΝ, και το αγωνιστικό της πνεύμα, εκφράστηκε στη γενιά του ένα - ένα τέσσερα, στον «ανένδοτο

Σας καλώ στη Βεργίνα για να δείτε και μόνος σας πόσο η Ιστορία, μας δικαιώνει. Έχετε καθήκον να είστε στο πλευρό μας σαν σύμμαχος χώρα και να παλέψετε για την Ειρήνη γιατί δεν φτάνει να λέτε ότι είστε ειρημιστής, πρέπει κιόλας να το αποδείξετε.

Κύριε πρόεδρε των ΗΠΑ για όλα αυτά και άλλα πολλά δεν σας παρακαλώ, αλλά απαιτώ εδώ και τώρα, τη δικαιοσύνη της πατρίδας μου για τη ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ.

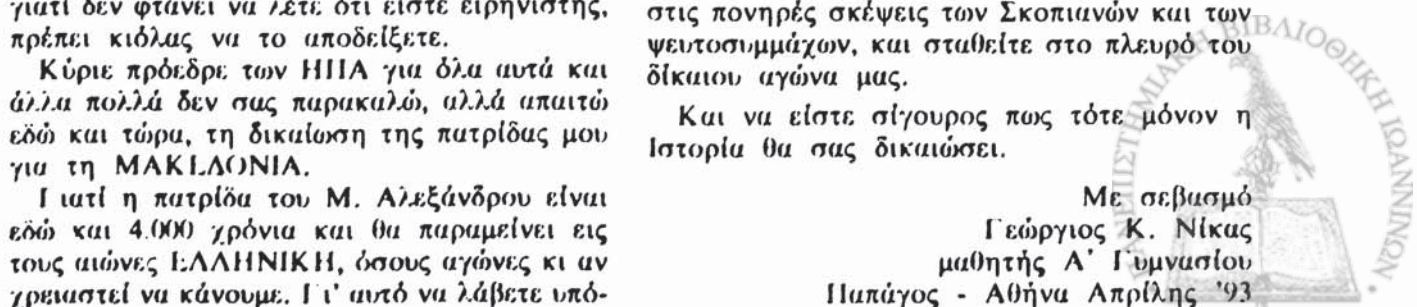
Γιατί η πατρίδα του Μ. Αλεξάνδρου είναι εδώ και 4.000 χρόνια και θα παραμείνει εις τους αιώνες ΕΛΛΗΝΙΚΗ, όσους αγώνες κι αν χρειαστεί να κάνουμε. Γι' αυτό να λάβετε υπό-

ψιν σας πως και το αίμα μας θα χύσουμε σαν άξιοι συνεχιστές της ένδοξης ιστορίας μας.

Σταματείστε λοιπόν κάθε παζάρεμα του ονόματος ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ και φράξτε το δρόμο στις πονηρές σκέψεις των Σκοπιανών και των ψευδοσυμμάχων, και σταθείτε στο πλευρό του δίκαιου αγώνα μας.

Και να είστε σίγουρος πως τότε μόνον η Ιστορία θα σας δικαιώσει.

Με σεβασμό
Γεώργιος Κ. Νίκας
μαθητής Α' Γυμνασίου
Παπάγος - Αθήνα Απρίλης '93

αγώνα» του 1961-64, στα δυναμικά συλλαλητήρια για την Κύπρο μας, στην κατάργηση της μοναρχίας, στην ανυπόταχτη και δυναμική νεολαία του αντιδικτατορικού αγώνα και στο πολυθρύλητο «Πολυτεχνείο»!..

Η ΕΠΟΝ, σαν πλατιά, Πανελλήνια Αντιστασιακή Οργάνωση Νέων σε όλους του τομείς, διαμόρφωσε και ανάδειξε το δεύτερο 1821 του λαού μας.

Η ΕΠΟΝ δεν ήταν μόνο ο τηλεβόας, ούτε μόνο οι θεατρικές και χορευτικές παραστάσεις που δίναμε στην ελεύθερη Ελλάδα, για την ψυχαγωγία των ανταρτών και του λαού· ούτε μόνο η αλληλεγγύη σε αγροτικά κλάνα δουλειάς για τη σοδειά, ούτε μόνο οι όποιες άλλες αμέτρητες επικουρικές υπηρεσίες και προσφορές στον αγώνα, στη διαφώτιση με τα συνθήματα, τις προκηρύξεις και τις μικρές εφημερίδες τοίχου, τα τραγούδια και ότι άλλο εφικτό στα δύσκολα, τα βασανιστικά και τραγικά εκείνα χρόνια.

Η ΕΠΟΝ δεν ήταν μόνο η πολιτική οργάνωση με τις 600 χιλιάδες τα μέλη της. Η ΕΠΟΝ ήταν ο μισός ΕΛΑΣ με τ' όπλο στο χέρι και στα χαρακώματα. Από τις 150 χιλιάδες μόνιμους κι εφεδρικούς που είχε ο ΕΛΑΣ, οι 75 χιλιάδες ήταν σίγουρα εκονίτες, δηλαδή από τα 15 έως τα 25 χρόνια. Αυτά τα πρωτόμμητα ανταρτοκαίδια, καλικάρια, κρέπαι να τιμούμε και να δοξάζουμε, που κάνω στη μέθη και στην παλλαϊκή μέθεξη του άνισου σκληρού κ' υπέρτατου αγώνα, με τη δίψα του λυτρωμού και τη δημιουργία μιας νέας ζωής, έπεφταν ηρωικά πολεμώντας και τραγουδώντας στα πεδία των μαχών!

Από τις 10 χιλιάδες περίπου νεκρούς που είχε ο ΕΛΑΣ, οι περισσότεροι ήταν σίγουρα εκονίτες, αν λογαριάσουμε την έξαρση του πατριωτισμού, τον ακράτητο ενθουσιασμό, την πίστη στο ιδανικό της ολοκληρωμένης λευτεριάς κι εθνικής ανεξαρτησίας, το απήφιστο της ζωής, με την απειρία της μάχης· και γενικά την ψυχολογία της νιότης, θα ιδούμε πως οι μισοί που θυσιάστηκαν και παραπάνω, ήταν ανταρτοεκονίτες.

«Με τη χρυσή της νιότης πανοπλία το θάρρος την ορμή τη λεβεντιά» τραβούσαμε σ' αγώνα και θυσία «για την πατρίδα και τη λευτεριά»!...

Και πιάναμε τους γερμανοϊταλούς φασίστες αιχμάλωτους και ταπεινώναμε και

Ανταρτοεκονίτες του Ξου Συντάγματος του ΕΛΑΣ Ηκείρου. Δεύτερος από δεξιά με την εξάρτηση ο Λάμπρος Μάλαμας

ξεφτιλίζαμε τον ισχυρότερο, τότε του κόσμου, τον πιο πάνοπλο στρατό, του Χίτλερ και του Μουσολίνι.

Γι' αυτό η ΕΠΟΝ, τώρα που περνάει με χρυσά γράμματα στην ιστορία, ας αποτελεί το καύχημα και το καμάρι της πιο άδολης κι αδούλωτης Νεολαίας του αιώνα μας.

Εδώ ταιριάζει αναστημένο το του Αισχύλου τρόπαιο: «Αισχύλου Ευφορίωνος Αθηναίων που τον σκεπάζει η εύφορη γη της Ιταλίας, την ακέραια λεβεντιά του μονάχα ο Μαραθώνας διηγείται και που τη γνώρισαν αλί τους, οι μακρυμάλληδες οι Πέρσες». Αυτό σε παρωδία 18' αντιστοιχούσε κάπως έτσι:

Ανταρτοεκονίτες ήρωες που τους σκεπάζει η ελληνίδα γη, «κι είναι γλυκός ο θάνατος εις την πατρίδα» τη μαχητική αξία τους, μόνο οι κρανιοφόροι φασίστες του Άξονα, —όσοι απόμειναν— γνωρίζουνε αλί τους! Τιμή και δόξα στους νεκρούς μας ανταρτοεκονίτες!

Στον Ανώνυμο
Έλληνα Αντάρτη

Του Ανδρέα Τσώνη

Μες απ' τις στάλες του ξεπήδησε το φως!
Το φως που γέμισε την πλάση όλη με δέος,
το φως που σάστισ' ο εχθρός,
το δοξασμένο Φως Σου, στο λαό Σου, χρέος.

Κι αν τώρα όλα τα μνήματα τάχουν σκαμμένα
βέβηλα χέρια ξενοδούλων και χωρίς ανθούς
τα ιερά Σου κόκκαλα τριγύρα σκορπισμένα,
Αντάρτη, Ηρώων Ήρωα είσ' όμοιος με θεούς.

Έχουμε άφθαρτο ναό στηλώσει στην ψυχή μας
που καίει αιώνια κι άσβεστη της πίστης η
λαμπάδα
κι όρκο σε Σένα κάνουμε γονατιστοί, για την
Ελλάδα
να δώσουμε μια μέρα σαν κι Εσένα, τη ζωή
μας.

Το αίμα Σου Αντάρτη το χυμένο
στα ξεροβούνια, στα φαράγγια, στις κορφές
δεν είναι, δεν θα μείνει ξεχασμένο·
θα μας θημίζει των γενναίων τις γεννιές.

Θεσσαλία Αύγουστος '51
(Ανέκδοτο)

Η κριτική της τέχνης, είναι μια αναπλαστική
επιστημονική λειτουργία, επιχρυσωτική και δια-
στατική, ανάλογα με το πρίσμα, την ενόραση
και τη διείσδυση του κριτικού μέσα στο αντι-
κείμενό του.

Λάμπρος Μάλαμας

Ο Κώστας Κοντός ανθ/γός στον ελληνο-
ιταλικό πόλεμο του 1940

Από τους γενναίους
Συναγωνιστές που έφυγαν

Κώστας Κοντός

Του Α. Μάλαμα

Με λόγια ψυχής και καρδιάς αποχαιρετήσα-
με στα Γιάννινα στις 8.4.93 μια εξέχουσα φιλι-
κή κι αδερφική μορφή της Εθνικής μας Αντί-
στασης, έναν ηθικό, σεμνό, αθόρυβο και ακέ-
ραιο χαρακτήρα, τον Συντ/ρχη Κώστα Κοντό!

Όσοι τον γνώρισαν βαθιά, νιώθουν τιμή και
περηφάνια, για τον υπέροχο άνθρωπο που έλα-
μπε από τιμότητα και που άγγιζε την τελειό-
τητα. Ευγενέστατη και μειλίχια προσωπικότη-
τα. Λίγοι σαν τον Κ.Κ. στην κοινωνία μας,
ελάχιστοι θα λέγαμε, ξεχωρίζουν και πολυεκτι-
μούνται για τις σπάνιες αρετές και τα πολλα-
πλά και ζηλευτά χαρίσματά τους.

Είχε γεννηθεί στην Καρίτσα των Γιαννίνων
το 1919.

Μετά τις γυμνασιακές σπουδές του, φοίτησε
στη Σχολή Ευελπίδων, απόπου βγήκε ανθ/γός
με άριστους βαθμούς, και το 1940 πήρε μέρος
στον ελληνοϊταλικό πόλεμο ως διμοιρίτης και
υποδ/τής λόχου. Όταν υποδουλώθηκε η πατρί-
δα μας, ο Κοντός βρέθηκε στην Αθήνα και
προσχώρησε στον ΕΛΑΣ της Αττικο-Βοιωτίας
και ως διοικητής λόχου στο τάγμα του Βαγγέ-
λη Γιαννόπουλου και αργότερα σαν διοικητής
τάγματος στην περιοχή της Χασιάς. Υπήρξε

ΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

τύπος και υπογραμμός. Όλοι οι αντάρτες τον αγαπούσαν και τον ακολουθούσαν στις μάχες κατά των γερμανών και για τις επιτελικές του γνώσεις και για την άψογη συμπεριφορά του. Η σεμνότητα κ' η μετριοφροσύνη του, ήταν αξιομίμητες. Ένας άριστος των άριστων. Μετά την απελευθέρωση, υπέστη κι αυτός όπως όλοι οι μόνιμοι αξ/κοί που είχαν πολεμήσει τους καταχρητές από τις τάξεις του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, τα επιτίμια των διωγμών. Όμως, σαν αγνός ιδεολόγος, θυσίασε την καριέρα του... και παρέμεινε στο πλάι του κατατρεγμένου λαού, εργαζόμενος και σαν εστιάτορας και σαν πωλητής παιδικών ειδών. Πάντα όμως, ένας φιλοσοφημένος και πονεμένος Άνθρωπος, μ' όλη τη σημασία της ψυχικής λεβεντιάς! Είχε παντρευτεί τη Χρυσάνθη Γεροϊκάλη και άφησε έναν γιο και μια κόρη αξία παιδιά του ονόματός του. Υποδειγματικός σύζυγος και ιδεώδης οικογενειάρχης. Στοργικός πατέρας. Πιστός και ακριβός φίλος και πνευματικός αδερφός του γράφοντα. Πέρασε τη ζωή του, με την πιο αξιέπαινη πνευματική ωριμότητα, μέσα σε λειμώνες υπομονής, αισιοδοξίας, και στέρεης ελπίδας, να ιδούν τα μάτια του έναν καλύτερο κόσμο.

Ο Κ. Κοντός, ήταν ένα πρότυπο από τον παλιό γνήσιο κι ωραίο γιαννιώτικο και περιχωριτικό κόσμο, όπου η κοινωνία μας, με τα καλά κι αξιομίμητα ήθη, φτώχνει πιότερο με το θάνατό του! Ορφανίζει σιγά σιγά κι ο κολλήπαθος λαός, από τη ζωντανή παρουσία και συμπάρσταση αυτών των παλικαριών και καπεταναίων της αθάνατης εποποιίας της Εθνικής μας Αντίστασης, που όσοι ακόμα εμείς, αποτελούν το σέμνωμα και το καύχημά του!

Ο Κ. Κοντός όσο ζούσε, αποτελούσε ένα φωτεινό σύμβολο ενός λεβέντη ειλέπια αξ/κού, της πολυτάραχης ιστορίας του τόπου μας. Νηφάλιος πάντα, στοχαστικός κι αγέρωχος, αντιμετώπιζε τη ζωή και τα προβλήματα μιας θλιβερής πραγματικότητας, που περιτυλίγει τη χώρα και την κοινωνία μας, με οξείαν επιστημονική αντίληψη, με αλόθευτη κρίση, με γνώση και σύνεση και θαιμαστή ψυχραιμία! Ήταν αδερφός του διαπρεπή δικηγόρου και φωτισμένου αγωνιστή, Στέφανου Κοντού, υκειθνίου τότε στο ΕΑΜ της Αθήνας. Αλλά ο Κώστας, αφότου είχε χάσει την καλή του συντροφισσα πριν δύο χρόνια, δεν ξαναείδε την υγεία του, και υκόκινε από την εκάρατη νόσο, νικημένος μόνο από το χαροβόλο αστροκελέκι. Κι έφτασε ο ανεκτίμητος την ανθρώπινη τελειότητα, σαι παράγωγη ενός ειλικρινέστατου και αξιομίμητου ψυχικού πολιτισμού, βαθιά διαποτισμένου με το νέκταρ του ανθρωπισμού! Το φωτεινό του πνεύμα, και η μεγάλη του καρδιά, μας σκόδειξε ότι, μπορεί κανείς μ' επίγνωση του προορισμού του, με βαθιά συναίσθηση και συνείδηση της ύπαρξής του, να βρει την ευτυχία σ' αυτό τον κόσμο... με την αρετή, τη γενναιοφροσύνη, την τιμιότητα και την καλοσύνη, την ηθική συνείδηση και την ανθρωπιά. Το πέρασμα του Κ.

Κοντού από τον πολυτάραχο βίο του καιρού μας, μας δίδαξε πως: Η μεγαλύτερη αξία της ζωής είναι: να ζει κανείς, ν' αγωνίζεται τίμια, να δημιουργεί και να πεθαίνει, για τα υψηλότερα ανθρωπιστικά ιδανικά, που γεννήθηκαν στην αρχαία μας Ελλάδα και φώτισαν όλο τον κόσμο.

Ένα τιμητικό Μνημόσυνο

Το παράρτημα της ΠΕΑΕΑ Κόνιτσας και οι κοι.ότητες Άνω Ραβενίων, Γεροπλατάνου και Μαιροβουνίου, μ' επικεφαλής τον πρόεδρο, λόγο και συγγραφέα της ακριτικής αυτής περιοχής Σωτήρη Τουφίδη, δ ντή του Περιοδικού «Κόνιτσα», με την ευκαιρία της συμπλήρωσης των 50 χρόνων από την πρώτη μάχη των πρωτοπόρων ανταρτών μας στην Ήπειρο, με τους ιταλούς καταχρητές το 1943 στη Βίγλα - Γεροπλατάνου, τέλεσαν Μνημόσυνο στις 19.4.93 στον τόπο της μάχης που έπεσαν ηρωικά μαχόμενοι 8 αντάρτες του ΕΛΑΣ. Με πρωτοβουλία και έμπνευση του κ. Τουφίδη, η τελετή οργανώθηκε με πλούσιο πρόγραμμα και πήραν μέρος εκπρόσωποι των δημοτικών και κοινοτικών αρχών της περιοχής Παγωνίου και Κόνιτσας. Συμμετείχαν βετεράνοι της Αντίστασης, του Κλήρου, Οργανώσεων και Συλλόγων, ο δήμαρχος κ. Χατζηφερεμίδης, οι δημοτικοί Σύμβουλοι και πολύς λαός. Μετά από την επιμνημόσυνη ακολουθία και την ομιλία για το χρονικό της μάχης του προέδρου κ. Τουφίδη, κατατέθηκαν στεφάνια και λουλούδια στο κριν από χρόνια αναγεγθέν επιβλητικό μνημείο και μέσα σε βαθιά συγκινητική ατμόσφαιρα, η ταλαντοίχα του δημοτικού τραγουδιού καλικέλαδη κ. Χρυσάνθη Τουφίδη, έκλεισε τη γιορτή μ' ένα λαϊκό μοιρολόι και τον Εθνικό Ύμνο.

ΛΑΜΠΡΟΥ ΜΑΛΑΜΑ

«Η Ελένη της Σπάρτης»

Με έπαινο του
Φιλολογικού Παρνασσού

Ένα συγκλονιστικό χρονικό που εκφράζει μια ολάκερη εποχή και μια ηρωική και τραγική εποποιία του αδούλωτου και προδομένου αξιαγάπητου λαού μας.

Κυκλοφορεί: Λ. Μάλαμα
Ένα νέο έργο με τίτλο

**«Κορφολογήματα
πείρας και ζωής»**

Οι Συγγραφείς και τα Βιβλία

Κριτικές Σημειώσεις και Αξιολογήσεις

Από τον Λάμπρο Μάλαμα

«Κάνω κριτική δημιουργώντας
και όχι ψάχνοντας να βρω λάθη».

Μιχαλάγγελος

«Λίγοι άνθρωποι είναι τόσο έξυπνοι,
ώστε να προτιμούν την ωφέλιμη κριτική,
από τη βλαβερή κολακεία».

Λυροσφουκός

Ναταλίας Αποστολοπούλου: «Μύ-

ρα και Χοές» (Αντιστασιακά διηγήματα)
Αθήνα '91, σελ. 110.

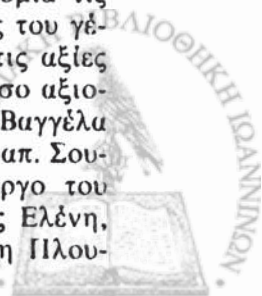
Είναι το 6 πεζογραφικό βιβλίο της γνωστής αγωνίστριας δασκάλας, διηγηματογράφου και χρονογράφου, με αληθινές ιστορίες, με προλογικούς και κορυφαίους τραγικούς στίχους του φίλου μας αείμνηστου Β. Ρώτα. Στο έργο αυτό, η μεσσηνιώτισσα συναγωνίστρια του τιτάνιου αγώνα της ιταλο-γερμανο-βουλγάρικης κατοχής, μας αφηγείται συγκινητικά επεισόδια και συγκλονιστικά περιστατικά που έζησε, βίωσε και σύναξε στα μέρη της εξορίας που έτυχε με άλλες συντρόφισσές της. Είναι μια σειρά από 11 ιστορικά και δραματικά αφηγήματα, που πείθουν και συγκινούν και φρονηματίζουν τον αναγνώστη. Με ζωντάνια και παραστατικότητα, με ρεαλισμό και αδρή περιγραφική ικανότητα, με αφηγηματική δύναμη και χάρη, η Ν.Α. έπλασε με στρωτό προσωπικό ύφος, ανώτερο ήθος και φλογερό πάθος, την ηρωική και επική εκείνη γενιά. Απαθανατίζει ηρωίδες ανταρτίνας, υποδειγματικές, που έμοιαζαν σαν άλλες Μπουμπουλίνες και Μποτσαρίνες! Δίνει το στίγμα στην έννοια της αυτοθυσίας, που φτάνει στην πιο θαυμαστή κορύφωσή της. Μαχητικά παραδείγματα και κατορθώματα ανταρτών, αντρών και γυναικών, που συμμετείχαν σ' εκείνη την εποποιία! Τίμια, λιτή, κοφτή, και ουσιαστική η γραφή της. Τονίζει με ιδιαίτερη συγκινησιακή έμφαση το όραμα και τ' όνειρο που είχαν όλοι τότε οι αγωνιστές και οι αγωνίστριες με την πίστη και το σκοπό, για την καινούργια μεταπελευθερωτική Ελλάδα, που θά 'φερνε τη λύτρωση και την ευτυχία στον πολύπαθο λαό, και που δεν την είδε να 'ρχεται ποτέ· αλλ' αντ' αυτής τονε κατέκλεισαν, οι τραγωδίες, οι ορφάνιες και οι δυστυχίες! Οι μύθοι των διηγημάτων της απορρέουν από τα ίδια τα μικρά χρονικά και τ' αληθινά γεγονότα του αγώνα. Η αλήθεια της ίδιας της ζωής, στην εξελικτική της σύνθεση κι ανάλυση, ξεπερνάει και την πιο δυνατή και πολύφτερη φαντασία.

Η παλικαριά και το θάρρος της Ηπειρώτισσας «σαμποτέρισσας» που πήρε από τους γερμανούς τα καλώδια για τις ανάγκες και υπηρεσίες του ΕΛΑΣ, της επονίτισσας Διαμάντως, το κάνει η σ. σαν παράδειγμα διδαχτικό για τις μελλούμενες γενιές.

Και η ηρωίδα Σοφία Κων/νίδου - Σπάλα που

τυφλώνεται στη μάχη, είναι η «μαχήτρια γίγαντας» ονομαστό πρότυπο του αγώνα.

Και τίποτε άλλο να μην είχε γράψει η Ναταλία, αυτό της το διήγημα, είναι ένα διαμάντι, ένα πραγματικό αριστούργημα, ένα λογοτεχνικό αραβούργημα, σαν ένα μεγάλο ξόμπλι που θα κεντούσε η ίδια στα εφηβικά της όνειρα και στον καμβά της ευτυχίας του μέλλοντος, όπως και κάθε επονίτισσα, στα ωραία γλυκά κι ελπιδοφόρα νιάτα. Όταν κανείς διαβάσει τέτοια διηγήματα, νιώθει χαρά και περηφάνια. Τι ομορφιά λόγου και τέχνης και τι δύναμη ψυχής! Τι σελίδες ηρωισμού και υπεράνθρωπης αντοχής! Γραμμένες με μεγάλο πόνο και με το αίμα της καρδιάς, όπως αξίωνε ο Γκαίτε, ή όπως εξυμνεί ο Γκόρκι το γράψιμο του Τουργκιένεφ που το παρομοιάζει με το παχύ το φρέσκο γάλα, π' έχει κιάλη την κρέμα του απάνω! Πολυδίκαια εξυμνεί η Ν.Α. την Ελληνίδα Αντάρτισσα, που ήταν μυριοθαύμαστη στην αναγωγή και τον ενστερνισμό του τότε αγωνιστικού ιδανικού, που ανύψωνε μετάρσια την αξία της ζωής και την έσμιγε με την ομορφιά του θανάτου! Όπως και το θάνατο τον αφομοίωσε με τη ζωή και την αιώνια αθανασία. Με τη Σοφία Σπάλα, την τυφλωμένη της μάχης, που η πίστη της η φλογερή στη δικαιοσύνη και την επιστήμη, η σ. δίνει το απερίγραφο μεγαλείο της Ελληνίδας όλων των αγώνων, που έδωσε παραδείγματα για μίμηση στην ανθρωπότητα· και που ενέπνευσε στη δεκαετία του 1940 - 50, ως και την ανώνυμη Κινέζα, και Βιετναμέζα που πολεμούσε τον αμερικάνο επιδρομέα, με το τουφέκι στόνα στήθος και σ' άλλο βυζί της το μωρό! Σ' αυτό το διήγημα, η Νατ. δείχνει όλη τη δύναμη και τη λάμψη του φυσικού της ταλέντου! Στη Σοφία Σπάλα, εκφράζει με πολλή γοητεία λόγου, τη συγκεκριμένη κι αληθινή ιστορία, στη γενικότερη αντιστοιχία των ανώνυμων ηρωίδων, που πάλεψαν με τις δυνάμεις της προόδου, και είτε νίκησαν, είτε νικήθηκαν, (αυτό δεν έχει σημασία), αλλά, μας άφησαν κληρονομιά τις χρυσές σελίδες της νεώτερης ιστορίας του γένους μας, την τιμή, το καύχημα και τις αξίες του υπερουσίσιου λαού μας. Ηρωίδες τόσο αξιοθαύμαστες όπως ήταν η δασκάλα Βαγγέλα Κλάδου, μνηστή του θρυλικού ήρωα Ναπ. Σουκατζίδη, (που ο γράφων τιμά στο έργο του «Φωνές και Δάφνες») την αδερφή της Ελένη, την «προγραμμαμένη» δασκάλα Ευριδίκη Πλουμπίδη κ.α.

Τάκη Ανθήλη: «Στην έξοδο του βραδινού θρύλου». Αθήνα '93, σελ. 110.

Είναι το 16 ποιητικό του βιβλίο, μιας υπέροχης ποιητικής ιδιοσυγκρασίας, που γράφει από το 1945. Η ποιητική ψυχή του Ανθήλη, ανθίζει αδιάκοπα τα ποιητικά της αμάραντα μπουκέτα. Είναι μια αστείρευτη ανάβρα, μια ξεχωριστή και ηθικά ευάντοχη μορφή της γενιάς του 1950, που διακονεί με συνέπεια και ζηλευτό ήθος, το στίχο της αγνής και τίμιας αγάπης και της ειρήνης, και του πιο ρομαντικού κι εξευγενισμένου συναισθηματισμού. Η τέχνη του συγκινεί τον αναγνώστη τον τέρπει και τον εκπολιτίζει με απαλούς και δροσερούς χυμούς, γιατί είναι γνήσια και ιδιότυπη. Την κλημμυρίζει ένας άκρατος ψυχισμός. Ενσπκωνει το νόστο και τ' όνειρο στο σώμα ενός υγιούς ρομαντισμού. Λιγοστούς έχουμε σήμερα τόσο τρυφερούς τροβαδούρους, με τόσο ευαίσθητες χορδές που απηχούν τη συμπόνια της χαμένης ανθρώπινης ομορφιάς. Ο Ανθήλης με τα τραγούδια του, ζωντανεύει υποβλητικές και ηχητικές νότες, που αχτινοβολούν ένα φως μαγικό, αναμνηστικού κι ονειρεμένου ερωτικού βίου, που κερνάει γοργά και χάνεται σαν το λευκό συννεφάκι τ' ουρανού και σαν τον ήλιο της αυγής που πάει κατά τη δύση. Οι στίχοι του, αποπνέουν αρώματα ανοιξιάτικα. Ομόζυγοι, συντροφικοί, με τους οίστρους του άλλου τρυφερού κι αλησμόνητου πνευματικού μας αδερφού Αντώνη Κυριακόπουλου, που άρπαξε τη ζωντανή του παρουσία, από κοντά μας ο βαρύς θανατηφόρος καίσινας πριν 5 χρόνια, κι άφησε τη μεγάλη του καρδιά σε μας. Έτσι και οι δυο αδερφικοί και προικισμένοι ποιητές, θυμίζουν Ράιμο Φιλύρα, Ράινερ Ρίλκε και άλλους γάλλους και Ινδούς ρομαντικούς, όπου, στην κοίτη τους αναβαφτίζεται κανείς σ' αγαπημένα πρόσωπα της μνήμης, της γλυκιάς ζωής, σε κόσμους περασμένους κι όμορφους, της νιότης, που κυλάει και φεύγει «σαν ποταμιοί νερό» όπως στιχοφιλοσοφεί κι ο Βηλαράς μας. Ο Ανθήλης, με την αίσθηση του αναχωρητισμού και με την αριστοτέλεια, λυτρωτική επίκληση, επικαλείται την κάθαρση της ψυχής, το δέον και την εξιλέωση. Στο επόμενο τεύχος θα δημοσιεύσουμε ποιήματά του.

Έλπας Σπηλιωτοπούλου: «Στον Καθρέφτη του Χρόνου». Αθήνα '93, σελ. 94, εκδ. Ιωλκός.

Είναι η 9 ποιητική συλλογή της γνωστής ποιήτριας. Την τύπωσε με σχετική κριτική ανάλυση του Γ. Κορίδη. Η Ε.Σ. είναι μια ποιητική φυσιογνωμία σεβαστή κι αξιαγάπητη. Ακολουθεί πιστά και απαρέγκλιτα την παραδοσιακή μορφή, ρυθμό και ομοιοκαταληξία. Χαίρεται κανείς τη μόρφωσή της και τις συγκινητικές της εμπειρίες. Βασικό της κίνητρο, ο πονεμένος ανθρωπισμός και στοχασμός, σε όλη

σχεδόν τη στιχουργική της κλίμακα. Κυρίαρχα στοιχεία που διαποτίζουν τη νέα αυτή συλλογή της είναι: η μοναξιά, η θλίψη, η αθμία. Εκθέτει τη μοιρολατρία και την απελπισία, κι επικρίνει έμμεσα το φαρισσαϊσμό, και την αχαριστία. Η Έλπα όμως, αρδεύει απ' αυτά κι ανάλογη αισιοδοξία, κι όσο κι αν είναι ελάσσονες οι τόνοι, εξαχτινώνει από τη μεγαλοκάρδια της, το φως της ελπίδας, σαν έναν φάρο, για τη λεωφόρο της καλοσύνης, της αγάπης και της ιδανικής μνημοσύνης. Θέλει να εξευγενίσει τον αναγνώστη στα δικά της μέτρα και σταθμά, με αναγωγή στο χάδι, την οικειότητα, στη λατρεία της φύσης και στα πλάσματά της. Η Ε.Σ. δίνει αξία και δύναμη στην τέχνη και παίρνει απ' αυτή το βάλαμο και την παρηγοριά της. Η στιχουργική της κείρα στ' ομοιοκατάληχτο μέτρο, την παρασύρει κάπου κάπου, κ' ίσως να ζημιώνει σε σύλληψη νέων εικόνων τη δημιουργική της φαντασία. Αλλά κι ένας ιδεαλισμός που πέφτει στη μοιρολατρία, αν έλειπε θα την ωφελούσε περισσότερο, κατά την ταπεινή μας γνώμη. Πάντως, εκείνο που της δίνει μεγαλύτερη βαρύτητα αξίας στην τέχνη της, είναι ο τρόπος που επισημαίνει βασικά τρωτά κι αδυναμίες στα σημερινά κοινωνικά μας ήθη, που τα συγκρίνει με την αγωγή και την ακεραιότητα που είχαν οι άνθρωποι σε αλλοτινούς καιρούς, αναλογίζοντας και το «ο ιεπρωτα ο ποτες». Η Έλπα, σαν υπέρμαχος του μέτρου και της αρμονίας, έχει σε ρυθμούς αισιοδόξους, επιρροές, και από Βάρναλη και Ρώτα, όπως και σε μελαγχολικές αποχρώσεις, από Καρυωτάκη, και Λαπαθιώτη. Η ειλικρίνειά της και η στάση της απέναντι στη ζωή και στα κοινωνικά προβλήματα, τη δικαιώνει σύμφωνα και με τ' αξιώματα του Σωκράτη και του Ευριπίδη, του Αριστοτέλη και του Επικούρου για την ωφελιμότητα της τέχνης, καθώς και του Μπρεχτ και του Γκρας, για τη βαθύτερη συναισθηση κι ανάγκη ότι: οι ποιητές μπορούν να συμβάλλουν στην εξυγίανση και την αναμόρφωση του κόσμου.

Ιορδάνη Γαλανίδη: «Αρχαιολογικά ευρήματα περιοχής Αξιοκάστρου Κοζάνης». Θεσ/νίκη '93, σελ. 32.

Εξαιρετος πατριώτης και φωτισμένος συν χος εκπ κός ο συγγραφέας, της με τον παραπάνω τίτλο πρωτότυπης κι αποκαλυπτικής αυτής εργασίας. Προσφέρει από τον ακούραστο προσωπικό του μόχθο, ένα ακόμα τεκμήριο για την ελληνικότητα της Μακεδονίας μας, κοντά στα τόσα που μας χάρισαν τα τρία τελευταία χρόνια, εκλεκτοί Έλληνες ιστορικοί, λόγιοι και συγγραφείς. Το έντυπο τούτο, σε σχήμα 17 x 24, με πρόλογο του δημιουργού του, κείμενα με κειστικότητα στοιχεία για την ελληνικότητα του χώρου, έναν χάρη της Δυτ. Μακεδονίας, κι ένα σκίτσο του Μεγαλέξανδρου, καμαμένο από το σκαπανέα δάσκαλο, έχει και 9 σελίδες

με φωτογραφημένα ευρήματα και δυο σελίδες για την ίδρυση αρχαιολογικού μουσείου στο Αξιόκαστρο Βοΐου. Ο ευσυνείδητος πρώην εκπ/κός λειτουργός, τ' αποκάλυψε με τη σκαπάνη του, στα χρόνια της δασκαλικής του καριέρας, και είναι άξιος επαίνου για τα τόσα χάλκινα, σιδερένια και πήλινα αγγεία του 4ου π.Χ. αιώνα που πρόσφερε. Βασικό ελατήριο και σκοπός του για το τύπωμα αυτών των στοιχείων, στάθηκε η επιθυμία, να δώσει ένα μάθημα στους σκοπιανούς και να παροτρύνει κι άλλους δικούς μας, ν' αγωνιστούν με όλα τα μέσα, και όπως τονίζει στον πρόλογό του, με «*επιθετική πολιτική της πολιτείας, και συστηματική επισημονική ενημέρωση των κρατών της γης*» και φυσικά για το εθνικό μας δίκαιο.

Νίκου Ι. Μόσχοβου: «Αγναντεύοντας τα όνειρα». (ποιητική διαδρομή '74 - '91), σελ. 94, Θεσ/νίκη '92.

Ο νέος ποιητής χωρίζει το υλικό του σε 4 μέρη. Όση μελαγχολία κι αν αποπνέουν οι στίχοι του, κι όσον πεσιμισμό, εντούτοις είναι πλασμένοι με το γνήσιο δικό του αίσθημα, που απορρέει από τις επιδράσεις ανθρώπινων καταστάσεων και κοινωνικών προβλημάτων. Είναι ταυτόχρονα και δραματικές κρυστάλλινες διαμαρτυρίες. Έχουν πειθώ και συγκινούν με δύναμη ρεαλισμού. Εκφράζουν μίαν απόγνωση της σημερινής πραγματικότητας. Ο Ν.Μ. εμπνέεται και καταγράφει κοφτά, σηματοδοτικά κι εναγώνια μια μετουσιωμένη ποίηση, ουσιαστική και συμπυκνωμένη. Στο β' μέρος, θίγει την αλλοτρίωση, το ξεστράτισμα και τους κινδύνους της νεολαίας μας που ξεπέφτει από τα μέσα διαφθοράς, τις ξενομανίες και ανησυχεί σαν ευπαθής δέκτης για το μέλλον της. Και στ' άλλα μέρη του βιβλίου, με διάχυτο πόνο για τη ζωή και τον κόσμο, εκθέτει με λέξεις που υποδηλώνουν εικόνες, τα κακώς κείμενα, με την ανάλογη του ύφους του πρωτοτυπία. Είναι οι στίχοι του στην αλληλουχία τους, σαν ένα ποιητικό ρεπορτάζ, που θυμίζει «Μπεναρτζή» του Ν. Κικμέτ και Ι. Φούτσικ «Με τη θηλιά στο λαιμό». Ορισμένα ποιήματα που έχουν σφιχτές θεματικές ενότητες, είναι συνυφισμένα με τραγικά στοιχεία και φιλοσοφικές προεκτάσεις. Ο 30χρονος Μόσχοβος έχει πηγαίο κι αξιόλογο ταλέντο. Γι' αυτό και τον βοήθησαν περίπου 10 άνθρωποι και τον παρότρυναν στην έκδοση και στις διορθώσεις, όπως π.χ. η συγγραφέας κ. Ελ. Φαλιάγκα, ο μουσικοσυνθέτης Α. Γεροντάκης κ.α. Έτσι, με περισσή ευγένεια στον πρόλογό του, τους ευχαριστεί. Διατηρούμε επιφυλάξεις αν, τον πρόσεξαν οι κατεστημένοι κριτικοί της Θεσ/νίκης. Αυτοί βέβαια, ασχολούνται μόνιμα με την αφηρημένη τέχνη του Πεντζίκη (θεός σωρέστον) και με ποιητάστρους τύπου Αν. Ευαγγέλου που είχαν απορρίψει ο αλησμόνητος επιφανής κριτικός Βάσος Βαρίκας. Ο Ν. Μόσχο-

βος κλείνει τη συλλογή του μ' ένα γνωστό συμβολικό σκώμα από τα συνθήματα της δικτατορίας, του '67 - '74, δίνοντας και το μήνυμά της λευτεριάς και της ειρήνης.

Λάμπρος Μάλαμας

Ο Γιάννης Σκαρίμπας για το Νίκο Γαλάζη (Μαυροσκώτη)

Αγαπητέ μου Μαυροσκώτη,

Η σύμπτωση, μια κακεντρέχεια κι αυτή των άψυχων (γιατί τό 'χα χάσει το βιβλίο σου) δεν άφησε να τό 'χω διαβασμένο. Χάρης στην αδελφή μου την ποιήτρια Καλλιόπη, το διάβασα τώρα. Αν τό 'χα από τον καιρό που το τύπωσες διαβάσει, δεν θα κυκλοφορούσα πέρυσι το επίσης αντιπολεμικό μου χρονικό = Το «Η περίπολος Ζ'». Δεν θα υπήρχε ο λόγος του λιγότερου και του κατώτερου στο είδος. Το «Ο Ιταλικός Λόφος σου», που θα το επίγραφα «Ο Λόφος με τους Ιταλούς» είναι ένα αληθινό αντιπολεμικό αριστούργημα, των νεότερων καιρών, όλων των τόπων. Αν τό 'χες αυτό γράψει σε μια μεγάλη γλώσσα, θά 'σουν τώρα (= στα ζώντα σου) μια προσωπικότητα της παγκόσμιας λογοτεχνίας. Θα σου πω όμως ότι, παρά ταύτα, η επωνυμία σου, στις μέλλουσες αλληλουχίες των γενιών μας και στους ευρύτατους ορίζοντες του κόσμου, όλο και θα ψηλώσει —φωτοστέφανη— και ιλαρωμένη...

Γ. Σκαρίμπας
Χαλκίδα 6.2.74

Ο Ανδρέας Ταταρίδης για τον Διον. Φλεμοτόμο

Ο καθηγ. Πανεπιστημίου κ. Ν. Βαγενάς έγραφε σε άρθρο του σε αθηναϊκή εφημερίδα για την ποίηση ανάμεσα σ' άλλα και τούτα:

«*Το ποίημα είναι ρυθμός ενσαρκωμένος με λέξεις, που συντίθενται από στίχους. Ο στίχος μπορεί να είναι και σε πεζό. Μ' άλλα λόγια, ο στίχος δεν είναι κάτι το μορφικά καθορισμένο. Μπορεί να είναι έμμετρος, ελεύθερος ή πεζόμορφος, ανάλογα με τις διαθέσεις ή τις ανάγκες του ρυθμού...*».

Αυτές τις διαπιστώσεις κάνει όποιος διαβάσει ποιήματα του κ. Διον. Φλεμοτόμου. Όπως καλή ώρα, τη νέα (σε β' έκδοση) συλλογή του «*Σπουδή σ' ένα λευκό μπλουζάκι*», που κυκλοφόρησε τέλη του 1992.

Όμως ο κ. Διον. Φλεμοτόμος, για όσους δεν το γνωρίζουν, έκανε την εμφάνισή του στα γράμματά μας με την ποιητική του συλλογή «*Κρανίου Τόπος*», το 1975. Το 1982 ακολουθεί άλλη ποιητική του συλλογή με τίτλο «*Λόγος ο ερχόμενος*». Και η ως τώρα ποιητική του πορεία, κλείνει με το παραπάνω βιβλίο του, που είδε το φως της δημοσιότητας το 1985.

Χαρακτηρισμοί και
παρρησίες
Αποφθεγματικές
κρίσεις
Του Λάμπρου Μάλαμα

Στα καθεστώτα όκου, για την εκμετάλλευση, η ελευθερία μετατρέπεται σε ασυδοσία και κατάχρηση, ο απλός κι αθώος πολίτης, γίνεται έρμαιο και θύμα στην ανεξέλεγκτη κερδοσκοπία, γιατί, ο άπληστος κι επιτήδειος μεταπράτης, φορεί τη μάσκα της προσποίησης, της ψευτιάς, της υποκρισίας και της απάτης.

Η ζωή μας έγινε μια τρικυμισμένη θάλασσα, που στο βάθος της, μαίνονται καταιγίδες.

Οι έμποροι των θεών και οι καταχραστής και κάπηλοι δικαιωμάτων των λαών, θά 'ρθει κάποτε η ώρα, να πέσουν στα κολασμένα βάρη της ιστορίας, και στ'

Έτσι και μ' αυτές τις, μέχρι στιγμής, τρι-, ποιητικές του συλλογές διαπιστώνουμε μian αποσίωση εκ μέρους του Δ.Φ. στην κοίηση. () κ. Δ.Φ., με λίγα λόγια, που κρύβουν μέσα τους μian άλλη ομορφιά και μια φιλοσοφημίνη θεώρηση της ζωής, σε ρυθμό και τόνο επιγραμματικό, μας εξωτერიκίζει ό,τι τον ενδιφέρει συναισθηματικά!

Ο ποιητής με τα ποιήματά του, γραμμένα στον παραδοσιακό ή κι ελεύθερο στίχο, εκεί κατατείνει: στο να μας μεταδώσει τα ευγενικά του αισθήματα, τους χαρακτηρισμούς του, τους συμβολισμούς του, κ.λπ.

Επειδή ανήκουμε στην κατηγορία των ανθρώπων εκείνων, που χαιρόνται τις δημιουργίες των πνευματικών μας ανθρώπων, στεκόμαστε με πολύ σεβασμό (αν μας επιτρέπεται ο όρος) στην όλη πνευματική προσφορά του λ. Διον. Φλεμοτόμου, που έχει μια γενικότερη παρουσία στα γράμματά μας, σε εκδοτικές προσπάθειές, σε ραδιοφωνικές εκπομπές, σε λαογραφικά θέματα - γενικώς σε κάθε πολιτιστική εκδήλωση. Για παράδειγμα, ως γραμματέας της Οργανωτικής Επιτροπής για τα 200 χρόνια από το θάνατο του μεγάλου ζακυνθινού ποιητή Ανδρέα Κάλβου, έδωσε τον καλύτερο πνευματικό του εαυτό, για να γίνουν τόσα και τόσα (ομιλίες, εκθέσεις, συναντήσεις, ενημερωτικά δελτία κ.λπ.) εδώ στην Ζάκυνθο και αλλού.

Πατρίδα του κ. Διον. Φλεμοτόμου, είναι το μυροβόλο νησί του Ιονίου...

αναθέματα των ανθρώπινων ψυχών που σκοτώνουν.

Οι φανατισμένοι, μικρόνοοι, αμόρφωτοι, δισειδάιμονες και προκαταλειμμένοι των θρησκειών και των δογμάτων, πέφτουν εύκολα στη θρησκοληψία, και βρίσκονται στον προθάλαμο των ψυχιατρείων.

Το αξίωμα πως, το δίκιο είναι στη δύναμη, όταν γίνεται πίστη φανατική, παράγει κατάσταση και νόμο της ζούγκλας.

Η ανθρώπινη κοινωνία, ατομικοποιείται και ζωοποιείται, πέφτοντας στον αναχρονισμό και στην κακουργία της αλληλοεξόντωσης, όταν ζει μόνο για να τρώει το κάθε άτομο, και να κερδίζει σε βάρος του άλλου, καθοδηγούμενο από την κλεονεξία και την αλαζονεία μιας έξαλλης κερδοσκοπίας.

Οι συγκλητικοί του ΟΗΕ, δεν είναι, παρά, υπηρέτες, καλοθελητές και κομπάρσέροι των Ην. Πολιτειών Αμερικής και γενικά της παγκόσμιας κεφαλαιοκρατίας.

Το σαράκι, μπορεί να 'τρωγε τη σάρκα του σοσιαλισμού, από την εποχή του Μου Συνεδρίου του Νικ. Χρουτσώφ. Αλλά, θα μπορούσε με ικανότερη και πιστότερη ηγεσία, ο σάρακας να ψοφούσε μέσα στο καυτί του. Έτσι, η ΕΣΣΔ θα περισώζονταν σαν υπερδύναμη για τη μεθνή ισορροπία, και σαν αντίπαλο όεος για το βέτο, την αποφυγή των πολέμων, την παγίωση της ειρήνης, και σαν φοβέρα στην αντίπαλη και τώρα μόνη θρασομάνα υπερδύναμη.

Κυκλοφορεί:

Λάμπρου Μάλαμα

«Τουριστική
Ευρώπη»

Σχόλια για πικρές αλήθειες

Με το σφυρί

Του Άλκη Φωτεινού

«Γίνου καλύτερα σφυρί
για να μην είσαι αμόνι».
Γκαίτε

στα καμώματα

Για το έτος Παλαμά

Εφέτος γιορτάζονται τα 50 χρόνια, από το θάνατο του μεγάλου μας εθνικού ποιητή Κωστή Παλαμά. Ποιοί όμως τα γιορτάζουν, εκτός από τις τυπικές φατούρες μερικών ψυχρών φατριαστικών κυκλωμάτων μιας τάχα ελίτιδας τάξης γραμμάτων; Συμμετέχει λαός πανεθνικά; Συμμετέχει μαθητιώσα νεολαία; Όποιος αμφιβάλλει, ας πάρει ένα παράδειγμα, το πως, οι πιότεροι εκπαιδευτικοί... περί άλλων τυρβάζουνε μονάχα. Αυτό, φάνηκε και διαπιστώθηκε περλίτρανα, από ένα ντοκουμαντέρ σε τουβούλικο κανάλι της Αθήνας, που ρωτήθηκαν 20 περίπου θρεφτάρια Γυμνασίου και Λυκείου στα 17 και 18 τους χρόνια, για το τι, σημαίνει «21η Απριλίου 1967»... και τι άκουσαν και τι γνωρίζουνε γι' αυτή... και κανείς δεν ήξερε ν' απαντήσει. Όλα, αγνοούσαν αυτή την κατάπτυστη χρονολογία στη νεώτατη πολιτική μας ιστορία, που για χάρη αντρίκιου κι εθνικού γοήτρου και ανθρωπιστικών αρχών, θυσίασαν την ωραία ζωή τους κάποιοι Καρούσοι, Ελήδες, Μαντηλαράδες, Παναγούληδες, Μουστακλήδες κ.ά. Μάλιστα, για τη συνέπεια των ιδεολογικών τους αρχών. Δεν λέμε «δημοκρατικών» γιατί, αυτής της λέξης το νόημα, έχει τόσο διαστρεβλωθεί και κακοποιηθεί στα χρόνια μας!...

Πως λοιπόν να ξέρουν οι περισσότεροι εκ/κοί, ίσως και το 60% και άνω 5-10 στοιχεία για του όποιου εθνικού μας ποιητή την αξία; Σήμερα μάλιστα, με την αποθραυσμένη και απάνθρωπη έκπτωση και ισοπέδωση των αξιών του πνευματικού μας πολιτισμού, που επιβάλλει ο βεβηλόψυχος ιμπεριαλισμός για την πλήρη ζουγκλοποίηση των κοινωνιών της Ευρώπης;

Πολλοί ποιητές και κριτικοί έγραψαν και γράφουν για τον κορυφαίο βάρδο. Είναι φυσικό όμως, (κι ας μη το αγνοούν μερικοί μονόχωνωτοι) πως, από έναν μεγάλο δημιουργό, παίρνει κανείς ό,τι τον συμφέρει. Κάποιοι λιγόφτουροι ασπάλακες της κριτικής, θέλησαν να κρίνουν πολύ πρόχειρα κι επιπόλαια την ποιητική προσφορά και πορεία του Παλαμά, χωρίς να εξετάσουν τις συνθήκες, το κλίμα, τις αιτίες, τις επιδράσεις και τα κίνητρα που ερέθισαν τον ποιητή κι έπλασε τα έργα του. Τον βρήκαν αντιφατικό, σούπερ ιδεαλιστή και λυρικό. Αλλά, δεν τον εξέτασαν πρισματικά, δεν τον ανέλυσαν σε βάθος και πλάτος αισθη-

τικά, συγκριτικά με τα γεγονότα και τις εξελίξεις του καιρού του' και δεν τον είδαν οι ουτοπιστές αυτοί, σαν δραματικό, ρεαλιστή, κοινωνικό κι επαναστατικό ποιητή. Ένας πληθωρικός δημιουργός βέβαια σαν τον Παλαμά, έχει πλατιά κλίμακα θεμάτων, συμβόλων, διδαγμάτων και μηνυμάτων, που πρέπει να κρίνεται από πολλές πλευρές, και η όποια χρησιμότητα κι ωφελιμότητα της τέχνης του, με βάση και την ευριπίδεια και σωκρατική κι επικουρεια προσταγή.

Οι κοντόφθαλμοι σχολιαστές και κριτικοί, δεν είδαν πως, χάρη σ' εκείνον το 1888 έχουμε σήμερα τον Κάλβο. Δεν του καταλόγησαν γενναία πρωτοπορία στο δημοτικισμό και μήτε τον τίτλο του πρωτοκριτή κι οδηγητή για 5 ολάκερες δεκαετίες στον πνευματικό πατερναλισμό. Ένας κουλτουριάρης μάλιστα, υποβάθμισε και τον «Δωδεκάλογο του Γύφτου» που έχει καταξιωθεί και ο σοσιαλιστικός του χαρακτήρας, που τον έπλασε όχι μόνο με επιδράσεις από γάλλους ουτοπιστές σοσιαλιστές π.χ. του Σαιν Σιμόν ή του Φουριέ, ή τον πρωτοπόρο στην Ελλάδα Σταύρο Καλλέργη, αλλά κι από το επαναστατικό Κίνημα στη Ρωσία το 1905. Δεν μίλησαν για τους παντοειδείς εκβιασμούς που είχε υποστεί από το αρτηριοσκληρωτικό και συντηρητικό κατεστημένο, τις ανεργίες και τη φτώχεια, την καταδίκη, την πείνα που θα του επέβαλαν, αν δεν αποκήρυτε τους «Δειλούς και Σκληρούς Στίχους» το 1918, για να του δώσουν τη θέση του γραμματέα στο «Αθήνησι» Πανεπιστήμιο.

Ιδού ένα δείγμα επαναστατικής υφής από το ποίημά του «Ο Γκρεμιστής».

«...Κάλιο φυτρώστε αγριαγκαθιές
και κάλιο ουρλιάζτε λύκοι,
κάλιο φουσκώστε ποταμοί,
και κάλιο ανοίξτε τάφοι,
και δυναμίτη βρόντηξε
και σιγοστάλαξε αίμα
παρά, σε πύργους άρχοντες
και σε ναούς το ψέμα!..
Των πρωτογέννητων καιρών
η πλάση με τ' αγρίμια
ξανάρχεται. Καλώς νά 'ρθεί.
Γκρεμίζω την ασκήμια...».

Στο υπ. αρ. 68 τεύχος της Περιοδικής μας Επιθ/σης 1988 και στα 45 τότε χρόνια από το θάνατό του, αφιερώνουμε τιμητικά πρωτοσέλιδα για τον Κωστή Παλαμά.

Πρωτοπόροι στη λογική και στην προοπτική των εξελίξεων

Πάντα σχεδόν, πρώτοι εμείς, από το «Ε.Π.» παίρνουμε θέσεις κι εκφράζουμε λογικές και δίκαιες απόψεις για διάφορα ζητήματα πολιτισμού και για τα συμφέροντα του λαού, που προκύπτουν στην πορεία των εξελίξεων. Όπως για παράδειγμα, πρώτοι ορθώσαμε ανάστημα και φωνή όταν έφεραν κάποιιο πριν 6 χρόνια κυβερνητικοί παράγοντες από τις ΗΠΑ το φρούτο της «ελευθερίας» ραδιοτηλεόρασης. Είπαμε τότε, ότι ο σκοπός ήταν δόλιος και κτηνός, ότι η φάβα, είχε λάκκο! Ότι αυτή η μόδα δεν ήταν παρά, υποκριτικό σύστημα παγίδευσης των άποικων και άμοιρων λαών.

Άλλοι έκαναν χαρές και πανηγύρια, χωρίς βαθύτερη σκέψη και κρίση. Και δεν άργησαν να φανούν τ' αποτελέσματα των προβλέψεών μας, η πλήρη αποβλάκωση και αποτίφλωση των μαζών, η πλήρη αδιαφορία και αναισθησία από τη μελέτη και την ελληνόπρεκτη παιδεία!

Εν ονόματι της «ελευθερίας» επιβλήθηκαν κακότροπα, κακόγλωσσα, ξενότροπα διεστραμμένα και διεφθαρμένα προγράμματα, κατευθυνόμενα, και τάχα μου τάχα μοι, λακαδιάρικα καταπλάσματα, για δήθεν «ελεύθερη γνώμη κι έκφραση» ελεύθερο σεξ και ολέθρια πορνοθεάματα!! Και στην ουσία τα ΜΜΕ στα χέρια των λίγων, των μεγιστάνων της οικον. ολιγαρχίας... Όσο για ελάχιστες τολμηρές φωνές και κάποιες γενναίοφρονες αλήθειες, αυτές είναι σταγόνες στον ωκεανό και ψύλλοι στ' άχυρα! Αυτές ανήκουν σε λίγα παλικάρια, έστω και μια φορά το χρόνο, που παίζουν τη ζωή τους κορώνα γράμματα! Κατά τ' άλλα, Η σύγχυση, τα κομπούζια, η γκεμπελιστικές προπαγάνδες, τα ψέματα, ρίχνουν τον κοσμάκη σε νέους μεσαιωνες σκοταδισμού και διαφθοράς, ηθικής σήψης και κοινωνικής αποσύνθεσης.

Πρόσφατα μάλιστα, ο γνωστός σκηνοθέτης Κ. Γαβράς σε συνέντευξή του στον αθηναϊκό Τύπο δήλωσε ανάμεσα σ' άλλα και τούτα:

«...Δεν με βρίσκει καθόλου σύμφωνο η άνευ όρων παράδοση των ραδιοτηλεοπτικών μέσων στους ιδιώτες. Είναι ένα έγκλημα στο οποίο, δυστυχώς, συνήργησαν και μαρξιστές, στο όνομα της πληροφόρησης... Σέβομαι τ' ανθρώπινα δικαιώματα, αλλ' απορρίπτω τις κυβερνήσεις - ζούγκλες...».

Θά 'θελε μάλλον να πει, πως, καταδικάζει τις κυβερνήσεις που δημιουργούν και υποθάλπουν τις καταστάσεις - ζούγκλες. Μα τις κοινωνίες - ζούγκλες κ. Γαβρά, τις παράγουν εκείνοι που καθημερινά προβάλλουν τ' αμερικανικά, ανθελληνικά και άθλια προγράμματα, και που δήθεν υιοθετούν και καπηλεύονται «τ' ανθρώπινα» και τα «πανανθρώπινα δικαιώματα» των Μκούσηδων και των Γκόρμπηδων!!!

Πάντως, όσα κι αν ξενόφερτα ήθη, μας επιβάλουν, ο λαός μας έχει διαιώνιες ρίζες γερές,

και σισιοόζουμε κι ελπίζουμε πως, δεν θα χαθεί ποτές.

Η Ελλάδα μας βέβαια μπορεί να μη πεθαινει, αλλά, πεθαίνει — προσέξτε και γρηγορείτε— αργά και σταθερά, η ελληνική, η εθνική μας Συνείδηση!

Έλληνας-εξουσία-λαός

Ο Έλληνας έτρεφε πάντα τον έρωτά του για την εξουσία. Και για να την κατακτήσει, ή να την κρατήσει, μετέρχεται χίλιους δύο τρόπους κτηνούς και σατανικούς. Κι όταν λέμε εξουσία, εννοούμε παχυλό ατομικό συμφέρο... πέρα από τις φιλοδοξίες ή τις υποχρεώσεις απέναντι στα κοινά που όριζαν οι σοφοί πρόγονοί μας ότι, «όποιος δεν συμμετέχει στα κοινά, θεωρείται ανέντιμος δηλ. άτιμος». Στη σύγχρονη Ελλάδα κρυτανεύει το συμφέρον, το χρήμα και «το δικίο του ισχυροτέρου». Ο λαός το «νιτερέσο» το λέει με δικές του λέξεις: εξουσία για την «κουτάλα», για τη «μάσα», τη «μπέχω», το «μπεζαχτά», για το «μούμο», για το «χλάπα-χλούπο», για το «γλούπο», για το «σούφρωμα».

Γι' αυτό το «πάπλωμα» γίνονται όλοι οι καυγάδες για την εξουσία. Όσο για τα υπόλοιπα, τα πατριδοκάπηλα, τα εθνικάπηλα, τα εθνικοσυφεροντολογικά, και τα πρόσφατα κοκοβασιλοφρονικά και δημοκρατικο-μπλα-μπλα: γράφτε αγέρας φρέσκος και κοπανιστός!! Κι ο κακομοίρης ο λαός, πάντοτε προδομένος!

*«Δυστυχισμένε μου λαέ
καλέ κι αγαπημένε...».* (Β. Ουγκώ)

Ένας Αμερικάνος πρεσβευτής το 1967 στη χώρα μας ο Τάλμποτ είχε στον αρχηγό της CIA Τζακ Μέρι στην Αθήνα (υπερκυβερνήτη μας) την εκομένη του πραξικοπήματος των συν/ρχών και της Αυλής: «Μα αυτό που κάναμε, ισούναμει με βιασμό της δημοκρατίας...». Και η απάντηση του κ. Μέρι: «Πως μπορεί να νοείται βιασμός σε μια πόρνη...».

Αυτή δυστυχώς είναι η δημοκρατία στην Ελλάδα ανέκαθεν, όπως τη χαρακτήρισε αδισταχτα, ο υπεραφέντης μας τότε!

Η νεοφύντανη νιότη

Οι περισσότεροι νεώτατοι Έλληνες κι ελληνίσκοι, ελάχιστα μεριμνούν κι ενδιαφέρονται για σωστή κι ελληνική μόρφωση και γνώσεις, για παιδεία και κουλτούρα. Περί άλλων τυρβάζουν. Δώστους ντίσκο, ηλεκτρονικά παιχνίδια, σούφο, φλιμπεράκια, πεζούς, αγοραίους και χυδαίους έρωτες, γλώσσα φτωχή, αισχρή και κακοποιημένη: κλωτσαδορία και αναρχία σε γήπεδα «φουτμπάλλ» και «μπάσκετ» και χουλιγκανναρία!! Έτσι γεμίζουν την κούφια από ιδανικά, (αξίες κι αρετές του ελληνισμού ενδιαφέροντα για μέλλον, πατρίδα, οικογένεια, και κοινωνία) ζωή. Αλλά για να 'μαστε πιο ρεαλιστές, ας πούμε δυο νούμερα, που μπορεί η πυθαγόρεια λογική να πείθει καλύτερα για τις θλιβερές αυτές καταστάσεις. Αν πούμε ότι, από 14 μέ-

χρι 20 χρονών, ένα 60% βρίσκεται σ' αυτά τα επίπεδα, της αλλοτρίωσης και της ροπής και μύησης στα ξένα ήθη, έξω από τα ιδεώδη του ελληνοκεντρισμού, μη πείτε πως είμαστε υπερβολικοί και αυστηροί. Πρέπει να εντοπίζουμε με ειλικρίνεια και θάρρος τις ευθύνες. Και φυσικά, κάποιιοι ευθύνονται για το αβέβαιο κι ανεύθυνο μέλλον της κοινωνίας και του έθνους μας. Πρώτη ασφαλώς η πολιτεία, και συνακόλουθα γονείς και δάσκαλοι· και η στα μόνιμα χάγια της ευρισκόμενη παιδεία. Τη νεολαία τη θέλουν τυφλή κι αποκοντριωμένη. Δεν τη θέλουν με το «γνώθι σ' αυτόν» και το «γνώθι των άλλων». Την εκτοπίζουν από την ηθική διαπαιδαγώγηση του Πλάτωνα ή του Πλούταρχου, του Ρουσσώ ή του Μακαρένκο. Είναι μια αίσθηση θλιβερή για τη νεότητα, που τη ζούμε έντονα. «Αυτή η αίσθηση μας δίνει απλά και παθητικά την πραγματικότητα», όπως λέει κι ο Επίκουρος.

Άμποτε για το μέλλον του λαού μας να υπήρχε πέρα για πέρα ελληνοπαιδαγωγικό δέον γενέσθαι!

Κατεστημένα επιτροπάτα

Οι αρχαίοι μας ποιητές και συγγραφείς, κέρδιζαν με την πάλα τους τα βραβεία τους, με τη συμμετοχή των έργων τους σε αδέκαστους κι αδιάβλητους διαγωνισμούς.

Έτσι ήθελε και διακήρυττε και ο Μάρκος Μπότσαρης «τα βραβείατά τους, οι άντρες, οι αγωνιστές, τα κερδίζουν απάνω στη μάχη».

Αντικειμενικά και δίκαια κέρδιζαν τα βραβεία κι ο Αριστοφάνης κι ο Σοφοκλής, κι ο Ευριπίδης, κι ο Μένανδρος. Υπόβαλναν τις τραγωδίες ή τις κωμωδίες τους στα «Διονύσια» ή στα «Λήναια» κ.λπ.... και βραβεύονταν οι καλύτερες! Σήμερα, οι φτηνοί νεορωμιοί συγγραφείς και συγγραφέσκοι, βραβειοκνηγοί, τα παίρνουν με συναλλαγές από ισχυρούς ευνοιοδότες ελλανόδικους.

Εμείς, πού, να υποβάλουμε κάτι από τα τόσα θεατρικά μας έργα ιδιαίτερα, που έχουμε ανέκδοτα; Ποιοί θα μας κρίνουν στους κρατικούς διαγωνισμούς; Μήπως δεν είναι συνήθως κατώτεροι οι κριτές, από τους υποβάλλοντες; Αποχή στην αποχή. Ας κάτσουν στα συρτάρια μας. Με ποιιά εμπιστοσύνη, να συμμετάσχει κανείς σε απίθανους κριτές; Μπορεί και να του τα κλέψουν. Αυτοί παραβιάζουν το υπόρρητο. Και κλέβουν από 'να έργο ό,τι τους αρέσει, μύθο, υπόθεση, ένα πρότυπο ήρωα, ό,τι δήποτε, και το αλλάζουν «κατά το δοκούν».

Σαν παίρνει την εξουσία το ένα από τα δύο κόμματα, για παράδειγμα η Ν.Δ. τότε, το λόγο έχουν στα επιτροπάτα των γραμμάτων κάποιοι Μπαμπινιώτηδες, Τσιρόπουλοι, Σαχίνηδες, Σαρντομόσχοι, Πετρογλέζοι κ.ά.

Όταν έρχεται η σειρά και βγαίνει το πασόκ, ευθύς αμέσως αρπάζουνε τα πόστα σε γράμματα και τέχνες επιτήδειοι Μιχομερακλή-

δες, Σαβοιδήδες, Αλεξηκουμπήδες, Θανασοπαπαγεωργίδες, Σιμιντζήδες κ.ά. Κατά κύριο λόγο, αυτοί κουμαντάρουν τις ελλανόδικες επιτροπές, κομπάρσους και νενέκους και βραβεύουν όποιους θέλουν, μ' αδιαγωνίστα και χαρισματικά χρηματικά έπαθλα. Βραβεία συναλλαγών, που δεν έχουν πέραση και μήτε κύρος και αξία.

Γι' αυτό, οι αντικειμενικοί κριτές και παρατηρητές απορούν: Ποιός βραβεύει ποιόν και γιατί; Μα θα μου πείτε, χρήμα είν' αυτό: Παρ' εσύ, δος μου κι εμένα!!! Κι ας πα 'να λέει το Σύνταγμα της Επιδάουρου στο άρθρο 6 «Δοτήτων τιμών είναι μόνη η αξία εκάστου».

Του ρωμιού τα παρατράγουδα

Δώστε του ρωμιού τραγούδι και πάρτε του την ψυχή. Και τραγούδι να το κάνουν οι διαβόλοι· όχι γνήσια ελληνικό, που έχει υποχρέωση να διαπαιδαγωγείται με αυτό. Νόθο, μπλα-μπλάδικο, ξενόφερτο κι ό,τι αρλούμπα θέλεις. Τέτοια θέλει ο ανάγωγος ρωμιός ν' ακούει και προπάντων οι νέοι κ' οι νεόπλουτοι, να παν και στα σκυλάδικα, να τραβάνε και τη σούρα τους, να φλετουράνε και τα 5χίλιαρα σαν καλαμποκόφυλλα, να «νταλκαδιάζουνε» σε λαρυγγίσματα, ακούοντας τις Πίτσες, Ρίτσες, Φρίτσες, που τις πληρώνουν οι αρχισκυλάδες εκατομμύρια τη βραδιά κι αφορολόγητα. Να πληρώνουν το ποτό τάληρο και πάνω, για γούστο της στιγμής κι επίδειξη!! Όμως, ένα και δυο χιλιάρικα για ν' αγοράσει ένα βιβλίο, που μπορεί να του ανοίξει τα μάτια του νου και της ψυχής, ο ρωμιός του συρμού, δεν τα διαθέτει. Σκεφτείτε το χρήμα που σπαταλιέται από τους λίγους άταχτους ψευτο-μοντερνο-γλεντζέδες. Και άκουσον, τι πληρώνουν οι σκυλάδες τις γλυκονερίτισσες και τους τραγουδιστάδες.

Ένας πρότεινε να πληρώσει για 3-4 τραγούδια τη βραδιά το Στέλιο Καζαντίδη 10 εκατομμύρια! Ένας άλλος μάνατζερ πλήρωνε τον ίδιο καλλιτέχνη 150 εκατομμύρια για μια συναυλία στο Ολυμπιακό Στάδιο και να του τα βάλει σε τράπεζα του εξωτερικού, σε όποιο νόμισμα θέλει. Αλλά, ο Στέλιος με τον ακέραιο χαρακτήρα του, δεν δέχτηκε να τους πουλήσει τη χαρισματική φωνή του· και τους απότρεψε λέγοντάς τους:

«Δεν σας επιτρέπω να μ' εκμεταλλευτείτε». «Τα λεφτά είναι παγίδα που τα κυνηγάς να τ' αποχτήσεις, κ' ύστερα δεν έχεις τι να τα κάνεις».

Μπράβο σου Στέλιο, που για χάρη της αξιοπρέπειας και της τιμιότητας, έβγαλες τη γνώση νικήτρια στο άδικο το χρήμα!..

Τα ωνάσεια βραβεία

Τα καθ' υπαγόρευση άνωθεν κι έξωθεν, από υπερκυκλώματα και διευθυντικά κέντρα εξωτερικού, βραβεία Ωνάση δόθηκαν στην Αθήνα, όπως δίνονται κάθε χρόνο, σε ξένους υπηρέτες

και πειθήνια όργανα και οργανέτα του ιμπεριαλισμού.

1) Το βραβείο «Αθήναι για τον άνθρωπο και την ανθρωπότητα» απονεμήθηκε στον νάνο Βάτσαβ Χάβελ πρόεδρο Τσεχίας. Με το αιτιολογικό ότι: «στάθηκε άκαμπτος στον αγώνα για την προστασία των δικαιωμάτων του ανθρώπου και της ανθρώπινης αξιοπρέπειας». «Τρία πουλάκια κάθονταν!». Συγγραφέας της κακιιάς ώρας! Πού είναι τα έργα του; Αφού τον ερωτεύτηκε ως και η τέως Τρίτσαινα κ. Ντενίσση(!). Ψυχή μου, τι κάνει η διαφήμιση! Σκεφτείτε τ' ανθρώπινα δικαιώματα» των τσέχων. Στο παλιό καθεστώς, (που ανάντρεψαν μ' εφύεστατη ίντριγκα και ψεύτικους νεκρούς με σχέδιο CIA και Κίσιγκερ - Μκρεζίνσκι), οι τσέχοι είχαν εξασφαλισμένη χόρταση στα βασικά αγαθά, κι αίσθημα ασφάλειας και σιγουριάς για το αύριο, με δωρεάν υγεία, παιδεία, πρόνοια κ.λπ. Σήμερα, έχουνε πείνα, ανεργία, κορνεϊά, ναρκομανία, αβεβαιότητα και δυστυχία, γράφει ένας τσέχος σ' επιστολή προς συγγενείς του... Η τρελή αυτή διαφορά κι αντίφαση, έδωσε στον Χαχόλο Χάβελ, το βραβείο κατ' εντολή του διεθνούς κρυτανείου του ιμπεριαλισμού, μέσω των υποταχτικών και υποτελών υπηρετών τους στην Αθήνα, και όχι για τ' ανθρώπινα δικαιώματα, τα οποία ο Χάβελ έστειλε στον αγύριστο!

β) Το βραβείο «Ολυμπία για τον άνθρωπο και τον πολιτισμό» δόθηκε στον περιβόητο Άγγλο σκηνοθέτη Πήτερ Μκρουκ, για τη «Μαχαμπαράτα» του, όταν τον κουβαλούσε από χρόνια εδώ η κ. Μελίνα σαν υπουργίνα, κι έδινε τέτοιες μεταφυσικές αερολογίες κι αλαλούμικες παραστάσεις με 20 εκατομ. δρχ. την κάθε παράσταση (Θέατρο Πέτρας) για τους με προσκλήσεις φίλους της!

3) Στην Ε. Κένεντυ Σρίβερ, το βραβείο «Αριστοτέλης για τον άνθρωπο και την κοινωνία» που ίδρυσε είχαν «αθλητικές εκδηλώσεις για άτομα με νοητική υστέρηση».

Σα δε ντρέπονται που λερώνουν και τ' όνομα του Αριστοτέλη!

4) Το βραβείο «Δελφοί για τον άνθρωπο και το περιβάλλον» το απένειμαν σ' ένα Μασουρίτσε Στρογκ γιατί ήταν λέει «γραμματέας διασκέψας Ην: Εθνών», σήμερα δ' ντής της μεγαλύτερης επισχης ενεργείας στη Β Αμερική.

Και αντάμειψαν (για να μη ξεχνάμε) με βραβείο Ωνάση και τον δ.ντή του C.N.N. κ. Τέρνερ για τη φαλκίδευση και το χάλκεμα των ειδήσεων, σύμφωνα με τα συμφέροντα του ιμπεριαλισμού ανά την υφήλιο και του ανθελληνισμού. Τον φιλοσκοπιανό και μισέλληνα Τέρνερ (!). Υποτέλειες, δουλοπρέπειες και σκοπιμότητες! Φτύστε τους ξενόδουλους να μη βασκαθούν για το πού και πώς μοιράζουν τα γενναία χρηματικά έπαθλα του μεγιστάνα Ωνάση (θεός σωφρέστον). Αυτό θα πει τυφλή υποταγή, μαζοχισμός, και χατσηβατική επίκυψη στους βασανιστές του φουκαρά Καραγκιόζη

λαού! Ο Τεντ Τέρνερ, που έγινε διαβόητος από τον πόλεμο του Κόλπου... Ένα αποκρουστικό ανθρωποειδές, που αγνοεί την ιστορία της Ελλάδας κι έκαιρνε θέσεις υπέρ των Σκοπίων!! Αυτόν βράβεισαν οι μαζόχες της διαθήκης του Ωνάση και με λαμπρή επισημότητα κιόλας, εν μέσω περίτρανης πολιτειακής συμμετοχής και τελετής, στο μέγαρο της καλιάς Βουλής! Ω φριχτές αντιφάσεις! Ω τρελές αντινομίες!! Που μόνο στη μπανανία μας μπορούσαν να συμβούν.

Όψιμα μοιρολόγια

Ο συγγραφέας κ. Β Βασιλικός, από όψιμη βαριά θλίψη για την απώλεια του Κ. Ταχτσή, μας προκάλεσε να κοίμε πως, δυό πράματα συμβαίνουν: ή ψεύδεται για να εξαγνίσει και ν' αγιοκοιήσει την αειπάρθενη Κων να Ταχτσού (θεός σωφρέστη), ή είναι απληροφόρητος, όταν στην «Ελευθεροτυπία» 10.3.93 δημοσιεύει τον παραβρασμένο και ξυνισμένο επιμνημόσυνο λόγο του, που εκφώνησε στο Γαλλ. Ινστιτούτο Σίνα, στην Αθήνα και δακρυροών οδύρετο, μοιρολογώντας ανάμεσα σ' άλλα και τούτα, πως: «Ο θάνατος του Κ. Ταχτσή δεν μας αναστάτωση ως όφειλε...» και παρακάτω: «η πολιτεία δεν ετίμησε καθόλου τον Κ. Ταχτσή». Αυτό είναι μέγα ψέμα, καθότι, η κ. Μερκούρη - Ντασέν, του είχε αγοράσει σπίτι στον Κολωνό με χρήματι του ΥΠΠΟ, 6 ολάκερα εκατομμύρια, τότε, που είχαν και μεγαλύτερη αξία! Από πού ως πού ν' αγοράσει σπίτι από τον κρατικό προϋπολογισμό, σ' έναν αρχιτραβεστί, μέτριο λογοτέχνη; Και δεν έφτανε αυτό, αλλά η κ. Ντασέν σαν υπουργίνα τότε, τον κήδεψε και «δημοσία δαπάνη»! Γιατί, και από πού ως πού; Έπειτα του έχουνε φτιάξει και προτομή! Αίσχος!! Τον αποκάλεσε και «γενναίο άντρα»!!!

Αλλά, σε τέτοιες ευνοιοδοτήσεις και άλλες αδικαιολόγητες κι αστήριχτες καταχρήσεις, ήταν συνηθισμένη η εν λόγω κυρία, ενθρονισμένη απαρασάλευτα και ανεξέγκλη στο θώκο του ΥΠΠΟ επί 8 χρόνια!!

Μάθετέ τα αυτά καλά κ. Βασιλικέ, γιατί έχετε άγνοια, αφού γλεντούσατε μεταξύ Παρισίων και Ρώμης, τις τρανές παχυλές αποδοχές από τα «Καφενεία...» της ΕΡΤ... και είσαστε απληροφόρητος περί των υψηλών τιμών που επιδαψίλευσε η πολιτεία στη σωφρεμένη την Ταχτσού!! Τώρα, και τόσο όψιμα, τι ζητάει ο βεντέτος του κατεστημένου των περί διαγραμμάτων; Να κρατούσε η πολιτεία και φανάρι στ' αρρωστημένα βίτσια του Κ.Τ. και να συνελάμβανε και το δολοφόνο επιβήτορά του; Σαν δεν ντρέπομαστε! Φαίνεται ότι, ο κολύς πεζογράφος «προστατευόμενος» και του «Συγκροτήματος», άδειασε από βιωματικές εμπειρίες θεμάτων, και από σοβαρές και υπέροχες αξίες και μορφές του γένους μας, και αφού έλυσε και το οικονομικό του με το μελαχά της κρα-

τικής Τ.Υ. ίσως και με τη νεώτερη νόμφευσή του... ψέλνει τώρα παράφωνα και παρωχημένα μνημόσυνα, για μαϊμούδες της διαστρεμμένης παραλογοτεχνίας ή και λολο-τεχνίας!! «Τ' έχεις βασιλικέ μου και μου μαράθηκες...».

Πάθη - καημοί και ζετρελαμοί

Όσο βλέπουν την παρακμή της αστικής κοινωνίας να ξεφτίζει και να πέφτει προς το νυδίο, οι αρρωστημένοι καβυφόφιλοι, τόσο κοκορεύονται με το είδος της ποίησής του. Γέρασαν παράκαιρα! Τους μάρανε ο μαζοχισμός και ο καημός, τα χούγια του ειδώλου τους!! Μα δεν εννοούν βρε αδερφέ να κάνουν και λίγο κράτι; Μια ζωή με δαύτονε. Ας βάλουν και λίγο φρένο. Να κάνουν και κανα διάλλειμμα. Ν' ανασάνουν, από την καβαφική και καβαφίζουσα μούχλα! Εδώ και τα Βαλκάνια να καίγονται... κι ο κόσμος να χαλιέται, από σοσιαλπροδότες, κι από μανιακούς καπιτάλες... οι καβαφοπαθείς, είναι σε θέση να λούζονται στην Αλεξάνδρειά του!!! Ακόμα και μ' έξοδα του ΥΠΠΟ και του ΛΟΤΤΟ! Είναι βλέπετε στα μέτρα τους. Κόλλησε η βελόνα τους εκεί. Κόλλησαν κι αυτοί σα βδέλες στη μυθοποίηση και θρυλοποίηση του Θεού της ποίησής τους. Εδώ, βυτερλοποιήθηκαν οι κοινωνίες της Ειρώπης από λίγα άφρονα και παράφρονα ηγετικά καθάρματα... κ' οι καβαφόφιλοι το χαβύ τους, το γουδί το γουδοχέρι. Ηδονίζονται ψευδαισθητικά και γαργαλιστικά με το πρότυπο της πισυνοστρέφειας Ινδαλμά τους!! Έως πότε όμως θα τους τσιγαρίζει αυτό το πάθος κι ο καημός; Και κρίμα και ντροπή!

«Ίναν τ' αγγιά μας θυματά
κι οι κοπριές λιβάνια»!

Μελίνειες αδικίες

Το 1989 την άνοιξη, όταν η τότε υπουργίνα του ΥΠΠΟ ονόματι Μελίνα, δαπανούσε τα κονδύλια του υπουργείου της αλλού γι' αλλού, όπου της κάπνιζε και γούσταρε, δεν αγόρασε τα επιλεγμένα και εγκεκριμένα από τη δική της επιτροπή αγοράς βιβλίων, για τις βιβλιοθήκες του κράτους τα βιβλία των εκδόσεων 1988. Όταν ανέλαβε η κυβέρνηση της Ν.Α. το 1990, αυτή αγόρασε κανονικά τα εγκεκριμένα των εκδόσεων του 1989, δηλ. της προηγούμενης χρονιάς. Έτσι τα κακόμοιρα τα βιβλία του 1988, υπήρξαν άτιμα, περιφρονήθηκαν από την θεατρίνα κ. Ντασέν, έμειναν αναγόραστα και δεν ήταν παρά ένα ποσόν από 4-5 εκατομ. όρχ. Κρίμα! Οχτώ χρόνια τότε ακλόνητη από το ΥΠΠΟ... τον είχε πάρει ψηλά τον αμανί!

Αλλ' όποιο πουλί πιτάει ψηλά,
στα γαμηλά ξεπέφτει
γιατ' όλη αλλάζουν στη ζωή
στον κόσμο αυτόν τον ψεύτη!

Μικρά ερανίσματα

● Το «σκάνδαλο» Κοσκωτά μπορούσε ν' αποφευχθεί, αν δεν ήταν «δεξιόστροφη» η δεύτερη τετραετία μας. Αν λειτουργούσε κ' η... θεία πρόνοια των «πρασινοφρουρών» ο Κοσκωτάς θα είχε τσακιστεί μέσα στ' αυγό του.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΑΡΣΕΝΗΣ
Βουλευτής ΠΑΣΟΚ

● Ο Γκορμπατσόφ διέλυσε τη Σοβ. Ένωση, διέρρηξε την ιστορία. Δεν είπε ποτέ ούτε μια φορά την αλήθεια. Δεν εκδήλωσε ποτέ, έστω σαν άντρας μίαν απλή παλικαριά. Είναι πραγματικά, κατώτερου διανοητικού επιπέδου. Όταν παρουσιάζεται κουστοιμαρισμένος, δεν μπορεί να χαρακτηριστεί και πνευματικός άνθρωπος.

Είναι ένας κακός ηθοποιός. Με τη διακυβέρνηση Γκορμπατσόφ, η ΕΣΣΔ είχε σε μεγάλο βαθμό, περάσει στην ιδιοτικοποίηση και στην καταλήστευση... Γι' αυτό και η Δύση τονε λατρεύει.

Έλενα Μπόνερ-Ζαχάρωφ
(Φιλοδυτική, χήρα του Αντρέι Ζαχάρωφ)

● Είναι προσβλητικό, άνθρωποι που δούλεψαν τίμια σε όλη τους τη ζωή, να πρέπει τώρα να ψάχνουν στους σκουπιδοτενεκέδες. Αυτό είναι καπιταλισμός του 19ου αιώνα και μπορεί να οδηγήσει σε κοινωνικές εκρήξεις. Τα 45 χρόνια του κομμουνισμού ανεξάρτητα απ' όλα τα λάθη και τις αποτυχίες μας είναι 45 χρόνια. Δεν μπορείς απλώς να τα διαγράψεις από την Ιστορία».

Γιαρουζέλσκι
(Πρώην πρόεδρος Πολωνίας)

● Η μόνη αντιβίωση εναντίον του φασισμού, είναι η παιδεία που δεν υπάρχει. Ορισμένες τελευταίες γενιές, έχουν έλλειψη παιδείας. Ο νεοφασισμός έχει μια επιθετική μορφή, και μια παθητική. Η παθητική βασίζεται στο φόβο των πολλών, κι έτσι επιτυγχάνει. Οι συγκυρίες βοηθούν την εμφάνισή του αφενός και την ανάπτυξή του αφεντέρου. Αυτή τη στιγμή, με τις μετακινήσεις των μεγάλων πληθυσμών που γίνονται μέσα στον ευρωπαϊκό χώρο, οι συγκυρίες τον ευνοούν.

Μάνος Χατζηδάκης

Πολιτικοκοινωνικά κεντρίσματα

Λόγια που καίνε
του Στέλιου Κεντηρή

Ο Συγγραφέας έχει χρέος να γράφει την αλήθεια. Δηλαδή, δεν πρέπει να την αρνείται, ούτε να την παραλείπει, κι ούτε να τη μασκαρεύει. Η αλήθεια είναι χρήσιμη, όταν μετατρέπεται σε ενέργεια.

Συγκαταβατικοί νόμοι και ατιμωρησίες

Πολλές φορές και σε πολλά τεύχη της Επιθεώρησής μας, έχουμε γράψει για τις ατιμωρησίες, τις αδικονομίες, και την πάσχουσα δικαιοσύνη στη χώρα μας. Υποστηρίζουμε φλογερά το αίσθημα περί δικαίου, στην ψυχή και στη συνείδηση του λαού. Γιατί συχνά δεν ικανοποιείται από τους άδικους νόμους, σχετικά και με πρωτοφανή ειδεχθή εγκλήματα, και με κάθε μορφής κακουργήματα ντόπιων, και ξένων ηθικών και φυσικών αυτουργών.

Η θέση μας αυτή, είναι γιατί συμμεριζόμαστε τα δίκαια αιτήματα του πολύπαθου λαού μας. Διότι ζούμε κοντά του· βιώνουμε τους καημούς και τα παράπονά του. Μπαίνουμε στην ψυχή του!

Δεν είναι ανάγκη να επικαλεστούμε το δαβίδειο αξίωμα «οφθαλμόν αντί οφθαλμού...» σε ακώτερη αρχαιοδικανική εμπειρία. Ούτε είμαστε με του Ματθαίου «στρέψε και την άλλην παριάν» στο ράπισμα που θα σου δώσουν! Ούτε στου Γκάντι την παθητική αντίσταση.

Υποστηρίζουμε: στα εκ προθέσεως και στα εξ αμελείας εγκλήματα, τις αντίδοτες, σκληρές τιμωρίες, που εδώ δεν γίνονται· διότι πάσχουν οι νόμοι.

Επικαλούμαστε τον ανθρωπισμό... και μας πνίγουν τα λογής εγκλήματα του δυσπρόστατου και ημιβάρβαρου ανθρώπου.

Όταν δεν υπάρχει παιδεία γενική σε μια κοινωνία, τότε, αυτή κειθαρχεί και λειτουργεί ομαλά, μόνο κάτω από δρακόντειους νόμους.

Οι νομοθέτες γίνονται συχνά υπηρέτες καταστάσεων και συμφερόντων.

Στο εσκεμμένο έγκλημα, οι αρχαίοι μας φιλόσοφοι, δεν αποφαίνονται για καμιά επιείκεια. Αντίθετα, αξιώνουν, αυστηρές και αντίκοινες τιμωρίες, για τον περιορισμό και την παραπέρα εξάλειψή τους.

Στην πρόσφατη αφορμή του Ντρούζα στο Ρουφ, που πήρε το νόμο στα χέρια του, η

θέση μας είναι ότι: Και τα τροχαία δυστυχήματα που απορραφίζουν αθώες οικογένειες Ελλήνων, κι έχουμε πάνω από 3.000 νεκρούς ετησίως, και περίπου 250.000 τραυματίες, θα έπρεπε να θεωρούνται εσκεμμένα, εκούσια εγκλήματα.

Διότι, ο ανεύθυνος και ανάγωγος ρωμιός, σκοτώνει ενσυνείδητα στους δρόμους, όταν τρέχει με ανεπίτρεπτες ταχύτητες, ή όταν μεθάει και οδηγεί ή για να επιδειχτεί στο τιμόνι, επιχειρεί την όποια προσπέραση.

Για τους σοφούς προγόνους μας, που είχαν τόσο μελετήσει και ξεκοσκινίσει τον παράγοντα άνθρωπο: αφαιρούσε ο άλλος ζωή συνανθρώπου με οποιονδήποτε τρόπο, έπρεπε ν' αφαιρείται και η ζωή του φονιά.

Αναλογιστείτε τον Ισοκράτη, τον Δημοσθένη, τον Ευριπίδη και τόσους άλλους, το πόσο επιμένουν για τις αντίδοτες τιμωρίες. Τότε θα υπολογίζει ο ένας τη ζωή του άλλου.

Εδώ υπάρχουν νόμοι άνομοι και άδικοι, που χρειάζονται επείγουσα αναθεώρηση.

Θιμηθείτε κύριοι εξουσιαστές, της πολιτικής και της Δικαιοσύνης, το αξίωμα του Αγάθωνα ότι: «κυβερνάτε ανθρώπους, όχι κυβερνάτε με νόμους και ότι δεν κυβερνάτε αιώνια». Αλλά, και άλλα τόσα, και τόσα αξιώματα:

«Οι φύλακες των νόμων και της πολιτείας, αν δεν είναι πραγματικά τέτοιοι, αλλά φαίνονται μόνο, εξολοθρεύουν συθέμελα την πολιτεία» (Πλάτων).

«Όποιος συγχωρεί το έγκλημα, γίνεται συνένοχός του». Και «Τον άδικητή τον καταδιώκουν και τον τιμωρούν όχι μόνο οι άδικημένοι, αλλά κι εκείνοι που δεν άδικηθηκαν διόλου» (Σόλων).

Στη χώρα μας, δυστυχώς, υπάρχουν νόμοι, που αφήνουν εγκλήματα και ατιμώρητα, και με υκοτυκώδεις τιμωρίες. Γι' αυτό και ο δείκτης των εγκλημάτων, αυξάνει τρομαχτικά προς την ανιούσα.

Παθήματα λαών

Οι λαοί σε όλους τους αιώνες, άγονται και φέρονται από τους ηγέτες. Πάντα υποτάσσονται και σέρνονται σ' όποια μορφή δουλείας τους επιβάλλουν, δικτάτορες, μονάρχες, τύραννοι, προδότες, ξεπουλητές και ολιγάρχες.

Σήμερα στην Ευρώπη επιπλέει το ψέμα, η τρέλα, η γκεμπελσική προπαγάνδα.

Οι λαοί συνήθως, υπογράφουν την αυτοκαταδίκη τους. Δεν ενεργοποιούνται ν' αντιδράσουν, δυναμικά, ούτε στις πιο μεγάλες και κατάρτιστες προδοσίες.

Για τους προδότες ηγέτες, οι λαοί δεν παίρνουν πρωτοβουλίες για εκδίκηση και τιμωρία. Κι όταν ακόμα, προκλητικά κι εξόφθαλμα, ξεπουλάν την πατρίδα τους, και διαλύουν και καταστρέφουν το κράτος και την κοινωνία τους.

Οι λαοί, τι κι αν βλέπουν πως χάνουν τα όποια κεκτημένα αγαθά τους και τα ιερά και όσια τους; Δεν αντιδρούν θετικά κι ομαδικά για να τα προασπίσουν, όταν τους λείπουν οι ικανοί και δυναμικοί ηγέτες. Όταν χάνουν τους πρωτοπόρους, τους οδηγητές, τους επαναστάσις, γίνονται βόδια, καματερά, σε βίτσια συγκαλυμένων ή ασυγκάλυπτων δικτατόρων.

Έτσι κάπως θέλησε να τους μυχτηρίσει κι ο Μακρυγιάννης:

«Είναι γομάρια οι έλληνες και μοναχοί τους φτιάχνουν τα σαμάρια που τους σαμαρώνουν...».

Μόνο κάποιες επαναστάσεις στην ιστορική διαδρομή των αιώνων, εκδικήθηκαν και τιμώρησαν σκληρά τις βέβηλες και δόλιες ηγεσίες, που ενέχονταν σε βαριές ατιμωτικές προδοσίες.

Ας πάρουμε παράδειγμα το λαό μας. Κουνήθηκε κανείς για να τιμωρήσει τους κατά καιρούς δικτάτορες;

Κατά τη μάγικη διάλεκτο, οι πρόγονοί μας «την τρώγανε στη μάπα» απ' όλους τους κατά καιρούς δικτάτορες.

Το ίδιο και οι επίγονοί μας.

Μετά το Εικοσιένα, πόσοι δεν πέρισαν από τα σβέρκια του λαού;

Μαυροκορδάτος, Καποδίστριας, Κωλέττης, Όθωνας, Γλύξμπουργκ, Δηληγιάννης, Αυλή, Σοφίας και Φρειδερίκης, Πάγκαλος, Μεταξάς, αγγλο-γαλλο-αμερικάνικες υπερκυβερνήσεις, Παπαδόπουλος, Ιωαννίδης και Σία, κι άλλοι πολλοί, κρυφοί και φανεροί κι αλλόμορφοι.

Δικτάτορες και δικτατορίες, σε όλο τον κόσμο, με διάφορες παραλλαγές, κυβερνάνε πάντα με την ισχύ, με τη δύναμη και τη στήριξη των άλλων.

Αυτά για την καταπονεμένη Αλήθεια! Κι όλα τ' άλλα, τα περί «δημοκρατίας» κι «ελευθερίας», είναι: της Χαλιμάς απαιτηλά παριμύθια!!!

Δημοκρατία, από την ίδια τη λέξη, σημαίνει κράτος του λαού. Κι όσο για την έννοια της ελευθερίας θα τη βρίσκετε αν θέλετε και με

πολλές ορολογίες στο υπ' αρ. 16 τεύχος του «Ελ. Πνεύματος».

«Πρωτό να πάθεις το κακό ο νους ας σε φωτίζει, ο υστερνός μετανιωμός τίποτα δεν αξίζει».

Ολέθριες μεσαιωνικές γενοκτονίες

Ανάμεσα σ' άλλα καταντήματα που εκθέτουν την κοινωνία και την πολιτεία μας, ο δημοσ/φος κ. Κ. Χαρδαβέλας, μας ξετύλιξε στις 28 Μάρτη από την κυριακάτικη εκπομπή του, μια έρευνα, από τα λερωμένα τ' άπλυτα και τα ψυχοδαρμένα των ελληνικών μοναστηριών. Κατάφερε και μπήκε και σε κάποια άδυτα των αδυτών, μιας επιχειρησιακής «Αδελφότητας» στο προκλητικό μέγαρο - μοναστήρι της Ασπροβάλλιας Σερρών... και αποκάλυψε χειροπιαστή την ψυχοδουλεία, θεοδουλεία και θεοληψία των όμορφων 100 κοριτσιών εκεί μέσα, που καμακώνουν κι εκμαυλίζουν οι δόλιοι και σατανικοί κατηχητές που διαλύουν οικογένειες και προκαλούν κοινωνικά δράματα και τραγωδίες. Αυτά τα πλοκάμια των σκοτεινών και μεσαιωνικών δυνάμεων, ανοίγουν αθεράπευτες πληγές στην κοινωνία μας. Μια κοινωνία που την παραδέρνουν όλα τα τρισανέμια της κακίας, της βίας και της κάθε μορφής δουλείας, ξέπεσε από χρόνια. Είναι σημεία και τέρατα, επικίνδυνα, γενοκτόνα για τον κόσμο μας, και για το μέλλον του έθνους. Αυτά, σκοτώνουν εις αυριανές μητέρες. Αθώα κοριτσόπουλα, παρθένα, τα τυλίζουν οι φαύλοι χριστέμποροι στα νύχια τους. Αφού βέβαια, δεν τα προλαβαίνουν οι άλλοι μαφιόζοι, μαστροποί και σωματέμποροι, τα καμακώνουν οι ψυχοσωτήρες οι καλόγηροι... Και άιντε να ξεφύγουν από την ψευδαισθητική ζωή, τη δήθεν μακάρια, μέσα στη δουλική μοναστική γαλήνη του καλογερισμού.

Οι αδυσώπητοι πάτρωνες κατηχητές, ποιός ξέρει τι μαντζούνια και μαντραγόρες τα ποτίζουν, κι απαρνιούνται την όμορφη ζωή, το συζυγικό έρωτα, τη φύση, την οικογένεια, τη δημιουργία! Ποιός όμως να προφυλάξει τις αθώες τρυφερές υπάρξεις, και να καταλογίσει ευθύνες για πλύσεις εγκεφάλων και ηθικοπνευματικές απομώριες; Ποιός να τους τιμωρήσει για το ποσοστό υπογεννητικότητας που προκαλούν αυτοί οι καμακι-τζήδες στο ελληνικό μας έθνος, τόσο ενάντια και στο αξίωμα της Γραφής «αυξάνεσθε και πληθύνεσθε...»; Για θυμηθείτε πριν λίγα χρόνια, άλλα εκμαυλισμάτα, κι άλλα ψυχοστακίσματα, σαν αυτά του αρχιμονδρίτη Θεόφιλου της Ασπροβάλλιας, εκείνα των Τρικάλων, της Καλαμπάκας που είχαν διαλύσει οικογένειες στα Πετράλωνα της Αθήνας... Κι άλλα κι άλλα πολλά, που δεν φαίνονται, και ουκέστιν αριθμός τοιούτων εγκλημάτων!...

Με το πρόσχημα της «ελευθερίας» και της

«δημοκρατίας» απεργάζονταν ανέκαθεν οι θεοκάπηλοι και θρησκοκάπηλοι την όποια δυναστεία και βασάνιζαν και κατάντροφον το θείο προορισμό τ' ανθρώπου. Τέτοια φούμαρα πουλούσανε σε αφελείς και σε ανόητους, δικαιολογώντας τα εγκλήματά τους, με το πρόσχημα της «ελεύθερης επιλογής» και «αιτιονομίας» και του «ατομικού δικαιώματος» του κάθε ανθρώπου «να ζει όπως θέλει»! Τό 'ξε αυτό και ο κ. Χαρδαβέλας, για να χρυσώσει το φαρμακερό χάπι της κονεμένης μάνας συνοδού του, να ιδεί και ν' ακουσκάσει την ανέδουτη και ξένη προς την οικογένεια κόρη της. Τό 'ξε ο «χακίς μονταζ»-ερίστας, όχι μόνο ίσως για την κ. Χαριτίδη, μα για κάθε ορφανή μανούλα που της αρκάζουν απο την σγκαλιά της οι καλόγηροι, κορίτσι ή κι αγόρι. Μάλιστα, ο τολμηρός δημοσφος, λαπάδιασε και λίγο αυτό «τ' ανθρωπίνιο δικαίωμα», για να γίνει πιο ευκολοχώνευτο και ν' αλαφρώσει το όργιο των ασύδοτων αυτών ρασοφόρων που λιμναινούνται τα άβουλα κλάσματα της κοινωνίας μας. Γι' αυτό έχουνε και τη μισή γη της Ελλάδας μοναστηριακά τσιφλίκια!

Ο κ. Χαρό, έδειξε στο «Τσάνελ» εικόνες αποκαλιπτικές από τ' απαράβιαστο άντρο της Ασπροβάλας, και την τυπογραφική βιομηχανία των θεοκαπηλικών εντύπων, που τυφλώνουν όχι μόνο τα υπόδοια 100 κορίτσια, αλλά τις είδε σε ποιό τιράζ και σε ποιούς τόπους κυκλοφορούν και παρακλανούν και παρασύρουν κόσμο και κοσμάκη! Ως και έντυπα βιβλία με έμβλημα «το κοιλί της χούντας» είχαν τυπωμένο!

Ποιά «ελεύθερη επιλογή» επικαλούνται; Πότε είχε ανώτερο μορφωτικό επίπεδο στη μανανία μας η κλειονότητα των ανθρώπων, για να μη παρακλανούνται και να μην ευκολοπαρσύρονται; Τι μπορούν λοιπόν να κάνουν οι γονείς, όταν ζούνε σε όποια μορφής πολιτική δικτατορία και σε μια κοινωνική ψευδο-δημοκρατία που «εκφυλίζεται σε θρησκόδηβία και αναρχία», όπως λέει κι ο Αριστοτέλης; Δεν κρίνουμε τον καλογερισμό που βοήθησε τους αγώνες και τις επαναστάσεις του γένους. Επικρίνουμε τα εκζητήματα σημερινά θρησκοκαπηλικά τερτίπια που με ανάλογα σκήπτρα και μορφές, μάσκες και μέθοδες σατανικές, ευνουχίζουν την οικογένεια, την επιστήμη και την πρόοδο. Αυτόν που υπηρετεί αλλότριους σκοπούς, σε βάρος του έθνους και του αληθινού χριστιανισμού. Για τους καλόγηρους; ο λαός μας έχει κολλές σαρκαστικές παροιμίες! Παραθέτουμε δύο:

«Φυλάξου από τα ρισινά τ' αλόγου
κι από τα μπροστινά του καλόγηρου».

Και μian άλλη

«— Καλόγηροι, μπρος για τη δουλειά.
— Είμαστ' όλοι στα κελιά...
— Καλόγηροι, ελάτε για φαί
— Παρόντες; ολ' οι ορφανοί!»

Επίδειξη και παραδιαφήμιση

Μας έχουν τρελάνει κάθε μέρα στα δελτία ειδήσεων τα κανάλια της Αθήνας με το «Μέγαρο Μουσικής»! Τρεφές συναυλίες, βούκινα αριστοκρατίας. Μπρε μπρεσέ, «Πούνε μάδε»! Κάτι τρέχει στα Κολωνάκια! «Απόχτησε η νόνα μας βρακί... κάθε ώρα και το λειπ!».

Σα να μη γίνονται άλλες εκδηλώσεις διάφορες στους παροικούντες στο «κλεινό άστρι»!

Για τη Λυρική Σκηνή, που πάντοτε σχεδόν ανθυπολειτοργούσε, κάνουν λούφα, δεν λένε τίποτα. Ούτε για σωστή λειτουργία, ούτε για αναβάθμισή της.

Έχουμε το «μέγαρο» τώρα με τις μεγαλοσυναυλίες του! Το γλεντάει βλέπετε η ανερχόμενη μεγαλοαστική τάξη!

Οι επιδειχτικοί αστάλακες της Κηφισιάς, της Εκάλης, του Κολωνακίου, του Διόνυσου, της Πολιτείας, της Πεντέλης, και ουτωσκαταξής!...

Ψυχούλες βλέπετε, ντιλετάντικες, κι ερωτούλες, που κλήττουν οι καμμενούλες από την κλεισία και μονότονη ευμάρειά τους... Κι αναζητούν παρηγοριά, αρμόνισμα, νανούρι, συνθετικό και κομμόργανο. Κι έχουνε το «μέγαρο» στη βασιλίσσης Σοφίας, για να 'χουν την ψευδαίσθηση, πως είναι κι αυτές βασιλίσσες! Μη μας βασκαθούν! Φτίστε τις τσάτσες, τις κυράτσες, κι όλους τους κυριλέδες!!!

Εκπτώσεις δικαιωμάτων

Χρόνια και χρόνια, από την εξέγερση του Σικάγου τον περασμένο αιώνα και δάθε, τα εργατικά κινήματα αναπτύσσονταν και φούντωναν σε ανάλογες συνθήκες και περιστάσεις, και με ορισμένες ευκαιρίες και δυναμικούς πρωτοπόρους ηγέτες. Έτσι, καταχτούσαν διαπραγματευόμενοι, όλο και περισσότερα σιγά σιγά δικαιώματα και αμοιβές από την εργασία τους.

Όμως, με την ανατροπή της ισορροπίας των δύο κόσμων στην Ευρώπη και την κατάργηση του αντίπαλου δέους, που είχε προωθήσει τόσο αποδοτικά και τις κατακτήσεις των εργατικών δικαιωμάτων, τα εργατικά και συνδικαλιστικά δικαιώματα, ή καθηλώνονται κι αδρανοποιούνται στην ανεργία, ή πισωδρομούν στην εκμετάλλευση και την κοινωνική κι εργασιακή αδικία.

Οι κεφαλαιοκράτες και οι μεγάλοι εργοδότες, καρπώνονται για τα ξένα φτηνά χέρια, το χαμηλό κόστος εργασίας, με αποτέλεσμα να πιεσχυρίσουν τους εργαζόμενους, σε μορφές δουλειάς, σε χαώδεις καταστάσεις, τρομαχτικές διακρίσεις και αντιθέσεις και σε αιματηρούς ταξικούς αγώνες.

Οργιάζει η φτηνή αγορά εργασίας και οι κατακτήσεις των εργατικών δικαιωμάτων, φαικιδεύονται και υπονομεύονται.

Μη έχοντας πια τα συνδικαλιστικά κι εργατικά κινήματα θέσεις ισχύος, υπόκεινται σε εκβιαστικές και βάρβαρες συμπεριφορές, από την όπωσ έλεγε και ο Σωκράτης, «δύναμη του ισχυροτέρου».

«Δούλεψέ με κακομοίρη
να μη γίνω σαν εσένα».

Αλισβερίσι

Πάνε κι έρχονται, μέρες, μήνες, χρόνια τώρα, έρχονται και ξανάρχονται και ξαναπάνε, οι ποικιλώνυμες, πολύμορφες και πολύφερνες επιτροπές, της αλαούμας της Ευρώπης, στην τσιμεντόπληχτη και νεφρόπληχτη, αλλά, ιστορική κι αρχαιολογική πρωτεύουσά μας.

Υπουργοί, βουλευτές και κομισσάριοι κρατών, διαβούλια πολεμοκάπηλων, συμβούλια κομμάτων οργανώσεων και ψευτοηγετών, λέσχες σκοτεινών δυνάμεων... και ουκ έστιν αριθμός μικρών τε και τρανών σκυλοφαριών και αθλιόψυχων επισκεπτών.

Εδώ μαγαρίζουν ανενόχλητοι το αρχαίο τέμενος του Σόλωνα, του Κλεισθένη και του Περικλή.

Και καταλύουν στον Αστέρα, στο Χίλτον, στο Ιντερκοντινένταλ, στο Κάραβελ, στη «Μ. Βρετανία», στην Ελούντα, στη Ρόδο, στην Κορφού, στο Πόρτο Ράφτη κ.λπ. Πάντα γι' αυτούς, ο καιρός είναι καλοκαίρι, και ο μήνας έχει εννιά!! Κάνουν τις ευτυχείς διακοπές τους, σούπερ τρανοί αστοί, μεγιστάνες μεγαλουαστοί, δεινόσαυροι και καρχαρίες!! Τάχα να διορθώσουν τ' αδιόρθωτα! Εοκατζήδες και τσανταδόροι, «τσίντζιλε-φίντζιλε» (που είσαι Αντρούτσο μου!) λιμοκοντόροι, κι άλλοι μετρέσοι, διαιτητές, και σαλταδόροι, και μεσολαβητές και μιζαδόροι και λογής λογής τρακαδόροι!!

Νυχτοήμερο κι αδιάκοπο τ' αλισβερίσι! Χλαπακιάζουν, καταβροχθίζουν, περιδρομιάζουν... και φεύγοντας... μας κοπρίζουν και μας μουντζώνουν κιόλας! Μήπως τα θέλει ο πισινός μας;

Κολαοίχοι διάφοροι, κι από Μπρουξέλ και από ΝΑΤΟ, κι από ΔΑΣΕ, Μαισ-τριχάτο, και κάθε συνομοταξιακό και Κοκομ-ικό συνδικάτο!

Αχ πώς κατάντησες Ελλάδα, Ελλαδίτσα μου, να σε ποδοπατούν αγαρηνοί, και να σ' αρμέγουν σαν γελάδα, ολ' οι διεθνείς μαφιόζοι κι όλοι οι καλοντυμένοι μασκαράδες... Όλοι για τους οικείους μεζαχτάδες!...

Μοντέρνες συντεχνίες

Στην Αθήνα, ιδρύθηκε συντεχνία ξένων ληστο-συμμοριτών. Στην επίσημη στρατιά των ανενόχλητων, ασύλληπτων κι ατιμώρητων νοικοκυραίων, προβλέπεται να καταταγούν εκατοντάδες χιλιάδες λεγεωνάριοι αλβανοί, τούρκοι, ρουμάνοι, πολωνοί, τσιγγάνοι, κολομβιανοί, και από άλλες διάφορες χώρες του πλανήτη, σε μια νέα Βαβέλ, για πλούσιες καθημερινές λείες

σε τράπεζες, σούπερ- μάρκερτζ, βενζινάδικα, περίπτερα, καταστήματα, βίλες και σπίτια.

Προσοχή, προσοχή. Για δε τους αρχάριους, προτιμούνται γριές και γέροντες ξεμώναχοι, για μικρές λείες... και φόνοι για ληστές, τύπου συμμορίας Παπαδόπουλου του χαλκιδόνιου και για φροντίδα «ευθανασίας»!!!

Για δε τα υποκαταστήματα της Εθνικής Τράπεζας, προτιμούνται πιτσιρίκοι και με ψεύτικα μπιστόλια!!!

Οι έμπειροι, υποχρεώνονται, αφού τους γεμίζουν οι ταμίες τα τσουβάλια, μ' εκατομμύρια, να χαιρετούν κανονικά, να λεν κι «ευχαριστούμε για την άψογη συνεργασία» και αν προκύπτουν και γιορτές να λένε και «χρόνια πολλά» να φεύγουν με τα πόδια και άνευ κουκούλας!!!

Χαρείτε λοιπόν μετά καραγκιόζικου γέλιου, το ξέφραγο αμπέλι και την ανυπαρξία προστασίας του Έλληνα πολίτη, στο μοντέρνο κράτος της ανομίας και της παρανομίας, της αυθαιρεσίας και της αναρχίας της «Ενωμένης Ευρώπης» και Ασίας, της ΔΑΣΕ, του νέου ΝΑΤΟ, του Μάαστριχτ, των ληστειών το νέο Συνδικάτο, και των λοιπών μεγαλομαφιόζων της πιο απατηλής και δύστυχης, δουλικής νομιμότητας. Αμήν!!!

Δόλια μέθοδος

Τώρα, όπωσ φαίνεται, ίσως δεν έχουν ανάγκη οι τούρκοι, να μας πάρουν με πόλεμο τη Θράκη. Έξυπνα, πονηρά και δόλια, αγοράζουν τη γη μας εκεί, με τα ντόλαρς που τους δίνουν οι πάτρωνές τους οι αμερικάνοι. Βάζουν τον Σαδίκ και τον Φαίκογλου και συγκροτούν εταιρίες αγοράς εδαφών, τάχα για εκμετάλλευση(!)

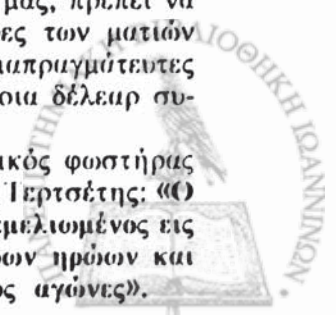
Έτσι, με βάση τον έξαλλο κι αναρχικό κπιταλισμό και ανταγωνισμό που τους υιοθετεί και τους αβαντάρει η ΕΟΚ, το ΝΑΤΟ, και της Άγκυρας το ύπουλο τρανό συνδικάτο, καταχτούν οι μεμέτηδες μ' άλλους τρόπους, κι απ' άλλους δρόμους, τη Θράκη μας, κι αγάλι-αγάλι.

Χρόνια και χρόνια την υποβλέπουν. Και σήμερα, αντίδραση μ' αυτή τη δόλια μέθοδο, δε βρίσκουνε καμία, από πατριωτικά ηγετικά αναστήματα, στην έρμη μπανανία!

Βλέπετε λοιπόν τα μουσουλμανοπαλίκαρα, ξέρουν το πώς να πετυχαίνουν κι ανώδυνα και πονηρά, μια κάποιαν άλωση... κι από τα έσω μάλιστα και σίγουρα.

Όμως, όλα τα εθνικά εδάφη μας, πρέπει να τα διαφυλάξουμε, σαν τις κόρες των ματιών μας, και θά 'πρεπε να είναι αδιαπραγμάτευτες όποιες εκτάσεις γης, και μ' όποια δέλεαρ συναλλαγών.

Γιατί, όπωσ έλεγε κι ο Θρυλικός φωστήρας και δικαστής του εικοσιένα μας Τερτσέτης: «Ο εθνισμός των Ελλήνων, είναι θεμελιωμένος εις τα αίματα χιλιάδων και χιλιάδων ηρώων και μαρτύρων, φονευμένων εις τους αγώνες».

Ένα νέο «Κωσταλέξι»

Η φίλτατη και φωτισμένη παιδαγωγός, σχολική σύμβουλος και λογοτέχνισσα κ. Σούλα Ροδοπούλου - Ρόζου, ανακάλυψε στο χωριό Κερκινή των Καλαβρύτων ένα δημοσιογραφικό κελεπούρι. Αυτό το «λαβράκι» το μήνα Μάρτη ήταν ένα συγκλονιστικό ανθρώπινο δράμα! Και ναι μεν αποκαλυπτικό για την εκπομπή του κ. Χαρδαβέλα, αλλά, παράλληλα και αίσχος για την κοινωνία, την πολιτεία, κι ένα στίγμα για το απάνθρωπο κοινωνικό μας σύστημα.

Θύμα, η 32χρονη Σταματούλα Ζέζου.

Μια κοπέλα 22 χρόνια κλεισμένη σπίτι της, απομονωμένη από ζωή και κοινωνία, μ' ένα γέροντα πατέρα κακορίζικο και μια μάνα μεγκρού και μεθοκόπα...

Και η Σταματούλα, ένα έξυπνο ανθρώπινο πλάσμα. Όμως, εικόνα τραγική!

Την καταδίκασαν οι καθυστερημένοι κι άξεστοι γονείς, στη μόνωση και στην απομόνωση, στη βρωμιά, στην απλυσιά, μ' ένα μονοφόρο καλιοφούστανο, όλα τα χρόνια, από τότε που τη βάφτισε ο παπός στην κολιμπήθρα έχει να κλυθεί! Κι όμως, ήθελε να βλέπει τον κόσμο, την ομορφιά της ζωής και της φύσης μ' όλα τα πλάσματά της. Αλλά, μόνο με τα κυάλια και με τα όνειρα! Κι όπως ομολόγησε, ήθελε να γίνει δασκάλα η Σταματούλα!...

Αξίζουν πολλά συγχαρητήρια και στην κ. Ροδοπούλου - Ρόζου και στη δίδα Καλίτση, σ' εκείνη την τετραπέρατη ανταποκρίτρια των καναλιών στην Πάτρα, που κατάφερε κι έσπασε το φράγμα του σκοταδιού, της κλήξης και της θλιβερής κι άδικης καταδίκης της κερκινιωτοπούλας και του σπιτιού της, και αποκαλύφτηκε η αθλιότητα και η δυστυχία μιας ελεεινής και πρωτόγονης διαβίωσης αλκοολικών γονιών και συμπαθέστατης κόρης να ζουν και να ζέχουν, μες στην καρδιά της υποτίθεται, πολιτισμένης κι εοκατζίδικης Ελλάδας! Αλλά, και σε αντίθεση με την αποβλάκωση της κοπέλας του ροιμελιώτικου χωριού Κωσταλέξι, που είχε 40 χρόνια φιλακισμένη μ' ανάλογη ψυχοπάθεια, και χωρίς να βλέπει το φως του ήλιου, μήτε από μια χαραμάδα! Κι εκείνο το γεγονός τότε, είχε συγκλονίσει την κοινή γνώμη της χώρας!

Το νέο λοιπόν αποκαλυπτικό δράμα της γονεοκατάδικης κόρης, της Κερκινής, ας αφυκνίσει ευαισθησίες και συνειδησίες, κι ας αναταράξει τελματωμένα νερά αδιαφορίας, και συναισθηματικές χορδές κάποιων μαϊκήνων, να σώσουνε τη Σταματούλα, που όπως είπε, λαχταράει τα γράμματα και το δασκαλίκι' έστω κι αργά, να παντρευτεί, να κάνει οικογένεια, ν' αλαφρώσει και την υκογεννητικότητα, που έπεσε βαριά τα τελευταία χρόνια στην Ελλάδα!

Κι όσο για το ποιός φταίει γι' αυτές τις πρωτοφανείς, τετράποδες, αζώητες, κι ανομολόγητες ζωής κατάντιες... «Ο νοών νοείτω».

Γιατί, και τη Σταματούλα, όταν τη γένναε η

μάνα της, όλα τα δέντρα ανθούσαν, και τα πουλάκια στις φωλιές εγλυκοκελαηδούσαν.

Βαρβαρότητες βιασμοί και ατιμωρησίες

Ένας αλβανάκος 28 χρονών, δυστυχώς ελληνικής καταγωγής, ονόματι Θ. Παπάς, έχει δυο χρόνια τώρα στην Αθήνα, που βιάζει και καταστρέφει και ψυχολογικά, αθώα μικρά κι ανήλικα κοριτσόπουλα! Ο ωμός, ο κυνικός αυτός βιαστής, έχει ως τώρα στο εγκληματικό ενεργητικό του, 20 περίπου μανουλομανουλάκια, από 13 ως 15 χρονών ο σάτιρος!

Το κακούργο αυτό τέρας, ξέρει καλά πως η χώρα τούτη, είναι ανεχτική και ξέφραγη, κι ανθίζει ανενόχλητη, και ατιμώρητη, η κάθε είδους κακοιργία, και προπαντός στα χαϊδεμένα αλβανάκια των αμερικανολακέδων... μερρισοκανταρέδων!

Δεν υπάρχει πια φραγμός και τιμωρία γι' αυτά. Δε χωράνε μήτε οι φυλακές!

Τον είχαν ξανασυλλάβει κι άλλες φορές αιτόν τον κακούργο, αλλά τον πήγαιναν τον συνηθισμένο περίπατο ως την Κακαβιά... και την άλλη μέρα αυτό το τέρας των βιασμών των ανήλικων κοριτσιών, βρισκότανε πάλι εδώ, στο μακάβριο έργο του!

Στους αστυνομικούς και στον ανακριτή, απαθής κι ατάραχος, ομολόγησε τις πράξεις του βλοσυρά, φθονερά και προκλητικά, για τις τρυφερές υπάρξεις, ότι: «Έχω ένα πάθος μ' αιτή την κακή συνήθειά μου, και θα κροσπαθήσω να το διορθώσω». Βέβαια, μ' αυτή του τη δήλωση, μπορεί να τον έχουν αμολύσει και ακελάσει. Αλλά ο βιαστής, θά 'ναι πάλι εδώ!

Γι' αυτό, οι Αθηναίοι κηδεμόνες, ας φυλάξουν τα τρυφερά κι αθώα θηλυκά τους πλάσματα. Κι όταν συλλαμβάνουν μόνοι τους, τέτοιου είδους φονιάδες, να τους σκοτώνουν.

Γιατί, δεν υπάρχει θανατική ποινή και δικαίωση για τα θύματα!

Ήρθανε κιόλας τόσο σύντομα οι καιροί, όπου οι δαρμένοι και κατακλεμμένοι, οι βιασμένοι και οι ληστεμένοι, απροστάτευτοι Έλληνες κι αλβανοί να λένε: Πού 'σαι Χότζα, να πειθαρχήσεις με νόμους αυστηρούς τους απείθαρχους... Γιατί, σωστά έλεγε ο Ευριπίδης μας, ότι: «Όταν το κακό παραμένει ατιμώρητο, πληθαίνει σ' όλη τη χώρα και υποφέρει ο λαός»!...

Νοσηρά καταντήματα και σοδομικά φληναφήματα

Η κ. Σεμ. Διγενή στον «Αντένα» την 13.3.93, είχε το θέμα της ομοφυλοφιλίας. Και κοιοί λέτε αναδείχτηκαν υποστηρικτές και διαφωτιστές, διαπρύσιοι κήρυκες και ευαγγελιστές της ελεεινής αυτής κατάντιας, μιας μεγάλης μερίδας της νεολαίας μας; Ποιοί άλλοι από

τους πρωτοστάτες κυρίους Λεντάκη και Κουβέλη; βουλευτές των ασυνάπιστων συνασπιστών!

Ο δεύτερος και πρώην υπερόπτης υπουργός!! Χαριλάκη, τα πριμοδοτημένα «παιδιά» σου!! Ποιός να διώξει τη μύγα απ' την ουρά σου... που καθώς τ' ανάδειξες και το πήραν απάνω τους, φτάνουν σε σημείο να λένε πως: Οι τοιούτοι, κι όλοι αν γίνουν οι έλληνες «τεκνά», δηλαδή, τσαρουχο-ταχτσήδες σήμερα, και να πλημμυρίσουν ακόμα κ' οι λεωφόροι κ' οι πλατείες θα είναι προς τιμή τους!!

Ήταν επόμενο λοιπόν, αυτοί οι δύο, ν' αναδειχτούν σπεσιαλίστες στη θεωρία της νοσηρής πισινοστρέφειας... γιατί κάποτε, ο πρώτος είχε στείλει και αντιπρόσωπο σε παγκόσμιο συνέδριο κιναιδισμού στη Λισαβόνα!

Μάλιστα, αυτοί που γίναν βουλευτές με καταχρηστικούς ψήφους μαρτύρων και ηρώων της Γιακωβίνας, γίνονται σούπερμαν συνήγοροι του σαθρού οικοδομήματος, της σωματιακής συντεχνίας του σοδομισμού, με το πρόσημα της πιο απόλυτης κι άνευ ορίων σεξουαλικής ελευθερίας του ατόμου και του εκμαυλισμού της νεολαίας στη διαφθορά και στη διαστροφή.

Έτσι, σ' ερωτήματα της κ. Διγενή, όσον αφορά θέσεις και απόψεις για τον κιναιδισμό, τους ντρόπιασε ως και ο κ. Χονδροκούκης, που εξέφρασε υγιείς φιλοσοφικές, κοινωνικές και πατριωτικές κρίσεις και γνώμες... Και παρά του ότι, από σύγχυση και άγνοια, είναι πολέμιος του επιστημονικού ματεριαλισμού, που δεν ευνοεί τέτοιες θλιβερές κι εξευτελιστικές ανθρώπινες και κοινωνικές κατάντιες.

Αυτοί οι κύριοι, έχουν πάντα τη ροπή να επικαλούνται τη ζωή των αρχαίων, για να δικαιολογήσουν την πλάνη και την ασέβεια των αισχρών και αφύσικων σεξοανωμαλιών.

Αλλά, για τους αρχαίους προγόνους, τους διαφεύδει ο συγγραφέας Γιάννης Γουδέλης και άλλοι ιστορικοί πάνω σ' αυτά τα θέματα.

Ο Γουδέλης επιμένει σωστά, ότι, ο έρωτας των αρχαίων, δεν ήταν η ελευθεριότητα στη διάθεση της σάρκας, αλλά το αίσθημα της αγάπης απέναντι στο άτομο και όχι το σεξ της ανωμαλίας και της ομοφυλοφιλίας.

Ο Μπ. Μπρεχτ λέει το εξής: «όπου κυριαρχεί η εκμετάλλευση, ο έρωτας παίρνει τη μορφή της εκμετάλλευσης, όπως και το μίσος».

Εμείς επιμένουμε, από μελέτες και πείρες ζωής ότι: κάθε παραβίαση των φυσικών νόμων, σημαίνει νοσηρό πάθος και προπάντων συνήθεια, που αν στην Ελλάδα λέμε πως, είναι δεύτερη φύση στην Αγγλία λέμε πως η συνήθεια είναι δέκατη φύση. «Η συνήθεια η ροπή είναι δεύτερα φύση» (Αριστοτέλης).

Οι μελάδες σκιπετάροι

Ο λαός μας, πλήρωσε το 1992 1 δισεκατομ. όρχ. έξοδα, για να πηγαίνουν τους αλβανούς λαθρομετανάστες και συμμορίτες μαφιόζους και δραπετές, περίπατο στην Κακισιά με τα λικφορεία, τάχα ως απέλαση... και την επό-

μενη μέρα, οι ίδιοι βρίσκονται πάντα στην Ελλάδα. Και γιατί αυτό; Διότι εδώ, έχουν πλατύ πεδίο δράσης. Κλέβουν, ληστεύουν και σκοτώνουν και τα οικονομάνε βαρβάρτα και ανιδρώτα! Ξέρουν οι πονηροί, πως δεν υπάρχουν νόμοι σκληροί τιμωροί, και οι δήθεν απελάσεις, είναι γλέντι γι' αυτούς.

Όπου εντοπίζουν γερόντους και γριές, θέτουν το σχέδιο σ' εφαρμογή. Δολοφονούν για να ληστεύουν, έστω και για λίγα ψωροχιλιάρικα. Είναι οπλισμένες κανονικά συμμορίες. Δεν έχουμε πια σύνορα! Οι θρασύτατοι μπερισο-μαφιόζοι, επιμένουν, να ζουν έτσι, τεμπέλικα, αναρχικά κι ατιμώρητα εδώ αφού στη χώρα τους, δεν το μπορούν με τίποτα να ζήσουν! Εκατοντάδες χιλιάδες λεηλατούν την Ελλάδα!

Ένας αρχηγός ρεμπουμπλ. κόμματος στα Τίρανα Σάμπρι Γκόντο δήλωσε πρόσφατα ότι: «Η λειτουργία της τοπικής εξουσίας στην Αλβανία, έχει παραλύσει ολοκληρωτικά».

Άλλοι αρχηγοί κομμάτων εκεί κατηγορούν τον Μπερίσα ότι «έστησε μια γαλάζια δικτατορία» και «έγινε στυγνός τύραννος». «300.000 άνεργοι ζουν από την ξένη βοήθεια».

Έχουν και τον Σερέκι που ζητάει και τα ρέστα της Θεσπρωτίας!

Όπως βέβαια του υπαγορεύουν οι αφέντες αμερικάνοι.

Πήγε κι ο πάπας και τους ευλογεί, χειροτονεί παπάδες κι επισκόπους, και τους γυρίζει σε μεσαιώνα.

Οι Έλληνες αθώοι πολίτες, είναι πια θύματα, από ντόπιους και ξένους θύτες, και μένουν ανυπεράσπιστοι στο έλεος της ικεσίας κάθε φονιά κι αδικητή!

«Ουαί εις τον οικοδομούντα πόλιν εν αίμασι και θεμελιώνοντα πόλιν εν αδικία» (Αββακούμ).

Προνομιούχα απόβλητα...

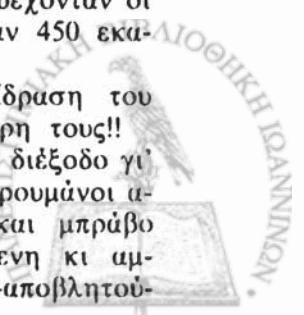
Πριν δυο χρόνια, οι γερμανογάλλοι, πλούσιος βορράς της ΕΟΚ ένεκεν, επέμειναν πιεστικά, οι ειδικοί επί πυρηνικών αποβλήτων, να μας τα φορτώσουν κάπου κοντά στον Αστακό!...

Και, ξεσηκώθηκε λαός Αιτωλοακαρνανίας και διαμαρτυρήθηκε σε συλλαλητήρια, με πείσματα και απειλές πως θα γίνει το «σώσε» εάν τα δεχτεί η κυβέρνηση.

Τότε μάλιστα, ο υπουργός κ. Παπακωνσταντίνου, είχε δηλώσει, πως, θα τα δέχονταν οι κυβερνητικοί γιατί θα εισέπρατταν 450 εκατομ. δολάρια!

Αλλά από την αρνητική αντίδραση του λαού, έκαναν πίσω, μεγάλ' η χάρη τους!!

Πρόσφατα, οι γερμανοί, βρήκαν διέξοδο γι' αυτά προς τη Ρουμανία. Αλλά, οι ρουμάνοι αντέδρασαν κι αυτοί αρνητικά, και μπράβο τους. Έστω και με ταλαντευόμενη κι αμφίροπη ηγεσία. Όμως, οι τοξικο-αποβλητού-

χοι του Κωλ. βρήκανε τσιφλίκια στην απαλλοτριωμένη Αλβανία που, από το '85, στερείται πατριωτικής ηγεσίας... και θα τα ρίξουν σ' αυτή.

Η πρώην χώρα των ανεξάρτητων και περήφανων «αετών» τώρα κατάντησε χώρα έρημη, και από ενεργητικό δυναμικό, που ανάτρεφε και συντηρούσε το καλινό καθεστώς

Τώρα, μάθαμε πως, στο Μπεράτι που έβγαζε τα καλύτερα και γλυκύτερα σύκα των Βαλκανίων, εξασφάλισαν οι ούνοι τις χαβούζες για τα κυρηνικά τους απόβλητα.

Οι αλβανοί σήμερα πουλάν και τα παιδιά τους ακόμα, τα σπλάχνα τους τα ίδια... και θ' άφηναν ακούλητο τον τόπο τους:

Μπήκαν «τ' άγρια... και διαχώνουνε τα ήμερα»!

Γι' αυτό, κι αυτοί λαθροεισέρχονται με κάθε τρόπο, κι από κάθε τόπο 500 και 1.000 την ημέρα στην Ελλάδα, και προσχωρούν σε μαφίες ληστειών, ή συγκροτούν καινούριες, συμμορίες για κάθε μορφής εγκλήματα

Ζήτω λοιπόν οι αρειανοί του Κωλ. ζήτω και παν' απόλα η ΡΑΧ ΑΜΕΡΙΚΑΝΑ που 'κανε και στη γειτονοκόλλα σκιεταρίσσια κανάλια και χαβούζες, να κατεβάζουν όχι μόνο γερμανικά απόβλητα, παρά και σκοπιανά, από τα τόσα παραγωγής ναρκωτικά! Αλλά, και άνετο διάδρομο, να διαπεραιώνεται το λαθρομεταναστευτικό ρεύμα της Μέσης Ανατολής, τα ναυάγια, και μέσω της Τουρκίας, εδώ, στη «μπάτε σκίλοι αλέστε»... κατακαυμένη μπανανία μας!.. Αντέχουμε ακόμα Και θα λέγαμε στις αφέντρες μας Αμέρικα και Ντόυτσαντ: «Σ' αγαπάω κιγά να κλάνεις, μα να μη το παρακάνεις.»

Παρεκόμενα μιας ήττας

Ελληνίδες- Έλληνες!... (κατά καραμάνεια μπαλκονοειδή προσφώνηση) ετοιμαστείτε ρια τώρα, με τα όπλα, της υπεράνθρωπης υκομονής, για τα Σκόπια Βανς και Όουεν εν όψει, της καταγώδικης ήττας μας... να περιμένουμε καιρούς και μαραθώνιες διαπραγματεύσεις..

Γιατί, δεν έφτανε που οι σκοπιανοί κέρδισαν το σκοπό τους, από τους πάτρωνες ιμπέριαλ-«φίλους» μας εοκατςήδες και γιάνγκηδες, κοπτόμενους για μας, «συμμάχους»... μας ρίχνουν τώρα και στην πολύχρονη περιπέτεια των μαραθωνοδρόμων διαπραγματευτών και τάχα μεσολαβητών!... Έτσι, για να μας θυμίζουν και τους μόνιμους τεμπελοτζερεμέδες Λέτσκι και Καμιλιόν, περιπατητές του τριγώνου Αθήνα - Λευκωσία - Άγκυρα, για την ανεκίλυτη «εκίλυση» του Κυπριακού μας!

Μα γιατί, μας άρπαξαν οι αμερικανότουρκοι σχεδόν τη μισή μας Κύπρο; Για να μας πούνε «μπούιρον» και ξαναπάρτε τη;

Αστεία πράματα! Τις κουμπάρες καίζουμε;

Και σαν να μην έφτανε η αρκαγή, και η μόνιμη κοροϊδία, κι ο εμπαιγμός, ξένων και

ντόπιων υπηρετών τους και καλοθελητών... τους πληρώνουμε κιόλας τους δυό αμερικανούς κοπροδιπλωμάτες. Εμείς, με 2 1/2 εκατομ. δολάρια το χρόνο... για να μας αναταράζουν τα τελματωμένα νερά, των υκοσ-χέσεων, του βούρκου της εξάρτησης και της υποταγής.

Τα κοστούμια όμως, που θα μας κόψουν για τις αμοιβές των Βανς και Όουεν... γράφτε τα και κλάψτε τα, ανατιμημένα... και με γειά μας τα νέα караγκιόζικα!

Κατακαυμένη μάνα μας Ελλάδα τι τραβάς!..

Στομφολόγου έπεα...

Απόρησε ο κολύς οικονομολόγος κ. Γιαννημαρίνος του Σιγκροτήματος, για τα εργοστάσια ναρκωτικών και ηρωίνης στα Σκόπια. Τό 'μαθε τελευταίος ο τάλας και καταιδραμένος, σαν οι απατημένοι συζυγάτοι!

Θα λέγαμε πως, μάλλον τό 'χει ακούσει από κέρυσι, αλλά, δεν το πίστευε, από τον τυφλό και φανατικό φιλο-γιαγκισμό του!

Προσειχόταν με τον κάκα και τον Μκους, να πέσει να καταλιθεί μια ώρα γρηγορότερα το «εκάρατο» κομούνιον καθεστώς των γιουγκοσλάβων, για να λυτευρωθεί η νεολαία από το «μίασμα» και να πέσει με τα μούτρα στην αμέρικαν «παραδείσια» ζωή της κορνεΐας και της ηρωίνης!

Αυτό θα πει «ελεύθερος κόσμος» αγγελικά κλασμένος(!)

Και γράφει ο δοκισήσοφος στο χρονογράφημά του («Βήμα» 5.3.93), ανάμεσα στο αμόκ της κομμουνιστοφαγίας του και τούτα:

«Ενισχύθηκαν με βάσιμα πια στοιχεία, οι υκοφίες ότι: η χώρα του Γκαλγκόφωφ είναι συν τους άλλους και μια Κολομβία των Βαλκανίων. Έχει από καιρό υποθάψει τη δημιουργία εργοστασίων και εργαστηρίων εκξεργασίας σκληρών ναρκωτικών, τα οποία διοχετεύονται στην Ευρώπη...».

Ως τώρα, κοιμότανε στα κούκουλά του, στις οικονομολ κές του δάφνες, και στα θερινά φιλοαμερικάνικα όνειρά του!

Γράφτε τον για ναργιλέ, τον υπέρμαχο των αφεντάδων κυριλέ!

Τώρα ξύπνησε ο κυρ-Γιαννάκης! Ποιός όμως έστησε τις μονάδες της βαριάς χασισοπαραγωγής στο νέο κρατίδιο;

Και γιατί επιμένουν οι τρανοί κολαούζοι των ΗΠΑ και οι ταμ-μτζήδες καμποτινοί του Συμ λίου Ασφαλείας, για να το αναγνωρίσουν μια ώρ' αρχίτερα ως ανεξάρτητο; Έχουν σκυλοφαγωθεί δυο χρόνια τώρα.

Ο γαμπρός του Μκους, που ήταν πρέσβης στο Βελιγράδι, κατέβαινε κάθε Κυριακή στα Σκόπια και καλλιεργούσε χρόνια την ανθελληνική του προπαγάνδα...

Γιατί, ο κ. Γιαννημαρίνος δε νιάστηκε τόσον καιρό, να μάθει τις μεγάλες αιτίες κι αφορμές που οι αφέντες κόπτονται για το κρα-

τιδιάκι, που μέσα του, οι γκάγκστερς έστησαν τις φάμπρικες του θανάτου στη βόρεια γωνιά και γειτονιά μας; Ξέρει μόνο να πουλάει φτηνό αντικομμουνισμό, βαρώντας το γομάρι, όταν φταίει το σαμάρι!

Αν ήταν σε θέση ο άνθρωπος να μπει στα πράγματα, που κι ούτε στο βάθος το μπορεί, από τα «έπεα πτερόεντα» θ' αναρωτιότανε, γιατί τάχα οι μαφιόζοι επιδρομείς κάνουν τον πόλεμο στη Βοσνία; Τον κάνουν για να εξασφαλίσουν το δίαυλο με τους τούρκους για την προώθηση της παπαρούνας, από τα μεμέτια της Τουρκίας, τους πιστούς «χουσμεκιάρηδες» και άγγελους φύλακες στα μεγάλα κέρδη και στα νιτερέσια τους.

Αυτός είναι ο ιμπέριαλ χασισοπώλης κόσμος, που τον υμνεί απ' το πρωί ως το βράδυ στη διαπασών ο υπερόπτης στομφολόγος!..

Απ' τα ψηλά στα χαμηλά

Ο Μίμης Ανδρουλάκης, τάδε έφη στις 6.4.93: «*Το θεωρώ γελοίο να εκπροπώ τον Συνασπισμό!*»

Τα λόγια του αυτά, δεν έπεσαν σαν κεραυνοί «εν αιθρία». Καθότι, τ' άλλα παλικαράκια του Συν, με τις ασυμφωνο-διαφωνούσες «συνιστώσες» τους, τις λίαν κουλτουριάρες, που δεν καταλαβαίνει ο ένας το κομπούζιο του άλλου (όπως «*το έργο τη λέξη του*» για να θυμηθούμε και την ειρωνία του Ρ. Ταγκόρ) και τ' αλαλούμικα φληναφήματά τους!!

Ο ρέκορτμαν της παρλαπίπας Μίμης, κρίμα που δεν έγινε αρχηγός κόμματος ή και αποκόματος!

Ίσως δεν τον ευλόγησαν καλά οι πατριάρχες του νεοαμερικανισμού Γκόρμπι και Σία!

Ούτε το άπονο πασόκ τον θέλει. Τι να τον κάνει; Το «Μετά» ο μιμάκης, γιατί τό 'γραψε ρε φίλοι; Για τον παλιό του πάτρωνα; Λέτε να πάει στο Χαρίλαο μετανιωμένος σαν τον «*άσωτο υιό*»; «*Ήταν καλά και φιλότιμα τα παιδιά*». Έτσι είχε πει, ο πρόηδουρος! Γι' αυτό και τους έφτιαξε τον Συν... Αλλ' αυτά, έφαιγαν την κότα... έχ... και την πόρτα! Βουλευτή λοιπόν το Μίμη τον κρητικιάτσι στον Πειραιά! Μήνες ο μιμάκος στο φροντιστήριο του Γκόμπι και του Γιάκοβλεφ στη Μόσχα. Τορπίλα μετά, στα τρία μαρτυρικά γράμματα!

Του την έχτισε όμως ψηλά ο βλάχος τη φωλιά του κοπελιού... «*τσε λύγισεν ο κλώνος, τσε τού 'φυγε το κουζουλό πουλί, τσε τού 'μεινε ο πόνος*»!... Τώρα, με ποιόν να κάνει κόμμα, πού 'πεσε απ' τα ψηλά στα χαμηλά; Ποιός τον ακολουθεί;

Από τα ΓΙΑΤΙ και τα ΔΙΟΤΙ του Γιακουμή και του Νότη

Γιατί καταδίκασε ο κ. Σαμαράς το παλιό, το «γεμισμένο θέατρο της πολιτικής» όπως το αποκάλεσε;

— *Διότι, σκοπεύει να φτιάξει το νέο θέατρο της αστικής και ολιγαρχικής πολιτικής κουνίστρας στη χώρα μας, ως νέος μεσσίας, για να σώσει την Ελλάδα, όπως και οι άλλοι κατά καιρούς «εθνοσωτήρες»!!!*

— *Γιατί πήγε ο κ. Μπιστόλας αξ, κός μ' ένα τάγμα στρατιωτών μας στη Σομαλία;*

— *Διότι, έτσι θέλησαν τ' αφεντικά μας οι αμερικάνοι, για να κρατάν εκεί αναμμένο τον εμφύλιο ως άγγελοι φύλακες της οικουμένης, από τον ανύπαρκτο κομμουνισμό, καθώς οι σομαλοί συμφώνησαν μεταξύ τους, να τονε σβήσουν τον εμφύλιο...*

— *Μα ο κ. Μπιστόλας πάει ως ειρηνοποιός και με «ανθρωπιστική βοήθεια»!*

— *Καλέ τι μας λες; Αφού τον λένε Μπιστόλα, δεν θά 'ναι μπιστολέρος εκεί στις άταχτες σομαλίδες; Τότε γιατί τον έστειλε η μεγαλόψυχη ΡΑΧ ΑΜΕΡΙΚΑΝΑ η αρχαγγέλισσα της παγκόσμιας τάξης; (Αλίμονό μας!) να περιφρουρήσει τους σομαλούς, πού 'γιναν στήλες άλατος και σκέλεθρα της πείνας;...*

— *Τι γίνεται σήμερα στην Κυψέλη, από πλευράς πληθυσμού;*

— *Χμ, μη κάνεις κουβέντα!*

— *Γιατί;*

— *Διότι την κατέλαβαν οι αραπάδες και οι πολωνοί... και τώρα σ' αυτό το άλλοτε ωραίο μέρος της Αθήνας, σπάνια φαίνονται οι καημένοι οι ρωμιοί!*

— *Στον Άλιμο, γιατί παρατηρείται κάθε Παρασκευή και Σάββατο μια τέτοια κίνηση, ασυνήθιστη πυκνή με γιωταχί;*

— *Διότι, κατεβαίνει η αριστοκρατία της Αθήνας και ψωνίζει στα νέα μεγάλα σουπερ-μάρκετ των ξένων πολυεθνικών εταιριών.*

— *Πότε και γιατί οι ξένοι κατέλαβαν κι εμπορικά τον Άλιμο;*

— *Τα τελευταία χρόνια, αγόρασαν τεράστιες εκτάσεις, κι έστησαν εκεί τα «κοφτήρια» δόκανά τους!...*

— *Μα, αυτοί μας σκλαβώνουν ολότελα οικονομικά;*

— *Για τέτοια θα μιλάμε τώρα; Ζήτω η ΕΟΚ!!! Φτάνουν και μόνο οι ιταλιάνοι, να μας χάψουν και να μας σβήσουν κι εμπορικά και βιομηχανικά.*

Αλλ' ας μακαρίζουμε το σοσιαλισμό, που γέννησε ανταγωνιστικά τις «πολυεθνικές» μεταπολεμικά, και τη μορφή των σουπερ-μάρκετ, που τα αντέγραψε και τα μιμήθηκε ο άγριος κι αδίσταχτος καπιταλισμός για τις οικονομικές δουλειές των μαζών!...

— *Τι πρόνοια έχουν οι αλβανοί στα νοσοκομεία των Γιαννίνων;*

— Οι αλβανοί γιατρεύονται τζάμπα!
Και οι Έλληνες από πέρυσι πληρώνουν
και την τρώνε στη μαπα!

— Πώς γίνεται αυτό και γιατί:

— Διότι, οι αμερικανόδουλες κυβερνήσεις,
κάνουν τέτοιες «μεγαλόψυχες» συμφωνίες,
καθότι ΕΟΚ και ΝΑΤΟ είναι των κληνη-
ταρχών και των ούνων συνδικάτο, και
ντερβεναγάτο, και πρέπει να καναρίζουμε
τους σκιπετάρους για να 'χουν υγεία, δύνα-
μη και θράσος να κλέβουν, να ληστεύουν
και να σκοτώνουν!!!

— Μασαλά(!).

— Ποιός θα πάρει φέτος το Νόμπελ Ει-
ρήνης;

— Εκείνος που το δικαιούται αρτίσι, εί-
ναι ο πιο δεινός φιλοπόλεμος ο Τζορτζ
Μπους(!)

— Μα γιατί ρε Γιακουμή μου τα λε-
ανάποδα;

— Διότι, όλα σ' αυτό τον τρελό παλιόκο-
σμο, γίνονται στραβά κι ανάποδα! Και μην
αγνοείς ότι ο Μπους σκίστηκε για την ει-
ρήνη, με την αρχή του Μακιαβέλι και του
Τσώρτσιλ: «Μίλα για ειρήνη και κάνε πο-
λέμους», για να βραβειέσαι»!!

— Τι μήνυμα έδωσε πρόσφατα ο φίλος
σου ο ποιμενάρχης κ. Σεραφείμ;

— Όταν έχει τις καλές του, τον άγγελο
της αλήθειας, τον συνεπαίρνει το πατριωτι-
κό του, κι αποκαλεί τους φαίλους και τους
φαυλεπίφαιλους «ντενεκέδες»! Θιμάται και
την αλλοτριάμενη και ξεστρατισμένη νεο-
λαία μας, και στη γιορτή των τριών ιεραρ-
χών, έδωσε σαν ειλικρινής ραμιάς, τούτο το
αξιέπαινο μήνυμα και τον συγχαίρω:

«Η είσοδος στην πατρίδα μας του δυτικού
τρόπου ζωής συνδέεται με δύο μεγάλες συνέ-
πειες, την αλλοίωση της παράδοσής μας, α-
φού ο τρόπος με τον οποίο ψυχαγωγώμαστε
επηρεάζει τον τρόπο σκέψης και ζωής μας,
και τη διάδοση των ναρκωτικών με ανάπτυ-
ξη της επιθετικότητας και αύξηση των φο-
ρέων του AIDS».

— Τι δήλωσε ο διάσημος Γερμανός συγ-
γραφέας Γκίντερ Γκρας, για τον κίνδυνο
νεοναζισμού και γερμανικού επεκτατισμού;

— Μάλιστα. Προειδοποίησε την κοινή
γνώμη ότι: «Διαφαίνεται μια διάθεση γερμα-
νικής υπεροχής, στην Ευρώπη, που θα έχει
ως αντικειμενικό σκοπό την αποικιοποίηση
των πιο φτωχών κρατών. Και, έχω τη γνώ-

μη ότι η ενοποίηση των δύο Γερμανιών εί-
ναι στην πραγματικότητα ένα αντίγραφο του
«Άνσλοικς» δηλαδή της Ένωσης της Γερμα-
νίας με την Αυστρία. Όπως όλοι θα θυμό-
μαστε, η ένωση αυτή αποτέλεσε το πρώτο
βήμα για την επέκτασή του ναζισμού προς
Ανατολάς. Μια τέτοια εξέλιξη δεν πρέπει
να την αγνοήσουμε πλέον.

Είναι δυνατόν το ίδιο λάθος να επαναλη-
φθεί; Για τον λόγο αυτό είναι απαραίτητο οι
γερμανοί να επαγρυπνούν για να μην παρα-
σφθούν στην τραγωδία του Δεύτερου Πα-
γκοσμίου Πολέμου, και θα είναι αυτή τη
φορά πολύ πιο χειρότερος.

Γι' αυτό η γερμανική συμπεριφορά υποδη-
λώνει πάντοτε και το ενδεχόμενο της γερμα-
νικής κυριαρχίας στην Ευρώπη».

— Πώς κάνε τα ρωσικά, πολωνικά, ρου-
μάνικα κι αλβανικά πορτέλα στην Αθήνα;

— Οικουού!

— «Δε θέλω ουου!»!! Πέστα νέτα-σκέτα.

— Χριστές δουλειές! Ποτέ άλλοτε σε ό-
λον τον αιώνα, τούτον τον σημαδιακό, που
'ναι στο έβγα του, δεν είχαμε τέτοια σεξο-
κοικιλία φιλών και ιταμαριών... και τέτοια
πλημμύρα πορνείας, που, εκτός από τα κόκ-
κινα φωτάκια στις πόρτες, να γράφουνε και
ταμπελίτσες «Ινστιτούτο αισθητικής ανδρών»
ή «γυναικών» και τα τσιαούτα. Κ' ύστερα
πού να πιάσουνε μογιά τα κακόμοιρα «τε-
κνά», της Συγγρού, της Βουκουρεστίου και
της Σίνα, τα βραδάκια, με τις αμφιέσεις
τους; Κρίμα στις καψούρες τις Αλόμες(!) Κι
έτσι η ξενο-ανία, γίνεται σεξομανία, αλλα-
γή, ξενομανία, και ξεχνούν το Διογένη με
το... «πάσα γυνή ομοία»!!

Οι σεξουάλες θα λένε: ζήτω ο Γκορμπα-
τσόφ και η άλλη συμμορία!

— Γιατί, οι εοκατζήδες εταίροι μας,
είναι άπιστοι, κίβδηλοι,
αντιφατικοί, μπαμπέσηδες κι απατηλοί;
στο σκοπιανό μας πρόβλημα;

— Διότι λησμονούν την τιμή που οφεί-
λουν, και την ηθική συνέπεια, απέναντι
στις αξίες της αρχαίας και της νεώτερης
Ελλάδας, τις υποχρεώσεις τους, αλλά και
τους λόγους πολλών Ευρωπαίων νεοκλα-
σικών του πνευματικού πολιτισμού. Όπως
για παράδειγμα, του ποιητή Σέλεϋ: «Είμα-
στε όλοι έλληνες· οι τέχνες μας, η λογο-
τεχνία μας —ο πολιτισμός μας— έχουν
τις ρίζες τους στην Ελλάδα».

Ο Γκαίτε: «Ό,τι είναι η καρδιά για

τον άνθρωπο, είναι η Ελλάδα για την ανθρωπότητα».

Ο Ένγκελς: «Χωρίς την Ελλάδα και τη Ρώμη, δεν θα υπήρχε η σύγχρονη Ευρώπη».

— Γι έγραψε σε γράμμα του εδώ, ένας γραμματέας Κ.Ε. του νέου κόμματος ΚΕΚΡ, Β. Αμπίλοφ:

Ανάμεσα σ' άλλες πίκρες και φαρμάκια του, έγραψε και τούτα: «...Πιστέψτε μας ότι, όλα τα Μ.Μ.Ε. Τηλεόραση, Τύπος, Ραδιόφωνο, στην πρώην ΕΣΣΑ, βρίσκονται στα χέρια των υπηρετιών του παγκόσμιου ιμπεριαλισμού...».

Καλά τους γίνεται ρε Γιακουμή. Αφού τά 'χαν στα χέρια τους οι λαοί ως το 1956, κ' ήταν η εξουσία τους απόρθητο κάστρο, γιατί δεν αγρυπνούσαν να τα κρατήσουν· κι άφησαν προδότες ηγέτες, να τους τ' αλώσουν και να τους τα πουλήσουν σε ξένους επιδρομείς! Τώρα, ας κλαίνε τη δυστυχία τους!...

Μα εγώ καταλαβαίνω ρε Γιακουμή, ότι: όποιος θέλει να καταχτήσει εξουσία με ειρηνικό ή επαναστατικό τρόπο, τίμιο ή απάτηλό, όταν εξασφαλίσει τα ΜΜΕ και τα επιτελεία στρατού και αστυνομίας, την έχει την εξουσία, αρκεί να μπορεί να την κρατήσει.

-- «Ταμάμ)! «Αυτός είσαι», «δικέ μου»!!!

Γιατί έγινε ο τόσο αθέμιτος ανταγωνισμός ανάμεσα στους κρεοπάλες και τα σουπερ-μάρκετ της Αθήνας με τ' αρνιά του Πάσχα:

Λιότι, υπήρξε από πλευράς, πολιτείας, το ανεξέλεγκτο της ασυδοσίας και αναρχίας των τιμών! Λιότι, αυτή είναι η φύση και οι άνομοι νόμοι των σχέσεων της «ελεύθερης» οικονομίας και της περιβόητης «οικονομίας της αγοράς». «Μ' έφαγες σ' έφαγα», «γέλα με να σε γελώ», και ο «θάνατός σου, η ζωή μου». Και ας δήλωσε ο Θανασάκης ο Κανελλόπουλος στο «Βήμα» στις 9.2.93, στη διαφωνία του με την οικον. πολιτική της κυβέρνησης ότι: «...η Νέα Δημοκρατία πιστεύει πως η ασυδοσία στον ελεύθερο ανταγωνισμό, κλονίζει τις βάσεις όχι μόνο της οικονομικής αλλά και της κοινωνικής ζωής. Γι' αυτό η Ν.Δ. πρεσβεύει ότι το κράτος οφείλει παρεμβαίνοντας να εξισορροπή τις οικονομικές και κοινωνικές αντιθέσεις».

Άλλα τα λόγια κι άλλα τα έργα τους. Οι δελφίνοι τó 'χουνε παρακάνει με τις

δηλώσεις, τις διαφωνίες, τις αντιφάσεις και τις αναιρέσεις!

Άλλες οι φωνές κρα-κρα... Κι άλλη η γλύκα του παρά!!!

Γιατί ο λεχρίτης Γκόρμπι αποχώρησε αηδιαστικά με την αντιπροσωπεία του στην τελευταία συνεδρίαση των σοσιαλ-χωρών στο Βουκουρέστι το 1989, όταν ο Ν. Τσαουσέσκου έκανε έκκληση για ενότητα του σοσιαλιστικού κόσμου και μη διάλυση του Συμφώνου Βαρσοβίας:

Λιότι, ο πουλημένος κι απάτριδας αγύρτης τότε, σαν εκτελεστής των εντολών Κίτσιγκερ - Μπρεζίνσκι, είχε φτάσει στην τελευταία φάση της διάλυσης και του ξεπουλήματος των πάντων, στο χώρο της Αν. Ευρώπης και στην απόφαση, να δολοφονήσει κατ' εντολήν του Μπους (από τη συνάντηση της Μάλτας) τον κακομοίρη τον Τσαουσέσκου!...

Πώς αποκαλούνε τώρα οι ρώσοι τον Ιωσήφ Στάλιν το καθώς ξέπεσαν στη πείνα και στην αθλιότητα τσαρικών εποχών και τονε νοσταλγούνε;

Τον εκτιμούν, τον λατρεύουν, και τον ονομάζουν τον «πιο σοφό, τον πιο δίκαιο, τον μεγαλύτερο αγωνιστή ηγέτη»! Τον έχουν σε πλακάτ, σε πελώριες φωτογραφίες και σε εικόνες στα σπίτια τους.

Μαρτυρίες για ιστορικές αλήθειες

Κάθε μέρα που περνάει, όλο και πότερες αλήθειες έρχονται σε φως, για τις εγκληματικές ευθύνες ηγετών στην πρώην ΕΣΣΔ, για να δικαιώνουν πανηγυρικά και τις θέσεις της Περιοδικής μας Επιθ/σης που συχνά δημοσιεύαμε από χρόνια πολλά, αλήθειες που άλλοι δεν ήταν σε θέση ούτε να τις αντιληφθούν, ούτε να τις αγγίξουν. Αλλά, δικαιώνουν και τις απόψεις του φωτισμένου διανοητή παλιού δημοσ/φου και κριτικού συγγραφέα, Αρίστου Αποστολόπουλου.

Ιδού ένα παράδειγμα πολύ αξιόλογο, γιατί, προέρχεται από το Βερολίνο. Ο γνωστός φιλόσοφος εκεί, Βόλφγκανγκ Χάριχ, παρομοιάζει μια νέα γυναίκα 23 χρονών τη Σάρα Βάγκενκνεχτ, με τη μορφή και το πνεύμα το ηγετικό, της Ρόζας Λούξεμπουργκ. Η καταπληκτική Σάρα λοιπόν, 3 ολάκερα χρόνια, ερεύνησε αντικειμενικά, σε βάθος πλάτος, όλα τα ντοκουμέντα, βιβλία, αρχεία, εποχές, καταστάσεις, έκρινε και σύγκρινε τα πάντα, πάνω στα σύγχρονα γεγονότα, και κατέληξε στα παρακάτω, πριν από χρόνια, συμπεράσματα, που πρώτοι εμείς κρίναμε και φωτίσαμε και από το «Ελ. Πνεύ-

μα» και από την εφημερίδα «Νίκη» της Αθήνας, τα αίτια και τα αιτιατά τα σχετικά με την ΕΣΣΔ και τη διάλυσή της.

Ίδού λοιπόν τι αποφάνθηκε και η Γερμανίδα Σάρα:

«Στην ίδια τη Ρωσία τα γεγονότα μεταξύ Φλεβάρη και Οκτώβρη 1917 «έδειξαν καθαρά σε ποιιά μεριά υπήρχε συνέπεια, επιδίωξη στόχων και τελικά επιτυχία και ποιός μετά την άθλια πολιτική της ταλάντευσης και υποχώρησης μέχρι και την προδοσία - αναγκάστηκε στο τέλος να εγκαταλείψει άδοξα την πολιτική σκηνή».

Η Σάρα τραβάει μια βαθιά διαχωριστική γραμμή στην ιστορία τόσο της πρώην Σοβιετικής Ένωσης, όσο και της πρώην Γερμανικής Λαοκρατικής Δημοκρατίας (ΓΛΔ). Καταλήγει στο συμπέρασμα ότι στην ΕΣΣΔ, μέχρι και τον Στάλιν ακολουθείται μαρξιστική - λενινιστική γραμμή, στην εσωτερική και εξωτερική πολιτική και ότι, από τον Χρυσόστοφο αρχίζουν οι ομορτουμιστικές ταλαντεύσεις, που κινάνε από τον ομορτουισμό και τη στασιμότητα του Μπρέζνιεφ και καταλήγουν στο αποκορύφωμα - τον άκρατο ομορτουισμό και την προδοσία του Γκορμπατσόφ, του Σεβερντνίτς και των άλλων κορυφαίων στελεχών της γκορμπατσόφικής συντροφιάς. Όσο για τη ΓΛΔ, ο Βάλτερ Ούλμπριχτ εφάρμοσε μαρξιστική - λενινιστική πολιτική και έκανε μεγάλες προσπάθειες για τον οικονομικό εκσυγχρονισμό της ΓΛΔ, στα πλαίσια της επιστημονικο-τεχνικής επανάστασης» κ.λπ. κ.λπ.

Νεομεσαιωνικά

Να πώς δουλεύουν για το νέο Μεσαίωνα του σκοταδισμού και της θρησκοληψίας στις πρώην σοσιαλιστικές χώρες της Αν. Ευρώπης, οι κληρικοί κι εκμαυλιστικές στην αποβλάκωση των μαζών και στη νέα ιμπεριαλιστική κυριαρχία και δουλεία, οργανώσεις.

Πάντα είχαν τις θρησκείες για προσχήματα και παγίδες της πολιτικής τους, στην υποδούλωση των λαών, τα φεουδαρχικά, τα κεφαλαιοκρατικά και αστικά καθεστώτα.

Για τις ανατροπές εκ των άνω, και εκ των ένων, σε κράτη και κοινωνίες, του τέως «υπαρκτού», άρχισαν από το 1986, με όλα τα μέσα, και προπάντων με τη βιομηχανική παραγωγή της καθημερινής κλημύρας από έντυπα προπαγανδιστικά υλικά.

Έτσι, δικοί τους εκδοτικοί οίκοι, εφοδιασμένοι με χαρτί από τις πολυεθνικές (Αγγλίας - Βατικανού - Γαλλίας και Αμερικής) έστειλαν: Η «Ορθόδοξη Κυψέλη» Θεσ/νίκης 1.500.000 θρησκευτικές εικόνες και καρτ-ποστάλ και 350.000 βιβλία. Στη Ρουμανία ιδιαίτερα 50.000 βιβλία, με το βίο της Αγίας Παρασκευής. Άλλες 250.000 αντίτυπα με βίους αγίων. Στη Βουλγαρία 120.000. Στη Ρωσία 150.000 εικόνες, και 50.000 με το βίο του Άι-Γιάννη του Ρώ-

σου, εκείνου του τσομπανάκου πό 'χουμε κειμήλιο στην Εύβοια. Στη Γεωργία 150.000 βιβλία με συναξάρια βίους αγίων και τροπάρια.

Είναι και η Ουνία, ο πάπας, που ανταγωνίζεται την Ορθοδοξία, είναι και ο ισλαμισμός και οι αμέτρητες αιρέσεις, εξ Αμερικής, για τον σιγουρότερο και γρήγορο ξετρελαμό των λαών και της νέας αποικιοκρατίας!

Έτσι, με τις θρησκείες διχάζουν τους λαούς και κάνουν οι πολεμοκάπηλοι και με τους εμφύλιους, χρυσές κερδοφόρες δουλειές! Κερδοσκοπία λοιπόν και μέγα έλεος!! «...Εάν τις έχει περισσά, η ζωή αυτού δεν συνίσταται εκ των υπαρχόντων αυτού» (Λουκάς Κ. 1Β 15).

Αυτοαποκαλύψεις προδοτών

Ο κ. Ανταίος, συνεργάτης του «Ευσκοτισματος», στάλθηκε τον τελευταίο καιρό στη Μόσχα για «λαβράκια»...

Έτσι, γύρισε φορτωμένος και καταϊδρωμένος με σελιδάρες συνεντεύσεων, από τα δυο σχαμρότερα προδοτικά υκοκείμενα του αιώνα μας Γκόρμπι και Γιάκοβλεφ. Αυτά τα ελεεινά οργανέτα της Ουάσιγκτον, έβρασαν στο σάκο του Ανταίου, όλα τ' αντιφατικά, ασυνάρτητα και παρανοϊκά σκύβαλα της χοντλής προπαγάνδας του νεο-αναρχικού καπιταλισμού. Κι αφού είναι προστατευόμενα και περιφρουρούμενα, από τα υπερατλαντικά σφεντικά τους, υποκόδια του Κίσιγκερ και του Μπρεζίνσκι, εκαίρονται τώρα και κομπάζουν, ομολογώντας ότι, αυτοί επέλεξαν σιτανικά και αδίσταχα, τη διάλυση του κράτους, τις κοινωνίες και τους λαούς της πρώην ΕΣΣΔ.

Ότι, αυτοί και η παρέα τους ξεποιήσαν τα μέρη και όσα των πατέρων τους. Γι' αυτό και βραβεύτηκαν με όλα τα μεγαλύτερα βραβεία της Δύσης, σαν οι πιο κατάπτυστοι ιερδούλοι όλων των πατρίδων του αιώνα μας, προκαλώντας τα μεγαλύτερα εγκλήματα στην ανθρωπότητα.

Αυτοί οι καταγέλαστοι ολετήρες, που κατήντησαν την πατρίδα τους από πρώτη υπερδύναμη, την πιο δυστυχημένη εκαίτιστα του κόσμου! Και κλασαυχενίστηκαν, στον κ. Ανταίο κι επιδείχτηκαν σαν οι παράφωνοι κοκόροι!!... Γι' αυτά τ' ανοσιουργήματα όμως, ίσως πληρώσουνε μια μέρα κι αυτοί και τ' άλλα 15 - 20 ψευτοηγετικά δίποδα τέρατα της Ρωσίας. Γιατί, αν δεν ήταν αρχιπροδότες, και ήταν πατριώτες, θα κόνουσαν τους λαούς, την ιστορία των προγόνων τους, το αίμα, τις εκατόμβες, των ομογενών τους στον Β' Π. Πόλεμο, και θα διόρθωναν τα κακώς κείμενα. Δεν θα 'βάζαν στον ύπνο τους στρατηγούς... για να διαλύσουν τα πάντα και να τα ξεποιήσουν.

Έγιναν οι εγκληματικότεροι ανατροπείς και οι δολιότεροι καταστροφείς της παγκόσμιας ισορροπίας και τάξης.

Έγιναν οι νεκροθάφτες της ειρηνικής ζωής κι ευημερίας των λαών της Ευρώπης.

Ο κ. Ανταίος βέβαια, είχε από το «Συγκρότημα» τις γερές του απολαβές, και προσφέρει κι ένα καλό: Όταν αυτά τα τρελά ανθρωπόμορφα μιλούν, και αυτοαποκαλύπτουν την τερατώδη προδοσία τους και τη γύμνια τους, όπως και τη δουλόφρονη υποταγή και παλινόρθωση του πρωτόγονου κι αναρχικού καπιταλισμού που επιτέλεσαν στον τόπο τους και στην άλλη μισή Ευρώπη, ξεγυμνώνονται μόνοι τους. Ας είναι. «Ουδέν κρυπτόν ου μη φανερόν γεννήσεται».

Κι ως πούμ: τέλος και την κοινότοπη ρήση: «Γην προδοσία πολλοί αγάπησαν, μα τον προδοτή κανένας».

Γι' αυτό, αν είχαν ίχνος ντροπής και συνείδησης, θά 'πρεπε να πνιγούνε, να εξαφανιστούν από το πρόσωπο της γης.

Ομογαλακτικές συμπόνιες και ασυγχώρητες απονιές

Η άσπιλη και άμεπτη Ιερά Σύνοδος, το «ευλαβέστατο» θεόπεμπτο ιερατείο μας, πολλές φορές τον τελευταίο καιρό, πήρε γενναιοδωρές αποφάσεις, υπικινούμενο κι από τους κ. Λεντάκη και Ανδρεουλάκο, για ν' αμνηστεύσει η κυβέρνηση τους αυτάδελφους και σύντεκνους κορυφαλιότες Κωλονέλους(!) Τους αποκαλούνε και «πολιτικούς κρατούμενους»! Θέλουν να τους αποφυλακίσουν (κι ως είναι αμετανόητοι) προς χάρη της «εθνικής ομοψυχίας και ομόνοιας του ελληνικού λαού» και «για την παντελή εξάλειψη κάθε εθνικού διχασμού».

Πως λοιπόν να μη κανοναρχίσουν και να μη σιγοντάρουν οι «άγιοι» πατέρες, μια τέτοια ευεργετική χειρονομία, αφού οι ίδιοι οι χουντουστέρες, είχαν εγκαταστήσει τον προκαθήμενο φίλο μου κ. Κυρό Τίκα στο θρόνο του; Αλλάμνο! Το αίμα νερό δε γίνεται!

Για τους 2 χιλιάδες όμως Ελληνοκύπριους, δεν έκαναν ποτέ κουβέντα, ούτε μιά έκκληση στο «Παγκ. Συμβλίο Εκκλησιών», ή στον Λιεθνή Εριθρό Σταιρό, να μάθουν οι πονεμένες μάνες και τα ορφανά στην Κύπρο μας, αν ζούνε ακόμα, από τα βάρβαρα μεμέτια και τη στυγή κι υπάνθρωπη μεταχείρισή τους!

Δεν έκαναν οι «τρισόλβιοι» θρησκο-ιθύνοντες της χώρας, ούτε μίαν έκκληση στα τρανά υπερατλαντικά αφεντικά, για να ιδούμ, μέσω υπεραφεντικών, το πως βρίσκονται, κι αν υπάρχουν τα τόσα αδέρφια μας, στη μακρόχρονη εξοντωτική τους ομηρία, και μάλιστα από «φίλους» και «συμμάχους»(!).

Σαν δε ντρέπονται λοιπόν, για διακρίσεις σαν τις παραπάνω! Μήπως τους δυο χιλιάδες Ελληνοκύπριους, δεν τους γέννησαν Ελληνίδες μάνες; Μόνο οι επίσκοποι της χούντας (που, εκτός από 3-4, οι άλλοι βρίσκονται στα σπίτια τους) γεννήθηκαν από μάνες Ελληνίδες; Στα κάτω της γραφής αυτοί φέρουν ακέραιη και την ευθύνη μαζί με τους αμερικάνους για το

πραξικόπημα της Κύπρου, τον Ιούλη του '74... και φυσικά για το χαμό των 2 χιλιάδων παλικαριών μας! Για ποιά θρησκειά τέλος επαίρονται και κομπορρημονούν οι «όσιοι» και «θεοφόροι» πατέρες της «χριστιανοσύνης»; («Και θέλω σε εξώσει από της στάσεώς σου, και θέλει σε κηρνίσει από του αξιώματός σου» (Ίσαΐας Κ.κβ' 19).

Της τύφλας των κρετίων

Όταν γίνονται φόννοι και όποιος μορφής εγκλήματα στην Ελλάδα, ιδιαίτερα από τους ασύδοτους κι ανεξέλεγκτους μαφιόζους αλβανούς... κάποιοι πορωμένοι και βαριά προκαταλημμένοι ρωμιοί, κρετίνοι, που το μυαλουδάκι τους είναι κλούβιο και δε βλέπουν παραπέρα από τη μύτη τους, λένε και κατηγορούν ανεύθυνα ότι, για όλα τα κακά που γίνονται από την άθλια νεολέρα της Σκιπρίας του Μπερίσα, φταίει ο Στάλιν και ο Χότζας! Όχι βέβαια ο Ναστρεντίν, αν και μόνο γι' αυτόν αποτελούν φαιδρότατο υλικό οι ανόητοι κριτές(!). Δεν είναι σε θέση να καταλάβουν ποιόν πρέπει να μισήσουν; και ποιοί φταίνε για την ελεεινή κατάντια μόνο των σημερινών και προ τετραετίας αλβανών.

Ο Ενβέρ Χότζα βέβαια που έχει 8 χρόνια πεθαμένος, τους είχε πειθαρχημένους σουζα, όπως τους χρειαζόταν. Έτσι και τους άφηνε χωρίς νόμους, ασύδοτους, ιδού τα εγκλήματά τους! Σαράντα χρόνια, δε μάτωνε κοιτσά αυτί και ξεχύθηκαν τώρα στην Ελλάδα της ανομίας, της αναρχίας, της παρανομίας και της ασυδοσίας και μας αλλάζουν το μπίθα και τον Ανανία.

Κι έχεις και τους «ων ουκ άνευ» μπουνταλάδες, χωρίς σκέψη και κρίση και σύγκριση, ανθρωπάκια της τυφλής καταναλωτικής οχλοκοινωνίας, να σου λένε, φταίει ο Χότζας που τους είχε κρότος εθνικό κι ανεξάρτητο, πέρα από τα όποια λάθη του, τις φτώχειες, και τα λοιπά τα προβλήματα. Ήταν περήφανος αρβανίτης και δεν δανειζόταν, για ν' αναπτυχθεί ταχύτερα, γιατί δεν ήθελε να σκύβει το κεφάλι του στους δανειστές. Λάθος του ασυγχώρητο.

Από το '90 και δώθε όμως, που μπήκαν τρεις κατακτητές στη χώρα τους: αμερικάνοι, τούρκοι και ιταλοί, και τους διέλυσαν, διώχνοντάς τους υποχρεωτικά από τον τόπο τους, για να τους παίρνουν ανενόχλητοι τα πλούσια ορυκτά τους αγαθά... εβρυκολάκιασαν και κυβερνούνε κ' οι μαυλιστάδες κ' οι δοσίλογοι της Κατοχής!..

«Ήταν τ' αγγιά μας θημιάτ κ' οι κοπριές λιβάνια»(!)

Μια σύγκριση

Ποτέ από την παράταξη της Γιτρονδίνας, δεν έφυγε κανένας νέος, σαν στέλεχος υπό τις οργανωμένες χορείες των νεολαίων της. Αναφέ-

ρουμε ενδεικτικά λίγα πρωτοκλασάτα ηγετάκια, όταν ήταν στην ΟΝΕΔ και στη «νοι-δοι-φου-κου» που διετέλεσαν και αρχηγοί όπως οι κ.κ. Μείμαράκης, Κατσιμής, Μπασιάκος, Βουλγαράκης, Καραμανλής (ο Τζιούντορς), Λιάπης, και άλλοι πολλοί, που παράμειναν πιστοί, και προωθήθηκαν και γίνανε και υπουργοί...

Κάντε λοιπόν σύγκριση με τα «φιλότιμα» παιδιά του Χαρίλαου. Τα πήρε τυχαία, τ' ανάδειξε τα προβίβασε, τ' έκανε στελέχεια, βουλευτές, δύο μάλιστα και υπουργούς με Τζανετάκη και οικουμενική και τόσους άλλους... Ας μη κάνουμε κατάχρησης χώρου σε ονόματα. Δεν έχουν σημασία. Πάντως, με πρώτη ευκαιρία... «έφαγαν την κότα... χ... και την πόρτα»(!) Αγνωμοσύνη και αχαριστία στο έπακρο, για τον ορφανό το βασανισμένο και γελασμένο λαό της φωτοχομάνας Γιακωβίνας!

Ταξίδια αστραπής

Το κρυτανείο του ιμπεριαλισμού, έστειλε άρον άρον στη Μόσχα την 16η του Μάρτη '93, τον Φρ. Μιτεράν. Έτσι όπως τον έστειλε στις αρχές του χρόνου και στην Τουρκο-Βοσνία, μ' έκτακτες αποστολές... Για να προλάβει να προσφέρει συμπαράσταση και ηθική στήριξη τους αρχιπράκτορες ψευτοηγέτες της Ρωσίας. Όπως και ο κ. Κλίντον συνάντησε τον ανεκδιήγητο Γέλτσιν στο Βανκούβερ για την ανάλογη βοήθεια. Φοβούνται οι μεγαλοσχήμονες υπηρέτες των δικών τους και αλλοτρίων συμφερόντων, μπας και τους χαλάσει ο ταβλάς κι ο μελαχάς! Μήπως και σταματήσουν οι πόλεμοι, και ξαναγυρίσουν οι λαοί στα φιλιωτικά ειρηνικά τους έργα! Γιατί, τότε: Πού θα ξοδέψουν τα μακελάρικα σύνεργά τους γαλλογερμανοί και αγγλο-αμερικανο-βατικανοί;

Ταξίδια αστραπής βλέπετε, ο γαλλοεβραϊός καρκινοβλαμένος ραμολής! Αίσχος!

Τι περιμένετε! Ανθρώπινες ζωές να υπολογίσουν αυτά τα ανθρωποειδή. Ντε και καλά, να κρατήσουν τους εξαγορασμένους αλήτες στην εξουσία Γέλτσιν - Κόζιρεφ και Σία και τους Τούρκους στη Βοσνία, υποθάλλοντας έτσι, τον πόλεμο, το έγκλημα, το χάος, την προσφυγιά, την κείνα την αθλιότητα, τη δυστυχία!

Οι αποικιοκράτες κ' οι πολεμοκάπηλοι, είναι σαν τον πισινό που κλάνει και ποτέ μέτρο δεν βάνει!!

Κρίμα που και ο Τζων Κένεντι, αργά κατάλαβε και πριν τον δολοφονήσουν, διακήρυξε: «Ας απομακρυνθούμε, αν μπορούσαμε, από τις σκιές του πολέμου, και ας αναζητήσουμε το όρομο της ειρήνης».

Παραίτηση διαρκείας

Ο υπό παραίτηση διαρκείας, σκληρός ινστρούχτορας και σούπερ θεωρητικός του νεοφιλελευθερισμού και της αποκρατικοποίησης

μέχρις απογυμνισμού, μπουλούκος κ. Ανδρίκος, του «ύφους και του ήθους» του κ. Μπουλτόζα του ασυναγώνιστου μακαρονομάχου, δήλωνε από το περασμένο φθινόπωρο ότι, μετά τη «Λισαβόνα» θα παραιτηθεί(!). Μετά το «Γκιμαράες, όλο το ίδιο(!)». Αλλά, μετά το «Εδιμβούργο» θα τελειωναν τα ψέματα!! Θα υπόβαλλε παραίτηση, ανυπερθέτως και «ντομοσντό» που λεν κ' οι σκιπετάροι, δηλαδή, από υπουργός διακοσμητικός, του «οφισιού» Μύκη του «επικρατείου»(!).

Τίποτα όμως από την απόφασή του εκείνη. Εφαρμόζει την ταχτική των άλλων «δελφινάριων», με το «είπα = ξείπα», λέω και ξελέω!! Τ' άσπρο = μαύρο, και ουτωσκαταξής!! Λέτε να παρασύρεται να κάνει το ντούρο, κ' ύστερα να τον καθλώνει η γλύκα του «παρά» και να πικρομετανιώνει; Ε, δε φαντάζομαι να μιμήθηκε τον κάλαιο ποτέ προστατευόμενο του Συγκροτήματος Λαμπράκη υποδνή της ΕΡΤ-1, προδεκαετίας κ. Β Βασιλικό, όπου κι εκείνος ο χαδιάρης, έπαιξε αντιφατικό παίγνιδι με τις «παιτήσεις» του. Κι ενώ κάθε λίγο και λιγάκι οήλωνε την παραίτηση... την εκομένη μετάνιωνε και την αναιρούσε. «τα παιδιά παίζεις»!! Κι ο μούλης κανοναρχάει στον ψηλό: Λούσε με χτενίσε με και χρηματο-στολίσε με!!!

Συνέχειες βραβεύσεων

Ο μεγαλύτερος προδότης όλων των αιώνων, ο επιλεγόμενος Γκόρμπι, τιμήθηκε πάλι για τις εγκληματικότερες σε βάρος της ανθρωπότητας υπηρεσίες του στην Αμερική. Τον έχουν παραφορτώσει βραβεία και δολάρια σ' όλη τη Δύση.

Τα πατριαρχεία του ιμπεριαλισμού με προεξάρχον το Βατικανό, τον ανακήρυξαν και «άγιο» και αρχιεπίσκοπο και μέγα φθονουργό, στην ιεραρχία της λαοκτονίας και της ευρωπαϊκής γενοκτονίας. Κι αυτή τη φορά με ειδική τελετή στον Καναδά στα τέλη Μάρτη '93. Του φόρεσαν και την πανεπιστημιακή τήβεννο, και του απένειμαν και τον τίτλο του διδάκτορα της νομικής επιστήμης.

Όλη βέβαια η συμμορία του, έχει εκτός των επενδύσεων και των καταθέσεων, ακόμα βλέπετε και δούναι - λαβείν βραβεύσεων!!

Είναι κι ο άλλος αρχιμασκαράς ο Γιακόβλεφ, ο θεωρητικός της περεστρόικας, ρεζίλι των σκυλιών, διεκδικητής πολλών βραβείων και Νόμπελ, όπως ο συν-μαφιόζος του, Γκόρμπι, γιατί υπηρέτησε και ως κατάσκοπος υπέρ της CIA στον Καναδά 30 περίπου χρόνια, όταν υπηρετούσε ως πρεσβευτής της πατρίδας του της ΕΣΣΔ στον Καναδά!

Βραβεία διεκδικούν και οι παραχαϊδεμένοι Σεβαρτινάντζηδες, και οι Αφανάσηδες, Αγκαμπεκιάνηδες, Σαταλίν-ηδες, Αμπελκίνοι κι όλοι αρλεκίνοι, υπεύθυνοι για την καταστροφή μιας υπερδύναμης που κράταγε την ανθρωπότη-

τα μ' ελπίδες, όνειρα κι οράματα ειρήνης και προόδου.

Μακαρίτη γενναιοκαρδε Αντρόποφ! Ποιά υποκείμενα προστάτευες, να σε δολοφονήσουνε, να σπείρουν κι όλεθρο σ' όλη την ανθρωπότητα; Τέτοια στηρίγματα και χειροκροτήματα - ταυλοκοπήματα, τους έδιναν και οι ανεγκέφαλοι «ηγέτες» και «στελέχια» της Αριστεράς στην Ελλάδα! Αφερίμ! Και τι-ρε-ρεμ-ρε-ριμ!!!

Η νέα πορνοκοσμογονία

Εξήντα τρισεκατομμύρια δολάρια δαπάνησαν οι πακτωλούχοι της Δύσης, για να ξεχαρβαλώσουν την Ανατολική Ευρώπη, από κάθε πλευρά και να την κάνουν ελεεινή ζητιάνα και μακελάρισα των ίδιων των παιδιών της, με την πλησιογούσικη συμμορία των γκόρμπηδων και Σία!

Τώρα, οι νέοι αφέντες, χαίρονται τις κατάρχησεις τους, και γλεντούν τη λεία του νιοφύττανου παρθενικού θηλυκόκοσμου της πρώην ΕΣΣΔ.

Άνοιξαν στη Μόσχα, στο Λένινγκραντ και στο Κίεβο μεγάλα κέντρα και πρακτορεία σωματεμπόριου και οίκους ανοχής, και καμακώνουν κι εξαγοράζουν τα κοριτσόπουλα, από 12 έως 22 χρονών. Τ' αρπάζουν οι αετονύχηδες, τα ξεπλανεύουν εύκολα, από τις αγκαλιές των μανάδων και από άλλους ενδιάμεσους σταθμούς και υποπρακτορεία, τα προωθούν στο δυτικό «παράδεισο» και τα εκμεταλλεύονται σκληρά στις σάρκας το παζάρι. Το ταυτίζουν αυτό το άμοιρο υλικό, αυτή την πιτσούνικη πραμάτεια και με το ναρκωτεμπόριο! Κι αφού ξόφλησαν τις πολυδουλεμένες πόρνες τους, και τις περιθωριοποίησαν σε απομαχία κι αχρηστία, πλαισίωσαν τώρα όλα τα χαρέμια τους, και σε ανυπολόγιστα κέρδη, με τις πιόμορφες ρωσιδούλες, πολωνεζούλες, βουλγαροπούλες, ρουμανοπούλες... και ό,τι πράμα θέλει η ψυχή τους, των αφεντάδων, των μαχαραγιάδων, κι όλων των αρχιμασκαράδων.

Έχουν ξεβγαλμένα και ειδικά σπουδαγμένα στην αμέρικα λαγωνικά, τους μάνατζερ του είδους, όπου τις εκμαυλίζουν και με δέλεαρ καλλιτεχνίας(!).

Πάντως, στα κρεβάτια των μεγαλοαστών, τις πουλάνε όσο-όσο!

Γέμισε και η Αθήνα μας, από τη νέα καπιταλιστική πορνο-κοσμογονία!

Δίκτυα παντού μαστροπίας και σωματεμπορίας! Και το κράτος εισπράτει την αναλογία του...

Περιπεράστεεε!..

Σήμερα έχουμε ξανθές πιτσούνες δεκατεσσάρων ρωσιδούλες!

Αύριο θά 'χουμε βουλγάρες δεκαεξάρους μπουλάκια και εικοσάρους νταρτάνες πολωνέζες σεξουάλες!

Μεθαύριο περιμένουμε εντεκάχρονες αλβανοπούλες παρθενούλες! Περιπεράστε!

Και προσεχώς θά 'χουμε και αγοράκια, τρυφεράκια!

Είναι μετά, να μη φωνάζετε με τόσα υπέρτατα αγαθά, το ζήτω η «ελευθερία» και η «δημοκρατία»;

Αχ ρε Πατουλίδου, πόσα «γαμώτα» ήθελα να στείλω πεσκέσια σ' αυτές τις ελεεινές πια κοινωνίες, που έχασαν το τρένο της ζωής, την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, κι έγιναν ξεφτίδια και κουρέλια στα νύχια της πιο πρόστυχης δουλείας των αιώνων.

Κι αφού καμαρώνετε 7 χρόνια την ηγετική καμόρα σας, που σας ξεπουλούσε αβέρτα, φόρα και προκλητικά... μπας και τό 'θελε ο πωπός σας;

Κυλιστείτε τώρα σε λάσπες και σε βούρκους και βουρλιστείτε με τη στάμπα της ντροπής και της ταπείνωσης!..

Δυστυχώς, τα πολιτικο-κοινωνικά πράγματα έχουν τόσο ηθορυπανθεί, που όζουν μίλια και μίλια μακρυά! Ίσως και σ' άλλους πλανήτες!..

Ο Μπους και το δίκιο...

Δύο επιδρομικά αεροπλάνα του τέως γκάγκστερ και διεθνούς χωρ/κα κ. Μπους, στο Ιράκ, γκρέμισαν ένα του Σαντάμ... λίγο πριν παραδώσει ο πολεμομανής και ηττημένος από τον Χουσεϊν. Τώρα, αναπαύεται ο πορωμένος και ούτε υπάρχουν ερυννίες να τον κυνηγούν. Έχει όμως τις καταλαλιές από τις μάνες των 200 χιλιάδων ιρακινών νεκρών και από τις 100.000 των κούρδων.

Αλλά, και από αμερικάνες μάνες των 50.000 που άφησαν τα κοκαλάκια τους στις ξέρες της αραβικής ερήμου!

Είναι και οι αφορισμοί των δεινοπαθημένων από τους άδικους πολέμους λαών, που κάποτε πρέπει ν' αφυπνίζονται, ν' αγρυπνούν, να συσπειρώνονται, και να μάθουν να εκδικούνται.

Η παθητική άμυνα κ' η άπρηχτη αντίσταση τους αφανίζει!

Μόνο, ο από καταβολής, Χαμουραμπή και Σολωμόντα Νόμος, αποδίδει «τα του Καίσαρος τω Καίσαρι...» και ικανοποιεί το «περί δικαίου» λαϊκό αίσθημα.

Τ' άλλα νομικά τερτίπια, είναι παρδαλά και νερόβραστα κολοκύθια!

Τα δήθεν μεγαλόψυχα συγχωροχάρτια, στα «μπούσικα» μαζικά και ασυγχώρητα από την ιστορία εγκλήματα... είναι μιξοσόλοικα φούμαρα, που τα σερβίζουν σχεδόν μονοπωλιακά, κάποιοι ασυνάσπιστοι «συνασπιστές» των ακατανόητων «συνιστουσών» τύπου κουβεληδείων, λεντα-κηδείων, φαρακη-κηδείων και κιμουλο-δαμνα-κηδείων(!).

Αυτοί είναι κάλπικοι παράδες! Γιατί, ο κ. Μπουσο-διάβολος και ο κ. Κλίντον-άγγελος τυφλοί στα χρήματα του μαύρου χρυσού στη Μ. Ανατολή, δε βλέπουνε τα κρίματα... και ούτε βράζουν οι ίδιοι, ούτε τρώγονται!..

Ένα «Λαϊκό Δικαστήριο»

Τον παρανοϊκό αρχιπροδότη κι ελεεινό «μπαλαντέρ» των ουσιγκτόνων και λαοκτόνων εγκεφάλων Γκορμπατσόφ, που κατάντησε την πατρίδα του ξεπουλώντας την, μια θλιβερή αμερικάνικη τριτοκοσμική αποικία, κάνοντας αφέντες με νόμους τους ξένους γύpez αποικιοκράτες, τον πέρασαν στη Ρωσία από «Λαϊκό Δικαστήριο» και τον καταδίκασαν «για εσχάτη προδοσία και γενοκτονία». Δεν έφτανε που διέλιξε αμέσως (μόλις τον διόρισε ο Μπους και η CIA αρχηγό του «ΚΚΣΕ» που είχε μόνο τη νταμπέλα) το Σύμφωνο Βαρσοβίας και την ΚΟΜΕΚΟΝ, κι ανάτρεψε με τερατοειδείς εκβιασμούς τα καθεστώτα της Αν. Ευρώπης... ξεκούλησε και χάρισε στους κάτρωνές του, χρυσοπηγές, πετρελαιοπηγές, διαμαντοπηγές, μαζί και την πυρηνική τους πανοπλία!.. Και οι λαοί της πρώην ΕΣΣΔ, έχασαν τα πάντα, την ιστορία τους, την εθνική τους υπόσταση, την υπερδύναμή τους, την ανεξαρτησία τους, τη δόξα τους, και την όποιαν αυτάρκειά τους. Και για όλα τα κακά, τα εγκλήματα και τα δεινά που σισωφείει στην ανθρωπότητα, ο σκυλοηγέτης αυτός με την αλητοκαρέα του, τώρα ξύπνησαν κάποιοι ρώσοι και τον πέρασαν από «Λαϊκό Δικαστήριο». Η ετυμηγορία, αναφέρει και τα παρακάτω:

«Ο πρώην ηγέτης του Κρεμλίνου καταδικάστηκε να είναι αιώνια καταραμένος και να ζει μέσα στην ντροπή γιατί κατέστρεψε την πατρίδα του και την παρέδωσε στη λίσση». Οι «δικαστές», που είναι πρώην βουλευτές του ΚΚΣΕ, ζήτησαν επιπλέον από το ρωσικό Κοινοβούλιο να αφαιρέσει από τον Γκορμπατσόφ όλες τις διακρίσεις που έχει αποσπάσει, συμπεριλαμβανομένου και του βραβείου Νόμπελ.

Τώρα που τον έχει η CIA υπό την απόλυτη προστασία της, που να τονε βρουν να του τα αφαιρέσουν;

Οι λευτερωτές

Διακηρύττουμε με όλα τα μέσα και τα προπαγανδιστικά τους φερέφωνα ότι: Απελευθέρωσαν τους λαούς της Ανατ. Ευρώπης από τον «αφόρητο ζυγό» του μπαμπούλα «κομμουνισμοί»!! Πόνεσαν οι καημένοι οι μεγιστάνες του κλούτου και τα γερφάκια των Πενταγώνων για τα σκλαβωμένα περιστέρια της Ανατολής! Γελάτε παρδαλά κατσίκια και γαυγίστε πανηγυρικά, σκύλοι όλου του κόσμου!! Τους λύτρωσαν επιτέλους τους λαούς!! Σκολάτι τους! «Σατήρες» κι «κευργέτες» φίλοι μου!

Αυτό θα πει να 'ναι κανείς αγγλοαμερικάνος, και να κέφτουν οι λαοί στα πόδια του, να τα καταφιλούν και να τα προσκυνούνε! Φτάνει να μη τους κολλάει ποδάγρα και πανούκλα, καθώς και η τρομαλέα αρρώστια του αιώνα με το έητζ και τη σχιζοφρένεια!

Ξέρετε τι πράγμα είναι, να «ξεσκλαβώνεις» λαούς από τον «επάρατο»... και το «μίσσημα» (κατά Παύλο Γλίξμπουργκ), και να τους σκοτώνεις στη συνέχεια με τους εμφύλιους;

Τι να σας πω, δεν υπάρχει πιο λυσσαλέα ενστικτώδικο ηδονή(!) Αυτοί που τη νιώθουν, δε βρίσκουν κανένα μελά στην κόρτα του «παράδεισου» από τον άγιο Πέτρο... Γιατί, στο σημερινό μας κόσμο, τα ελαττώματα αμείβονται και οι αρετές τιμωρούνται! Κι έτσι, ούτε οι ψεύτικοι θεοί...

που λεν στα παραμύθια, ούτε οι σκλάβοι οι λαοί δεν ξέρουν την αλήθεια!

Αγυρτείες τελωνιών

Και πέρσι και φέτος, το χειμώνα που μας πέρασε, οι αγιογδύτες και οι αγύρτες εκμεταλλευτές, στις Ην. Πολιτείες Αμερικής, γέμισαν και παραφούσκωσαν τα μυαλουδάκια των αφελών και θρησκοδόληπτων λαουτζίκων, με φανερώματα της Παναγιάς και θαύματα των αγίων.

Κάθε λίγο και λιγάκι, τους σέρβιραν κι από ένα φανέρωμα της Παρθένου Μαρίας! Και ανε Μαρια, και τρεχάλα οι θρησκοδόληπτες μάζες να ρίχνουν τα όβολά τους στους τσαρλατάνους... για τη χάρη της!

Και δόστσι πάλι συχνά πυκνά με τον τάδε άγιο, πως, βγήκε στα τζάμια κι έκανε το θαύμα του! Και ξανά - μανά δακρύς η Παναγιά!.. Κι ο δείνα άγιος «βοήθειά σας» κουνιέται η εικόνα του, άρα διαμαρτίζεται που... τον ενισχύεται μόνο με λίγα «ντάλαρ»!!!

Αυτόν τον κόσμο διστιχώς, εκατοντάδες και χιλιάδες χρόνια... δεν τον αφήνουν ήσυχο τα βρώμικα τελώνια... κι ο καημένος ο Ναζωραίος.

«ήλθον βαλείν μάχαιραν...» και «καθείλε δυνάστας από θρόνων και ύψωσε ταπεινούς, κεινώνας ενέκλησεν αγαθών και κλουτούντας εξακέστειλε κενούς».

Φαρισαίοι δικαιωμάτων

Ο νεαρός σαξοφωνίστας πρόεδρος των ΗΠΑ, με το αφελές χαμόγελο, ζητάει από την Κίνα όρους, για δήθεν εφαρμογή «ανθρωπίνων δικαιωμάτων», προκειμένου να βελτιώσει το εμπόριο με τη μεγαλύτερη χώρα του κλανήτη.

Ας είναι. Μετά τον μακαντάση αρχιγκάγκστερ του Χόλλυγουντ Ρήγκαν και τον φρεσκοματωμένο φιλοπόλεμο και ντροπισμένο από τον Σαντάμ, Τζωρτζ Μπους, αποχτήσαμε νέον φωστήρα υπέρμαχο δικαιωμάτων των λαών! Μπρε μπρε(!)

Άλλωστε, εν ονόματι αυτών των δικαιωμάτων καταδυναστεύουν τους λαούς της γης, και τους οδηγούν στα μακελειά! «Ως ποιμένα προβάτων επί σφαγήν ήχθησαν»!

Αλλ' εκείνοι που δεν έχουν δικαίωμα να μιλούν γι' ανθρώπινα δικαιώματα, είναι οι ηγετι-

Με την Πειθώ των Αριθμών

Η πυθαγόρεια λογική σε γεγονότα, από διάφορες επίσημες στατιστικές

Από την Ελλάδα

- Το μεροκάματο ενός ληστή στην πατρίδα μας, έφτασε στο ενάμισι (1.500.000) εκατομμύριο, από τις καθημερινές ληστείες, προς δόξαν του «κράτους του νόμου και της τάξης»!!...
- Ο επίσημος αριθμός των ανέργων στη χώρα μας κυμαίνεται στις 500.000 περίπου.
- Μέσα στο 1991 και '92, έγιναν στην Ελλάδα 2.560 ληστείες. Ενώ το πρώτο τρίμηνο του '93 έγιναν μόνο στην Αθήνα 105 ληστείες.
- Κάθε νεκρός από τροχαία στην άσφαλο, μας κοστίζει 75 εκατομ. δρχ. και κάθε τραυματίας 9 εκατομ. δρχ.
- Πριν μπούμε στην ΕΟΚ, το 1980, είχαμε στο εμπορικό ισοζύγιο των αγροτικών προϊόντων πλεόνασμα 3,3 δισεκατ. δρχ. Σήμερα, έχουμε έλλειμμα πάνω από 1 δισεκατ. δολάρια.
- Επίσημα είπαν πως, οι ξένοι εργάτες στον τόπο μας αριθμούν στις 500.000. Θα λέγαμε, βάλτε άλλες τόσες ανεπίσημα, από τη λαθρομετανάστευση, που είναι ανεξέλεγκτη.
- Το έλλειμμα ισοζυγίου τρεχουσών συναλλαγών στο 1991, ήταν 1,5 δισ. δολάρια· αλλά στο '92, ανέβηκε στα 2,028 εκ. δολάρια, δηλ. αυξήθηκε κατά 33,4%. Τα χρεολύσια του δημοσίου για την πληρωμή εξωτερικού δανεισμού, αυξήθηκαν, από 3,5 δισεκ. δολάρια την προηγούμενη χρονιά, σε 53, δισεκ. δολάρια.
- Ο ΟΤΕ, στο τρέχον έτος 1993, προβλέπεται να έχει κέρδη μέχρι 159 δισεκ. δρχ.
- Τον περασμένο Γενάρη, οι απλήρωτες συναλλαγματικές και οι ακάλυπτες επιταγές έφτασαν συνολικά πάνω από τα 22 δισεκ. δρχ. ενώ σε όλο το 1992 έφτασαν τα 200 δισεκατομμύρια.

κοί κύκλοι και οι πολιτικοί κατεστημένοι των ΗΠΑ και της Αγγλίας. Λιότι, η αλυσίδα των επεμβάσεων στις εσωτερικές υποθέσεις ξένων χωρών και σε πολεμικές επιδρομές, ενάντια στους λαούς της γης, είναι ατέλειωτη. Τους έχουν αφαντάρει τα πρακτορικά παχυδερμικά οντάρια της Μόσχας, κι αποθρασύνθηκαν σε τέτοιο βαθμό, που να μην υπολογίζουν δικαιώματα λαών, και τα καταργούν οι θρασυτάτοι φαρισαίοι, συστηματικά, από τις περισσότερες χώρες του πλανήτη. Πρώτ' απ' όλα, στη χώρα τους, τα 50 σχεδόν εκατομμύρια, των κατοίκων, τα καταδικάζουν στην ανεργία, στην πείνα και στην αθλιότητα! Και το 50% τ' έχουν αποκτηνώσει και δεν πηγαίνει στις κάλπες να ψηφίσει την εναλλάξ κι από τα ίδια, δικομμα-

τική τους δικτατορία.

Τις σφαγές των ιρακινών, των κούρδων, των παλαιστινίων, των βιετναμέζων, των ινδονησίων, των σαλβαδορέζων, των βόσνιων και των φιλιππινέζων κ.ά.

Τον εξανδραποδισμό των λαών της Βοσνίας και της Σομαλίας! Αυτά όλα λέγονται «ανθρώπινα δικαιώματα» μετά υψηλής «προστασίας»!

Ο Σαντάτ (θεός χωρέστον) αποκάλυψε κάποτε τους αμερικάνους «πολιτικο-στρατιωτικούς σφαγείς, τύραννους λαών, διεθνείς τυχοδιώκτες και τρελούς».

Ο έχον μάτια ανοιχτά βλέπει και «ο έχον ώτα, ακουέτω».

Τι να πούμε πότερα; «Σε σπίτια κρεμασμένων, δε μιλούνε για σκοινιά».

- Σε 88% ανέρχεται το ποσοστό των μαθητών που μπορούν να έχουν προσβάσεις σε ναρκωτικές ουσίες. Δηλ. οι 9 στους 10, μπορούν να τις προμηθεύονται· άσχετα αν τις χρησιμοποιούν ή όχι. Ειδική έρευνα, απόδειξε ότι, μετά την Αθήνα, δεύτερα κατά σειρά έρχονται τα Γιάννινα σε ποσοστό μαθητών που είναι χρήστες ναρκωτικών.
- Το 60% από τα φορολογικά βάρη του 1992, το εκωμίστηκαν οι μισθωτοί και οι συνταξιούχοι.
- Ένα ποσοστό από 200.000 αλβανούς π.χ. στέλνουν από τη χώρα μας το λιγότερο 1 εκατομ. δολάρια την ημέρα.
- Τα τελευταία 10 χρόνια, οι διαρρήξεις ταχυδρομικών γραφείων στην Ελλάδα, έφτασαν τις 116 και έχουν κλαπεί 459 εκατομ. δρχ.
- Το δημόσιο χρέος, ξεπέρασε τα 17 τρισεκατομ. δρχ.
- Μέχρι τις 16 Γενάρη '93, θάφτηκαν σε χωματερές 26.000 τόνοι πορτοκάλια, μόνο από την παραγωγή της Άρτας.
- Το Συμβούλιο Επικρατείας, θα χρειαστεί 20 ολόκληρα χρόνια, για να εκδικάσει την κληθώρα μόνο των μέχρι σήμερα προσφυγών. Ενώ σε μια 7ετία, οι δικογραφίες θα υπερβούν τις 40.000.
- Μέσα στο 1992, έχουν καταγραφεί 2.779 εγκληματικές πράξεις, κατωμένες από παράνομους μετανάστες.
- Τα εισαγόμενα προϊόντα στη χώρα μας έχουν ακριβύνει τελευταία 300% και πάνω.
- Οι παράνομες επιδοτήσεις, έχουν ξεπεράσει τα 80 δισεκ. δρχ. κι αποτελούν το πιο μεγάλο σκάνδαλο τον τελευταίο καιρό.
- Η αγορά του εμφιαλωμένου νερού φέτος, θα φτάσει σε τζίρο 15 δισεκ. δρχ.
- Στο 1992, οι βιομήχανοι στον τόπο μας κέρδισαν πάνω από 300 δισεκ. δρχ.
- Τα κακουργήματα των αλβανών στην Ελλάδα, το 1991 έφτασαν τα 976. Όμως, το 1992, ανήλθαν σε 2.622. Δηλ. τριπλασιάστηκαν περίπου!...
- Τα κέρδη των τραπεζών στη χώρα, ξεπερνούν το 100%.
- Στο 1992, τα έξοδα των φαρμάκων στην Ελλάδα έφτασαν τα 180 δισεκ. δρχ. Δηλ. 500 εκατομ. την ημέρα ξοδεύουν οι Έλληνες για φάρμακα.
- Τα εργατικά ατυχήματα στη χώρα μας, με τα ελλειπέστατα μέτρα πρόληψης, έφτασαν το 1992 στις 30.000.
- Ο τζίρος από το τζόγο (παιχνίδια και λαχεία) στη χώρα μας την τελευταία τριετία, ανήλθε σε αστρονομικά ποσά. Το επίσημο νοίμερο είναι 753 δισεκ. 254 εκατομ. 883 χιλιάδες 776 δρχ.
- Το εισόδημα των Ελλήνων αγροτών μειώθηκε το 1992 κατά 10,1%.
- Τα εγκλήματα των λαθρομεταναστών στη χώρα μας αυξήθηκαν τον περασμένο χρόνο κατά 840%.
- Οι πυρηνικοί αντιδραστήρες που περιζώνουν την Ελλάδα, ανέρχονται σε 90.

Από τον έξω κόσμο

- Το 57% δηλ. 80 εκατομ. πολίτες της πρώην ενιαίας ΕΣΣΔ ζουν σήμερα σε συνθήκες πείνας. Κι ενώ το 92% βαδίζει προς την εξαθλίωση, το 8% μόνο γίνεται νεόπλουτη τάξη.
- Ο Γκορμπατσόφ αγόρασε βίλα στην πιο πανέμορφη τοποθεσία της Φιλανδίας, που κόστισε 300 εκατομμύρια.

- Η ΕΣΣΔ είχε την 3η θέση στο εκπαιδευτικό σύστημα σε όλο τον κόσμο, και τώρα ξέπεσε στην 60ή θέση.
- Η οικονομική κρίση στις ΗΠΑ, φάνηκε πρόσφατα και από το γεγονός ότι: η μεγάλη εταιρία FORD απέλυσε γύρω στις 180.000 εργατές, και η εταιρία IBM 60.000.
- Έπειτα από 30 χρόνια, τώρα αποκάλυψε ένα βιβλίο στις ΗΠΑ, της κ. Κάρολ Γκάλαχερ ότι: από το 1951 ως το 1963, τα ολέθρια ραδιενεργά απόβλητα χιλίων (1.000) εκρήξεων στην έρημο της Νεβάδας, σκότωσαν εκατοντάδες άτομα και πρόσβαλαν αθεράπευτα την υγεία σε χιλιάδες άλλα. Τα δικά τους «Γσερνομπίλια» το Πεντάγωνο τα κρατάει μυστικά. Και μόλις προ ημερών πούλησαν 100.000 άδειες μόλυνσης του περιβάλλοντος και εισέπραξαν 21 εκατομ. δολάρια.
- Ο άλλοτε γίγας Οργανισμός Ασφαλίσεων Λόιντς, στο Λονδίνο, προβαίνει σε απολύσεις 20.000 ατόμων. Οι δε τράπεζες εκεί, απέλυσαν 75.000 υπαλλήλους από το 1990 ως τώρα και στη συνέχεια θ' απολύσουν άλλες 25.000.
- Η ΕΟΚ σήμερα, αριθμεί 10 εκατομ. αγρότες. Στην επρχόμενη πενταετία, το εισόδημά τους θα μειωθεί 50% και οι αγρότες στις 12 χώρες, θα μείνουν μόνο 5 1/2 εκατομμύρια.
- Μια εγχείρηση καρδιάς στις Ην. Πολιτείες Αμερικής κοστίζει από 50 ως 70.000 δολάρια. Το δε καθάρισμα μιας αρτηρίας φτάνει τις 12.000 δολάρια.
- Στις χώρες της ΕΟΚ 50 εκατομ. άτομα, βρίσκονται κάτω από τα όρια της πείνας. Οι άνεργοι σήμερα ανέρχονται σε 17 εκατομμύρια. Το 50% των πολιτών της, από τα 55 τους χρόνια και πάνω πεθαίνουν από το κυκλοφορικό σύστημα και οι άλλοι μισοί από συγγενικές των καρκίνων παθήσεις.
- Η Υπηρεσία Εθνικής Ασφαλείας NSA των ΗΠΑ, διαθέτει σε όλο τον κόσμο 100.000 περίπου συνεργάτες (γράφει πράκτορες και χαφιέδες) κι έχει γι' αυτούς ετήσιο προϋπολογισμό 15 δισ. δολάρια (ήτοι 25 τρισεκ. δρχ.).
- Σε μια συνοικία που τη λένε «Κόκκινα φανάρια» στη Βομβάη των Ινδιών, δουλεύουν το λιγότερο 100.000 πόρνες από τα Ιμαλάια. Αφού πρώτα βέβαια υπόκεινται σε ψυχολογικά και σεξουαλικά βασανιστήρια, ώσπου να σπάσει το ηθικό τους. Το ίδιο, όπως οι μικρούλες αρβανιτοπούλες σήμερα στην Ελλάδα.
- Στις ΗΠΑ, πάνω από 40 εκατομ. άνθρωποι είναι στο επίπεδο της πείνας και η αθλιότητα των απόρων ανέρχεται σε 2 1/2 περίπου εκατομμύρια.
- Σε 500 αμερικάνικες πόλεις, η αύξηση της εγκληματικότητας και της ναρκομανίας, της φτώχειας και της δυστυχίας, την τελευταία δεκαετία είναι πολύ μεγάλη.
- Στο ρωσικό στρατό, κάθε χρόνο, πεθαίνουν 8.000 στρατιώτες. Το 50% από αυτοκτονίες, το 20% από εκφοβισμούς και το 10% από ατυχήματα.
- Στο Λένινγκραντ (Πετρούπολη) μετρήθηκαν πρόσφατα 200 χιλιάδες παιδιά στην τοξικομανία, άχρηστα για ζωή και κοινωνία! Ζήτη η ναρκομανία και η «ελεύθερη αγορά». Σιγά σιγά, θ' αγιάσει ολ' η νεολαία, γι' αυτό την ονόμασαν και «αγία».
- Στην πρόην Ανατολ. Γερμανία, το 33% του ενεργητικού δυναμικού, πλήττεται από την ανεργία.
- Μέσα στο 1992, σκοτώθηκαν απάνω στο καθήκον 66 δημοσιογράφοι σε όλο τον κόσμο. Η Τουρκία έχει το ρεκόρ 13, ενώ στον πόλεμο της Βοσνίας 8.
- Για τη νομισμ. ενοποίηση της Λ. Ευρώπης, οι χώρες που εξασφαλίζουν το 1998, όρους και προϋποθέσεις είναι: η Γερμανία, η Γαλλία, Λανία και Λουξεμβούργο. Οι άλλες χώρες της ΕΟΚ είναι καθυστερημένες με βαριά ελλείμματα και δημόσια χρέη, πλην της Ισπανίας και Πορτογαλίας που θα είναι έτοιμες το 1998.
- Τα κρούσματα των σεξουαλικών νοσημάτων που μεταδίδονται κάθε χρόνο στον κόσμο, ανέρχονται σε 250 εκατομμύρια.
- Το 50% των γερμανών, ανησυχούν για την άνοδο του νεοναζισμού στη χώρα τους.

- Μέσα στο 1992, έχασαν τη ζωή τους 250.000 ρώσοι, χωρίς φυσικούς θανάτους. Στον ίδιο χρόνο αυτοκτόνησαν 46.000 ρώσοι, ενώ στο 1991, 29.000. Η θνησιμότητα με βίαιες πράξεις αυξήθηκε κατά 20% σε σχέση με πέρσι. Οι γεννήσεις τους έχουν κατά πολύ μειωθεί.
- Υπάρχουν σήμερα στον πλανήτη μας 40.000 πυρηνικές κεφαλές, και η καταστροφική ισχύ τους, περνάει ένα εκατομ. φορές τη βόμβα της Χιροσίμας.
- Στις ΗΠΑ, γιγάντιες επιχειρήσεις αυτοκιν/μηχανίας όπως η Ford Motor Company είχε ζημιές στο 1992, 7,4 δισ. δολάρια ενώ, της General Motors ξεκέρασαν τα 23 δισ. δολάρια.
- Στις μεγαλουπόλεις των ΗΠΑ, ανά 100.000 κατοίκους, αντιστοιχούν 100 δολοφονίες 2.500 ληστείες και 1.500 ένοπλες επιθέσεις.
- Κάθε 15 δευτερόλεπτα, το έλλειμμα των Ην. Πολιτειών Αμερικής, μεγαλώνει κατά 33.000 δολάρια.
- Το 77% του ρωσικού λαού, είναι διασπασμένο από το σημερινό βρώμικο καπιταλ. καθεστώς, και το 60% εκτιμάει ότι: στο παλιό σοσιαλ. καθεστώς, ζούσαν σε καλύτερες συνθήκες.
- Το 1992, στη Ρωσία, η αστυνομία συνέλαβε 3.000 άτομα και κατάσχεσε 4.500 όπλα, 3 τόνους ναρκωτικά, και 3 δισεκ. ρούβλια. Σήμερα κυκλοφορούν εκεί 1.500.000 όπλα. Τα εγκλήματα των πλαστών νομισμάτων και των κολύτιμων έργων τέχνης έφτασαν φέτος στις 4.000, και οι δωροδοκίες σε κρατικούς λειτουργούς 1.500. Μόνο στη Μόσχα και Πετρούπολη, 100.000 ρώσοι, κερδίζουν βρώμικα 2.000 δολάρια το μήνα.
- Μέσα στο 1992 και '92, μετανάστευσαν στις ΗΠΑ 4.000 πρώην Σοβιετικοί επιστήμονες.
- Στη Γερμανία, η μεγάλη εταιρία αυτοκινήτων Volkswagen, απέλυσε από σύνολο 276.000 εργατών, τις 36.000.
- Στον κόσμο η μόλυνση του έιτς σε παιδιά, έφτασε τα 10 εκατομμύρια.
- Η Ευρώπη συμμετέχει στο προ-κο και στο Λόττο, με 35 δισεκατομ. δολάρια περίπου. Οι ανά τον κόσμο συμμετοχές, φτάνουν τα 70 δισ. δολάρια.
- Σήμερα, 5.000 εγκληματικές συμμορίες, λιμνάζουν στη Μόσχα.
- Από βίαιους θανάτους ατυχημάτων χάνουν τη ζωή τους 3,5 εκατομ. άνθρωποι ετησίως από νήπια μέχρι 24 χρόνων.
- Στη Γαλλία, το 40% περίπου από τα τροχαία ατυχήματα, οφείλονται σε μεθυσμένους οδηγούς.
- Το εξωτερ. χρέος της Ρωσίας, ανέρχεται σε 86 δισεκατ. δολάρια.
- Σε όλο τον κόσμο σκοτώνονται ετησίως από τροχαία 3.500.000 άνθρωποι.
- Στην πρώην Ανατ. Γερμανία, η υπογεννητικότητα στα δύο τελευταία χρόνια έχει πτώση 50%.
- Ως τώρα που γράφονται τούτες οι παράδες, οι Σέρβοι στον πόλεμο της Βοσνίας είχαν 134.000 νεκρούς.
- Η Κίνα, αγόρασε μια εταιρία παραγωγής σιδήρου τη «Χιέρ Περού» στη Λατιν. Αμερική, 312. εκατομ. δολάρια.
- Η Ινδία για τις μηχανουργικές εγκαταστάσεις της, προμηθεύεται το υλικό, κατά 85% από την Ιαπωνία.
- Και η Νότια Κορέα που είχε την εμπορική της εξάρτηση από τις ΗΠΑ, αγοράζει τώρα φαρμακευτικά και πετρελαιοκά προϊόντα από την Ιαπωνία και μέχρι 60%.
- Στο Μπρόντγουέι της Ν. Υόρκης που είναι 19 Θέατρα, το εισιτήριο ενός ατόμου, κοστίζει 50 δολάρια, δηλ. 11.000 δρχ.

Μηνύματα στο «Ελεύθερο Πνεύμα»

Από τον αγώνα του περιοδικού μας

Ένα σημαντικό μήνυμα του χαλκέντερου Συγγραφέα και Νέστορα μεταφραστή των αρχαίων ποιητών μας Πάικου Νικολαΐδη

Πολυαγαπημένε μου Λάμπρο,

Σου στέλνω τις προσηρήσεις μου για την έγκριτη Επιθεώρησή σου, και ιδιαίτερα για την αύξηση των συνδρομητών και αναγνωστών της, για το ίδιο τους το καλό, αφού το περιεχόμενό της συνολικά, είναι μια αστείρευτη πηγή πληροφοριών, γνώσεων και πρόσκτησης άπειρων ηθικο - πολιτιστικο - ανθρωπιστικών διδαγμάτων.

Είσαι μια δεσπίζουσα αυθεντία, μια εξέχουσα φυσιογνωμία στη σύγχρονη διανόηση. Δεν σε κολακεύω. Μπορεί να έχω πολλά ελαττώματα, αλλά το κουσούρι της κολακείας, μου είναι ξένο, μου είναι απεχθές. Λέω τη σκάφη σκάφη και το Μάλαμα = μάλαμα. Δε θα αναφερθώ στο πολύπλευρο συγγραφικό σου έργο, μαϊδέ θα μνημονεύσω ότι θεραπεύεις όλα τα είδη του λόγου από τη Λαογραφία ως τη Φιλοσοφία με ενδιάμεσα αναπαυτικά ανάκλιτρα την Ποίηση, το Θέατρο, το Μυθιστόρημα, το Διήγημα, τη Νουβέλα, το Δοκίμιο, τη Μετάφραση, αυτή τούτη την Ιστορία κ.λπ. Θα περιοριστώ στα συμπεράσματα που έχω καταλήξει, σαν τακτικός από εικοσαετίας αναγνώστης της έγκριτης Επιθεώρησής σου.

Στο θεοφίλητο αυτόν τόπο, εκδίδονται ένα σωρό αξιόλογα λογοτεχνικά περιοδικά. Με πλήρη επίγνωση του ισχυρισμού μου, δε δυσκολεύομαι να διαλαλήσω στη διαπασών, ότι το δικό σου Περιοδικό, χάρη στον δαιμόνιο και χαρισματικό δημιουργό του, αλλά και τους εκλεκτούς συνεργάτες του, είναι το πιο αξιόλογο από τα ποικιλώνυμα περιοδικά, που κατακλύζουν την αγορά των παντός είδους εντύπων. Αλλά, θα πρέπει με επιχειρήματα, αδιάσειστα κι όχι με «πτερόδεντα έπεα» να θεμελιώσω την άποψή μου αυτή. Εκτός του τίτλου του, που μαρτυρεί του λόγου το ψευδές, γροίκα για ποιούς λόγους το θεωρώ ως το αξιολογότερο Λογοτεχνικό Περιοδικό.

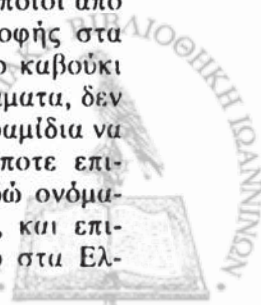
Ιον. Διότι αιχμαλωτίζει τον αναγνώστη του με την εκλεκτή και άκρως ωφελιμιστική ύλη του. Δεν χρειάζεται να τη στολίσω με κοσμητικά επίθετα. Τα επιμέρους και μόνον θέματά του, τα ανελλειπή σε κάθε τεύχος, όπως «Ελληνική και Παγκόσμια Ποίηση», «Οι Συγγραφείς και τα βιβλία», «Με το σφυρί στα καμώματα», «Πολιτικοκοινωνικά κεντρίσματα», «Με

την πειθώ των αριθμών», «Πνευματικά και καλλιτεχνικά γεγονότα» διασαλπίζουν στη διαπασών την πολυμέρεια των δημοσιευμάτων σου και τον ορθολογισμό των σχολίων σου και των κρίσεων σου. Αλήθεια, πόσοι και πόσοι άγνωστοι, ή και παραγνωρισμένοι συγγραφείς και ποιητές δεν έγιναν γνωστοί ανά το πανελλήνιο γιατί τους έφερε στο φως η Επιθεώρησή σου... Και ας μου συγχωρήσουν οι αναγνώστες σου μια περιαιτολογία, ότι και η ταπεινότητά μου, έγινε ευρύτατα γνωστή γιατί με πρόβαλλες εσύ στην Επιθεώρησή σου. Έχω βγάλει παραπάνω από 15 βιβλία τα σχολίασες όλα αυτόβουλα και ανυπόκριτα, εκτός από ένα, που αρκέστηκες μόνον στο ν' αναγγείλεις την έκδοσή του. Όλοι εμείς, που μας έδωσες φτερά, να πετάμε στους αχανείς ορίζοντες του πνεύματος, Σου οφείλουμε χάρη και την ευγνωμοσύνη μας «ουδ' αν ο πας αιών εξαλείψειν» κατά τον Ισοκράτη.

2ον. Για την ενημερότητά σου στη παγκόσμια επικαιρότητα. Στο σημείο αυτό οι επιλεγμένες με ιδιαίτερη προσοχή έγκυρες ειδήσεις σου ισοφαρίζουν μια ντουζίνα ημερησίων εφημερίδων.

3ον. Η μαχητικότητά σου! Δεν ορρωδείς να καυτηριάσεις και να κατακεραυνώσεις κολοσσούς της λογοτεχνίας, σ' όσα σημεία τα έργα τους πάσχουν και τα οποία άλλοι δεν ανακάλυψαν, ή τα παρασιώπησαν από λόγους κακώς εννοουμένης φιλαλληλίας και αλληλεγγύης και σαφέστερα από ατολμία νά 'ρθούν αντιμέτωποι με αναγνωρισμένες αυθεντίες. Δεν αναφέρομαι σε πρόσωπα. Οι αναγνώστες σου τους ξέρουν κι εγώ δε θέλω να δώσω την εντύπωση ότι είμαι εξωπραγματικός.

4ον. Όπως καυτηριάζεις τους χωλαίνοντες κολοσσούς, με την ίδια τόλμη και μαχητικότητά, ανασύρεις από την αφάνεια άλλους υπεράξιους σκαπανείς των γραμμάτων, οι οποίοι από λόγους μετριοφροσύνης και αποστροφής στα πλάγια μέσα, ζουν απομονωμένοι στο καβούκι τους. Δε βγήκαν να κυνηγήσουν θηράματα, δεν εξήλευσαν δάφνες, δε βγήκαν στα κεραμίδια να λαλήσουν σαν κόκοτοι τα οποιαδήποτε επιτεύγματά τους. Δε θα αναφέρω κι εδώ ονόματα οι αναγνώστες σου τους ξέρουν, και επικροτούν κι αυτή την προσφορά σου στα Ελληνικά Γράμματα.

Μια βαρυσήμαντη ποιητική επιστολή του Αντιπτέραρχου ε.α. της Πολεμικής Αεροπορίας κ. Γιώργου Λαμπρόπουλου

Αγαπητέ μου Λάμπρο,

Είναι πολύ λίγα τα χρόνια που σε γνώρισα μέσα από τις εκδόσεις σου, και νομίζω πως δεν είναι αργά. Σε παρακολουθώ τώρα, από πολύ κοντά, που προσπαθείς ν' ανοίξεις σιδηρόφρακτα κάστρα και να μπεις καβαλλάρης και από τους πρώτους, σαλπίζοντας και τραγουδώντας τις τσεκουράτες αλήθειες της Δημοκρατίας και στην Δικαιοσύνης το σκοπό.

Από τα νεανικά μου φτερουγίσματα, αγαπητέ μου Λάμπρο, απρόκλητα, σατραπικά, η ζωή, μου το είπε ξεκάθαρα, κατάμουτρα, ασχέτως των αντιδράσεών μου, πως δεν δύναται να εννοηθεί χώρος χωρίς ανισότητα και αδικία πάνω σε τούτο τον πλανήτη, και πως και τα δύο αυτά μαζί, αποτελούν το φρικτό σύμπλεγμα που κυβερνάει τον κόσμο.

Κράτησε σε παρακαλώ αταλάντευτα, σταθερά και ψηλά, όπως μέχρι τώρα, τη σημαία της αφτιασίδωτης Δημοκρατίας. Ναι, ας την καμαρώνουμε, αφήνοντάς την ελεύθερη, ανέμελη, με ξέπλεκα μαλλιά να περπατάει σταθερά πάνω εκεί στα μάρμαρα, στο σπίτι του πατέρα της, στον Παρθενώνα!

Σε καμαρώνω που πετάς τώρα τόσο ψηλότερα, από ό,τι εγώ πετούσα κάποτε, γιατί έτσι το ήθελε η πρόσκληση του αφέντη, πολεμώντας πάνω στους δικούς μας ουραμούς, στις Βορείου Αφρικής, στις Ιταλίας, της τότε Γιουγκοσλαβίας, καθώς κι εκείνης της μακρινής Κορέας, πάντοτε σαν πιλότος αεροσκαφών, πότε Διώξεως και πότε Μεταφορών, μπροστάρης όμως πάντοτε, σ' όλα τα Μέτωπα του πολέμου και μέσα στον ξέφρενο χορό του ολέθρου, που έστηνε ο χάρος μαζεύοντας και από τις δυο μεριές την πλούσια σοδειά του.

Για την τιμή που μου κάνεις κάθε τόσο στέλνοντάς μου τα έργα σου... εκτός από ένα μεγάλο ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ, τι μπορώ άλλο να πω; Ποτέ όμως δεν σου 'γραψα. Δεν υπάρχει δικαιολογία. Όμως, με το τελευταίο βιβλίο σου: «Είκοσι πέντε Ηπειρώτες Πνευματικοί Αγωνιστές και Δάσκαλοι του Γένους», ο λυρισμός σου φτερούγισε, πετάχτηκε στα ύψη, και νιώθω ανήμπορος να τον παρακολουθήσω. Διαπίπτω όμως, ότι επιμένεις ν' ανοίξω το χρονοτούλαπο της ιστορίας μου, που εγώ κρατώ ακόμη κλειστό, και να σταχυολογήσω πολύ λίγο από τα τόσα πολλά, που τόσοι πολλοί είπαν για τις αναμνήσεις.

Ναι αγαπητέ μου Λάμπρο, Εσύ φταις που: η σκέψη μου τραβάει από το χέρι τη θύμηση, και με καλεί ν' ανηφορίσω μια μέρα προς τα πάνω, στα παλιά λημέρια μου, για να σου σφίξω ζεστά το χέρι και να σε καμαρώσω από κοντά.

Μ' έκανες να σ' ακολουθώ πιστά, χωρίς μι-

λιά, λες και είμαι ο ίσκιος σου, αναζητώντας τις καινούργιες σου εκδόσεις.

Δεν αφήνεις το χρόνο να γίνει σφουγγάρι της μνήμης.

Σε τούτο της σκέψης το σεριάνι, θέλεις σώνει και καλά, να ξεδιπλώσω με μιας, το σφιχτοτυλιγμένο κουβάρι της μνήμης, που με τι δεν είναι ποτισμένο και βαμμένο!

Με κάνεις να σιγοπερπατήσω και να γυρίσω 5 χρόνια πίσω, όταν, στις 25.10.87, επισκεφθήκαμε με πάρα πολλούς βετεράνους συναδέλφους πολεμιστές και των τριών όπλων, απ' όλη εκείνη τη «*Στρατιά των Εθνών*» όπως την αποκάλεσαν την περιοχή του τεράστιου Συμμαχικού Κοιμητηρίου, καθώς και των αντιπάλων γερμανών και ιταλών. Ναι, την περιοχή του ΕΛ ΑΛΑΜΕΪΝ, που μ' ένα αναμμένο κεριά στο χέρι, πήγαμε για ν' αποτίσουμε ελάχιστο φόρο τιμής στους νεκρούς, κάτω από τις εκκλησιαστικές ψαλμωδίες και την κατάθεση 25 περίπου στεφανιών από τους αντιπροσώπους των εθνών, που συμμετείχαν στις μάχες της Βορείου Αφρικής, πάνω σ' εκείνη την καφτή άμμο της ερήμου.

Τι κρίμα! Πόση αντίθεση, πόση ασέβεια στο χώρο, που το Ελληνικό Κοιμητήριο εκτάσεως μόνο ενός στρέμματος περίπου, είναι τόσο στριμωγμένο και περιτριγυρισμένο με μικρομάγαζα κι επιχειρησούλες.

Από το ποίημα του Όμηρου Μπεκέ που είναι γραμμένο για τους νεκρούς της μάχης της Ερήμου και που τιτλοφορείται: Τι λεν οι τάφοι. Σου αντιγράφω αγαπητέ μου Λάμπρο, το πρώτο του τετράστιχο:

«Μη μας λυπάστε! Πέφτουμε στην πιο καλή στιγμή, όχι τη γλύκα της ζωής, του θάνατου τη φρίκη! Πεθαίνουμε λογιάζοντας μονάχα την τιμή ν' ακούσουμε τη σάλπιγγα να ξεφωνάει τη νίκη!..».

Ναι, εδώ αγαπητέ μου Λάμπρο... έχεις δίκιο όταν μου λες, πως σαν ανασκαλεύεις τη μνήμη, δεν αφήνεις τις αναμνήσεις να σκεπαστούν από τις στάχτες της λησμονιάς... Ναι, εδώ δεν φταις, όταν μου θυμίζεις τον εθνικό μας ποιητή Κ. Παλαμά που έγραψε:

«... Ανάξιος όποιος ξάφνου ακούει το προσκλητήριο των καιρών να το φυσάει ή να το κρούει σάλπιγγα ή τύμπανο, το ακούει δε λέει: παρών!..».

Σαν μεγαλύτερός σου, προτείνω μια μικρή συμφωνία: Άφησέ με ελεύθερο να σε παρακολουθώ στα στριφογυρίσματά σου, όταν πιάνεις την έμπνευση στο πέταγμά της και την ενσαρκώνεις τότε σε πεζό κείμενο και πότε σε στίχους.

Ναι, συμφωνώ μαζί σου πως δεν πρέπει ν' αφήσουμε ήσυχες εκείνες τις γέριμες θίψεις, τ' αδράχτια τους, αργά - αργά να γυρνάνε και να κλαίνε!... Γιατί δεν γίνεται να φύγουν γι' αλλού... όπως λέει κάποιος συνάδελφός μου.

Τα πρόσφατα γεγονότα της Γιουγκοσλαβίας, μου έφεραν στη μνήμη, μια από τις αποστολές μου που έκανε η πολεμική μας αεροπορία, πριν από 48 χρόνια, στις 12 Οκτωβρίου 1944, την ημέρα ακριβώς που υπενόταν στην ελεύθερη Ακρόπολη, η Ελληνική Σημαία. Εκείνη την αποστολή σταγαιτέ μου Λάμπρο, την περιγράφω στην εφημερίδα «*Ηχώ των Αιθέρων*» που βγάζει κάθε μήνα η «Ένωση Αεροστρ. Αξ. κών Αεροπορίας» και σου τη στέλνω, για να πάρεις, κι εσύ λίγη καλαιά μπαρουτοκαπνισμένη αεροπορική μυρωδιά.

Ελπίζω σε μια γρήγορη συνάντησή μας στα Γιάννινα.

Φιλικότητα και με κολλή εκτίμηση
Γεώργιος Ακ. Λαμπρόπουλος
Αντιπρόεδρος ε.ε.
Αθήνα Απρ '93

Φίλε μου κ. Μάλαμα,

Από καρδιάς εύχομαι κάθε καλό, στο σκουδαίο σας έργο και σας ευχαριστώ για τη χαρά που μας δίνετε με τη γενικότερη προσφορά σας. Τα σχόλια του Περιοδικού σας, είναι ανάσα ζωής για μας εδώ στην Κύπρο. Κάποτε θα μας γίνει η χάρη, να σας σφίζουμε κι από κοντά το χέρι.

Πάντα με αγάπη
Ανδρέας Ονουφρίου Απρ '93
Συγγραφέας - Λεμεσός - Κύπρος

Αγαπητέ μου φίλε Λάμπρο Μάλαμα,

Η διατήρηση της φωνής του «*Ελεύθερο Πνεύματος*», πάντοτε σ' αυτά τα αγωνιστικά επίπεδα, απαιτεί μεγάλο κουράγιο και θάρρος, που ελάχιστοι τό 'χουνε όπως εσύ. Μέσα στον κατακλισμό των κάθε λογής κατεπιθινόμενων εντύπων, η δική σου φωνή, η δική σου κατάθεση, είναι δυνατή σχιζίδα φωτός, μέσα σ' αυτό το απέραντο σκοτάδι.

Συνέχισε το έργο σου. Είναι ωραίο να ξέρεις ότι μια φωνή αλλιώτικη —αληθινή και σωστή— θα φτάσει κοντά σου, ανιάνοντας κι εσύ δύναμη, ξέροντας ότι δεν είσαι μόνος.

Με αγάπη
Ανδρέας Σολωμού Μάρτης '93
Λόγιος - Κολόσσι - Κύπρος

Αγαπητέ Λάμπρο,

Σου στέλνω τις καλύτερες ευχές μου: Να ζήσεις και να χαίρεσαι σαν τα ψηλά βουνά της πατρίδας μας. Να είσαι πάντα, γερός, για να συνεχίζεις με το ίδιο κέφι και την ίδια αγωνιστικότητα τους αγώνες σου!

Το «*Ελεύθερο Πνεύμα*», μοναδικός και λα-

μπερός φάρος, δείχνει το δρόμο για την Αλήθεια, το δίκιο και τη λευτεριά, και βοηθάει τους ανεγνώστες του, στο ξεκαθάρισμα και στο ξεθάψιμο της τόσο θολής και τραγικής κατάστασης που κερνάει σήμερα, ολόκληρη η ανθρωπότητα, αλλά και η πατρίδα μας ειδικότερα.

Με αγάπη και κολλή εκτίμηση
Κώστας Α. Λάμπρος
21493
Δικηγόρος και Λόγιος - Αθήνα

Ένα κοιητικό μήνυμα

Του Σταύρου Πανταζίδη

Αγαπητέ μου αδελφέ Λάμπρο, για σου.

Σου στέλνω κοιήματα με το παρακάτω επιγραμματικό, και κερμένο κρίση και γνώμη σου.

Μήνυμ

Μια σήραγγα στέλειωτη όλο φως,

στην αιωνιότητα μας, και:

Και μέσα κατοικούν

οι κοιητές, κ' οι ήρωες.

Επέτρεπέ μου μιν ανέλιση του:

Ο άνθρωπος δεν είναι ένα ον αυθαίρετο στον κόσμο.

Ζει και κινείται σαν ένα εξάρτημα της πέρας και αέναης μηχανής της φύσης. Πέρασε πάρα πολλά στάδια, από τη ζωώδη μορφή μέχρι σήμερα, και τόσες αλλαγές έχουν γίνει στη ζωή του. Και είναι τόσο μακρινό και σκοτεινό το παρελθόν του, που σαν κοιτάζει σήμερα κατά πίσω —χιλιάδες χρόνια πριν— η ματιά του κερνάει... μέσα από μια σήραγγα, θαρείς, που τον συνδέει με τους κερασμένους αιώνες.

Βέβαια αυτός ο δεσμός με το παρελθόν θα ήταν άγνωστος, αν δεν είχε ο άνθρωπος, σ' όλην αυτή την πορεία, τους μεροστάρηδες του, τους ανθρώπους του πνεύματος, οι οποίοι είναι μόνο οι κοιητές κ' οι ήρωες. Κανείς άλλος. Οι κοιητές με την κείρα, τη γνώση και τη φαντασία τους έγραψαν αθάνατα έργα (επικά, λυρικά, ιστορικά...), που έθρεψαν και φώτισαν άπειρες γενιές κι έλασαν ψυχές με τις μερές αρχές (εργασία, τιμιότητα, σεβασμός, κάλλος, έρωτας...), βάζοντας στον ίδιο δρόμο κι εκπολιτίζοντας τις ψυχές, κλάθοντάς τις πάντα προς το καλύτερο, προς το τέλειο.

Με τ' αθάνατα αυτά έργα των κοιητών γαλουχήθηκαν οι ήρωες, που κάνοντας πραγματικότητα τα διδάγματα της κοιήσης, έσωσαν με τις πράξεις τους, τις ανθρωπιστικές αξίες και μας τις παρέδωσαν.

Γι' αυτό η σήραγγα είναι γεμάτη φως. Καταυγάζει από τα φώτα που έδωσαν οι κοιητές μέσα στα σκοτάδια της ιστορίας, και που τα

φώτα αυτά, παίρνοντας τα οι ήρωες, τὰ 'καναν αστραπές και ποταμούς φωτεινούς που μας λούζουν. Κι όσο θα υπάρχουν ποιητές και ήρωες, η ανθρωπότητα θα πηγαίνει μπροστά. Μόνο αυτοί οδηγούν και φωτοδοτούν τον κόσμο. Όλοι οι άλλοι ακολουθούν. Όλη η ζωή είναι μια ποίηση και ήρωες οι εκτελεστές της, αυτοί που τη μεταβάλλουν σε πραγματικότητα.

Μ' αυτό το λιτό κι επιγραμματικό ποίημα θέλω να παρουσιάσω όλη την ιστορία του ανθρώπου.

Με αδελφική αγάπη και φιλιὰ
Στάθης Πανταζίδης
Θεσ/νίκη '93

Αγαπητέ μου Λάμπρο,

Δέξου δυο λόγια για το μυριοπόθητο ΟΡΑΜΑ των λαών και των ηρωικών γενεών που χάθηκαν!..

Οι προοδευτικές δυνάμεις δεν έχασαν την πίστη τους στα ιδανικά του Σοσιαλισμού. Ανασυγκροτούν τις δυνάμεις τους και πολύ γρήγορα θα ριχτούν στη μάχη.

Το ποτάμι κυλάει πάντα προς τα μπρος και ποτέ προς τα πίσω. Μόνο, πού και πού κάποτε, μειώνεται ο ρυθμός της ροής του, αλλά όμως, με απόλυτη σταθερότητα προχωρεί προς το τέρμα του.

Κανέναν πλανητάρχη, όπως κι αν λέγεται, ΜΠΙΟΥΣ ή ΚΛΙΝΤΟΝ δεν μπορεί να σταματήσει την ιστορική εξέλιξη.

Οι ασπόνδυλοι λακέδες τους: ΓΚΟΡΜΠΙ - ΓΕΛΤΣΙΝ και Σία, θα μείνουν στην ιστορία με το ανεξίτηλο στίγμα της προδοσίας.

Σε χαιρετώ με φιλική αγάπη
Νίκος Θ. Καλογιάννης

Συν/χος Έμπορας - Αλόνησος 7.3.93

Λάμπρε, λαμπρέ μου,

Νά 'σαι πάντα γερός, ευτυχής και χιλιόχρονος, για τα τόσο αξιοθαύμαστα έργα που μας δίνεις. Θερμά συγχαρητήρια για όλα, και για το άφθαστο «Ελεύθερο Πνεύμα»!

Ιδιαίτερα σε συγχαίρω και για το νέο πόνημά σου με τους «25 Ηπειρώτες πνευματικούς αγωνιστές και δασκάλους του γένους». Νά 'σαι πάντα ακούραστος, παραγωγικός και λεβέντης, ανταρτοεπώνιτης του 15 Συντάγματος, όπως σε είχα γνωρίσει τότε, και κρατώ την εικόνα σου!

Οι δικοί μου σε διαβάζουν όλοι με βουλημία. Και ο Κωστάκης αριστεύει!

Σε φιλούμε, μ' όλη μας την αγάπη
Κώστας Κράλιος
Αθήνα - Απρ. '93

Συν/χος Εκπ/κός και Αξ/κός
της Εθν. Αντίστασης

Κύριε Μάλαμα,

Σας στέλνω τους θερμούς χαιρετισμούς μου. Γιατί, είστε πραγματικά, από τις λίγες ούσεις που έχουν απομείνει μέσα στη στείρα πνευματική εποχή μας. Γι' αυτό, νιώθω μεγάλη χαρά και τιμή που σας γνώρισα, και που μελετώ

αχόρταγα, τα τόσα διδαχτικά και υπέροχα έργα σας, και το μοναδικό «Ελεύθερο Πνεύμα».

Σας ευχαριστώ ολόψυχα για την όποια φιλοξενία σας σ' αυτό. Σας στέλνω και κάποια ποιήματα μιας φοιτήτριας Νομικής από το Κιλκίς και περιμένουμε την αυστηρή σας κρίση.

Με τον ασπασμό μου
Γιάννης Ξυνόπουλος
Δικηγόρος και Λόγιος-Θεσ/νίκη
Απρίλης '93

**Ένα νέο μορφωτικό έργο
του ΛΑΜΠΡΟΥ ΜΑΛΑΜΑ
Για όλους του Έλληνες**

**«Είκοσι πέντε
Πνευματικοί Αγωνιστές
και Δάσκαλοι του Γένους»**

**Από τον 12ο αιώνα
έως τις αρχές του εικοστού**

Οι πιο ατίμητοι φοσθήρες και στυλοβάτες του σύγχρονου εθνικού μας πολιτισμού και του πολυτάραχου αγωνιστικού και απολυτρωτικού βίου του λαού μας, μέσα από τις 320 σελίδες του διακεκριμένου Συγγραφέα, σ' ένα τίμιο και πολύμοχθο έργο, έρευνας - μελέτης και κριτικής, με την ευσυνείδητη αξιολόγηση της ζωής και της δράσης των πνευματικών μας πατέρων, με την πολύτιμη προσφορά τους στην εξελικτική πορεία και τα μεγάλα ιστορικά γεγονότα του εθνικού μας βίου. Είναι το 61ο βιβλίο του Λ. Μάλαμα και θα το βρείτε στα κεντρικά Βιβλιοπωλεία και στη δ/νση του Συγγραφέα: Ανεξαρτησίας 188 Γιάννινα (45444), τηλ. 0651 22030.

Λάμπρου Μάλαμα

ΛΕΞΙΛΟΓΙΟ ΛΑΟΣΟΦΙΑΣ

Έτομα φιλομάθειας
παροιμιακά - μύθοι αναλύσεις

Πνευματικά και καλλιτεχνικά γεγονότα

Επιλογή από διάφορες εκδηλώσεις
στο τρίμηνο που πέρασε

Μια μορφή που έφυγε

Κώστας Καραγιάννης

Στις 18.2.93 πέθανε ξαφνικά από καρδιακή προσβολή, ο σκηνοθέτης, σεναριογράφος, και παραγωγός του Κιν/φου μας, φίλος και ενθουσιώδης θαιμαστής του μαχητικού αγώνα της περιοδικής μας Επιθ/σης Κώστας Καραγιάννης. Δημιουργικός και ταλαντούχος, ακαταπόνητος εραστής του γνήσιου ελληνικού κωμικού και δραματικού κιν/φου. Τον έκλαψαν οι συντελεστές της έβδομης τέχνης. Είχε γεννηθεί στην Αθήνα το 1932. Σπούδασε στην αρχή δημοσιογράφος και στο Παρίσι έπειτα έγινε σκηνοθέτης. Ανάδειξε πολλούς ηθοποιούς και δημιούργησε πάνω από 100 κιν/κές ταινίες. Το 1966 ίδρυσε την εταιρία «Καραγιάννης - Καρατζόπουλος» και για πολλά χρόνια συναγωνίστηκε την «Φίνος Φιλμ». Έγραψε δεκάδες σενάρια και επιθεωρήσεις, αλλά και διάφορα άρθρα στον Τύπο της Αθήνας, και εκπομπές που παρουσίαζε σε τηλεοπτικά κανάλια. Ανάμεσα στις ταινίες του θυμίζουμε λίγες:

«Βίβα Ρένα», «Δημήτρη μου... Δημήτρη μου», «Το πιο λαμπρό μπουζούκι», «Ποιηρό θηλυκό κατεργάρα γυναίκα», «Τι τριάντα, τι σαράντα, τι πενήντα», «Το πιο λαμπρό αστέρι», «Αγάπη μου παλιόγρια», «Η αγάπη μας», «Ο άνθρωπος που γύρισε από τη ζέστη», «Γαμπρός για κλάματα», «Ο Δράκος», «Το κορίτσι του Λούνα Παρκ», «Τον Αράπη κι αν τον κλένεις», «Ο Φαφλατάς», «Κρίμα στο μπόι σου», «Ένας άφραγκος Ωνάσης», «Η προεδρίνα», «Ο τσαναμπέτης», «Φουκαράδες και Λεφτάδες», «Ανάμεσα σε δυο γυναίκες», «Ο γίγας της Κυψέλης», «Η γόησσα», «Εθελοντής στον έρωτα», «Έμπαινε Μανωλιό», «Πατέρα κάτσε φρόνιμα», «Ο σπαγγοραμμένος», κ.α.

Έμεινε δε, όνειρο ανεκπλήρωτο και καημός για τον φίλτατο Καραγιάννη, μια προσεχής ιστορική ταινία για τον Άρη Βελουχιώτη, από το μεγάλο έργο του Λάμπρου Μάλαμα «Ο Πρωτοκαπετάνιος». Εμπόδιο γι' αυτή, του στάθηκαν οι μη ευνοϊκές περιστάσεις.

Ο Κ. Καραγιάννης κηδεύτηκε στο Α΄ Νεκροταφείο της Αθήνας με ανάλογες τιμές.

Πνευματικά και πολιτιστικά έργα του Δήμου Τρικαλών

Ο φωτισμένος και δραστήριος δήμαρχος Τρικαλών κ. Κώστας Πακαστεργίου, φιλοδοξεί εύλογα δημιουργώντας με αδάμαστη θέληση και θηλυκιά γνώση, μαζί με κατακληκτικούς οργανωτικούς και εφυσίς συνεργάτες του, να κατα-

στήσει την όμορφη πόλη του, από πλευράς πολιτιστικών έργων, υκοδειγματικό πρότυπο, λαμπρό κι αξιομίμητο παράδειγμα, για όλους τους δήμους της χώρας. Με τους πρίμους, επίμαχους, κι επίγονους αγώνες του, οικοδομεί μια πρωτόφαντη και τεράστια πολιτιστική πρόοδο, αναβαθμίζοντας και ανεβάζοντας σε υψηλά επίπεδα την ποιότητα ζωής των πολιτών του. Παράλληλα με τ' άλλα εκτείγματα στον πολιτιστικό τομέα: Πνευματικό Κέντρο, Τύπος, ετήσια Ημερολόγια με ζηλευτές εκδόσεις, νέα πολυθαιμαστή Δημοτική Βιβλιοθήκη με χωριστά τμήματα μελέτης για παιδιά και μεγάλους, μουσικοχορευτικά συγκροτήματα, εξωραϊσμούς κ.λπ., πέτυχε και με τη συνεργασία Θεσσαλών βουλευτών, να γίνει και να λειτουργήσει σύντομα, και ανεξάρτητη Πανεπιστημιακή Σχολή με τμήμα Επιστημονικής Φυσικής Αγωγής Αθλητισμού (ΤΕΦΑΑ). Κατάφερε επίσης και απόσπασε όλον τον καλλιτεχνικό θησαυρό του κορυφαίου κι αλησμόνητου φίλου Δ. Κατσικογιάννη, σε έργα ζωγραφικής και γλυπτικής, που θα εγκαταστήσει τα ανεκτίμητης αξίας έργα του, σε μεγάλο ιδιότυπο Μουσείο, που θα καλύπτει προϋποθέσεις και αξιώσεις Ακαδημίας, για να διδάσκονται με πρακτικά κι επιτόκου παραδείγματα, οι άριστες εικαστικές τέχνες.

Τον αγαπητό φίλο δήμαρχο και τους συνεργάτες του, τους συνοδεύουν οι ευχές και τα συγχαρητήριά μας.

Το Διοικητικό Συμβούλιο του Πολιτιστικού Οργανισμού του Δήμου Τρικαλών προσκάλεσε το λαό της πόλης και τέλεσε τα εγκαίνια της Δημοτικής Βιβλιοθήκης και άλλων χώρων του Πνευματικού Κέντρου στις 21.4.94. Κι έπειτα από χαιρετισμό του προέδρου του ΠΟΔΤ δήμαρχου κ. Κ. Πακαστεργίου, και τον αγιασμό σε γραφεία του Π.Ο. και του Κέντρου Πληρ. Επαγγελμ. Προσανατολισμού, έγιναν και εγκαίνια εκθέσεων κ.λπ. Ο Δήμος έχει απονείμει και χρυσό μετάλλιο της πόλης στον Τρικαλινό λαϊκό ποιητή και στιχουργό Κώστα Βίρβο.

Η Ηλιάνα Νάκου

Η καθηγήτρια της Μουσικής κ. Ηλ. Νάκου, χάρισε στο Γιαννιώτικο φιλόμουσο κοινό στις 3.4.93 μια εξαιρετική μουσική βραδιά στη Στέγη Γραμμάτων και Τεχνών με ομιλία για την προσφορά του Ιωάννη Σεβαστιανού Μπαχ. Ήταν μια αισθητική και βιολογική ανάλυση, διανθισμένη με μουσικά μαγνητοφωνημένα αποσπάσματα από έργα του μεγάλου μουσουργού, και με τίτλο «Ο Μπαχ και η εκκλησιαστική μουσική».

Μια τιμητική για το 1912-1913

Ο Δ/ντής της Επιθεώρησής μας Λ. Μάλαμας, ο γνωστός καθηγητής και συγγραφέας Σπ. Εργολάβος και ο αντιπρύτανης Π. Νούτσος, με την ευκαιρία της 80ής επετείου της απελευθέρωσης Ηπείρου - Μακεδονίας, μίλησαν στο τηλεοπτικό κανάλι «In Tsanel» και στην εκπομπή του καθηγητή κ. Γιάννη Γιώσα, για τη διαφωτιστική συγγραφική και δημοσιογραφική προετοιμασία, καθοδήγηση και συμβολή μορφών του Αγώνα στα 1912 - 13 και για τη μεταπελευθερωτική παιδαγωγική και πανεπιστημιακή συνεισφορά, στην αναγέννηση του πνευματικού πολιτισμού.

Στις 17 Φλεβάρη, ο Λ. Μάλαμας έδωσε επίσης και άλλη ομιλία στον κρατικό ραδιοσταθμό Ηπείρου, με θέμα: «Κορυφαίες ιστορικές και αγωνιστικές μορφές του γένους».

Τιμή στον Π. Βρέλλη Στις αρχές Μάρτη, ο Ροταριανός Όμιλος των Γιαννίνων, τίμησε και βράβευσε τον διακεκριμένο γλύπτη και δημιουργό του νέου μουσειακού συγκροτήματος Κέρινων Ομοιωμάτων στο Μπιζάνι κ. Παύλο Βρέλλη.

Τιμή σε πειραιώτες λογοτέχνες

Σε αίθουσα συνεδριάσεων του Δήμου Κερατσινίου, η «Εταιρία Μελέτης Προβλημάτων» αυτής της πόλης, ένα Σωματείο με δημιουργική και πλούσια δράση, τίμησε πρόσφατα τους δυο κερατσινιώτες γνωστούς κι εκλεκτούς πνευματικούς ανθρώπους της: το λογοτέχνη και δημοσιογράφο Παναγιώτη Τσουτάκο και το λογοτέχνη και ηθοποιό Αλέκο Χρυσοστομίδα, για τη γενικότερη συμβολή τους στην ανάπτυξη του πολιτισμού. Η εν λόγω Εταιρία, τους απένειμε και ειδικές πλακέτες που απεικονίζουν την κεφαλή του Μεγαλέξανδρου και τον ήλιο της Βεργίνας. Θερμά συγχαρητήρια.

Ο Μίλτος Τσίρκας

Ο ηθοποιός και λόγιος Μ. Τσίρκας με την ευκαιρία της παγκόσμιας ημέρας, του θεάτρου, έδωσε στον κρατικό Ρ/Σ Ηπείρου ομιλία-συνέντευξη με θέμα: «Η γένεση και εξέλιξη του θεάτρου».

Ο Νίκος Τέντας

Ο ποιητής κριτικός και δημοσιογράφος Νίκος Τέντας Ηπειρώτης που ζει ως Δ/ντής Τελεωνείου στη Θεσ/νίκη, έδωσε ομιλία στη συμπρωτεύουσα για τον αλησμόνητο ποιητή Γιώργο Ζωγραφάκη.

Μίλησε επίσης στην Ένωση Τελωνειακών

Υπαλλήλων Βορείας Ελλάδας με την ευκαιρία της επετείου της 25ης Μαρτίου, με θέμα το 1821.

Συναυλία του Τάση και Πέτρου

Αποστολίδη

Ο διαπρεπής βιολονίστας και καθηγητής, τιμή και καύχημα για το λαό της πόλης των Γιαννίνων Τάσης Αποστολίδης, γέννημα και θρέμμα της, γιός του αείμνηστου ηρωικού και θρυλικού γιατρού και δήμαρχου, πρωτοπόρου αγωνιστή του λαού και συγγραφέα, έδωσε με τον ακριβογιδό του στο πιάνο Πέτρο, μια υπέροχη Συναυλία στην Αίθουσα της Ζ.Π. Ακαδημίας της πόλης, στις 20 Μάρτη '93 Μουσικής Δωματίου.

Ο Πέτρος, έκανε και την πρώτη εμφάνισή του στα Γιάννινα. Το εναρμονισμένο απαράλληλιστο και τέλειο αυτό κοντσέρτο, ερμήνευσε κλασικά έργα των Μπαχ, Μότσαρτ, Μπετόβεν και Σιούμπερτ, που κατενθουσίασε το πυκνό ακροατήριό τους...

Του πατέρα Τάση, κορυφαίου και πρώτου στο είδος του καλλιτέχνη στην Ελλάδα, με λαμπρή φήμη και στην Ευρώπη, είναι γνωστές οι δημιουργικές του επιδόσεις...

Ιστορικές ομιλίες

Στις 24.3.93, στη Ζ.Π. Ακαδημία και σε πολύπληθο ακροατήριο, η φωτισμένη συμπολίτισσα καθηγήτρια διδάκτωρ Πανεπιστημίου - Γιαννίνων κ. Ελένη Κουρμαντζή - Παναγιωτάκου, έδωσε διάλεξη με θέμα: «Ο Γιοσέφ Ελιγιά πρωτοπόρος διανοούμενος των Ιωαννίνων στη δεκαετία του 1920. Με αφορμή την επέτειο του ολοκαυτώματος». Ακολούθησε γόνιμη και διδαχτική συζήτηση με τους κ.κ. Α. Τόλη, Λ. Μάλαμα, Ι. Παπαδημητρίου κ.α.

Επίσης, η κ. Γεωργία Λαδογιάννη, λέκτορας του Πανεπιστημίου στην ίδια αίθουσα κι ανάμεσα στις πολλές δραστηριότητές της, μίλησε με θέμα: «Ηπειρ. Εστία». «Η Πνευματική κίνηση των Ιωαννίνων στη δεκαετία του 1950».

Στα πλαίσια διαλέξεων του ανοιχτού πανεπιστημίου 3.3.93, ο φιλόλογος και λόγιος κ. Σπ. Εργολάβος μίλησε στη Ζ.Π.Α. με θέμα: «Σελίδες από την Ιστορία της Ζωσιμαίας Σχολής».

Εξαιρετική ομιλία έδωσε επίσης ο συγκροτημένος γιαννιώτης θαυμάσιος νέος εκπ/κός Μ.Α. και υποψήφιος διδάκτωρ κ. Θεμιστοκλής Χρ. Γκόγκας, με θέμα «Ιδεολογική αντιπαράθεση στους κόλπους της Εκπ/κής Κοινότητας των Ιωαννίνων». Στη συζήτηση πήρε σημαντικό μέρος ο πρώην Επιθ/τής της Εκπ/σης κ. Λ. Παπαδημητρίου, και ο Λ. Μάλαμας.

Ο ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΗΣ KONSUM-COOP ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Ερμού 18Α, 546 24, Τηλ. 233-210, 266-187, FAX: 274-628

Είναι καταναλωτικός και πιστωτικός Συνεταιρισμός, που είναι ανοιχτός για όλους τους καταναλωτές και ανήκει στα μέλη του, τα οποία είναι σήμερα πάνω από 15.000

ΟΙ ΒΑΣΙΚΟΙ ΣΚΟΠΟΙ ΤΟΥ ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΗ ΕΙΝΑΙ

α) Να προστατεύει τα εισοδήματα των καταναλωτών διαθέτοντας τα προϊόντα σε όσο το δυνατό χαμηλότερες τιμές, και

β) Να προστατεύει επίσης την υγεία των καταναλωτών προσφέροντας εγγυημένα προϊόντα αρίστης ποιότητας.

ΤΟΥΣ ΣΚΟΠΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ ΤΟΥΣ ΠΕΤΥΧΑΙΝΕΙ Ο ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΗΣ ΜΕ ΤΗ ΒΟΗΘΕΙΑ ΣΗΜΕΡΑ 13 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ ΠΟΥ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥΝ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΠΑΡΑΚΑΤΩ:

1. Βενιζέλου 49, Τηλ. 239-471
2. Β. Όλγας 85, Τηλ. 819-593
3. Κασσάνδρου 107, Τηλ. 245-262
4. Εγνατίας 6, Τηλ. 521-038
5. Πλ. Επταλόφου, Τηλ. 732-165
6. Καλαμαριά: Κομνηνών 45, Τηλ. 418-928
7. Κορδελιό: Π. Λεβαντή & Ανωτίμου 11, Τηλ. 765.962
8. Παρασκευοπούλου 43, Τηλ. 845π992
9. Νεάπολη: Αγαθουπόλεως 38, Τηλ. 516-173
10. Ντεπώ: Β. Όλγας 225, Τηλ. 428-180
11. Κάτω Τούμπα: Ατλαντίδος - Εφταλιώτου, Τηλ. 933-484
12. Εύοσμος: Καραολή Δημητρίου 96 & Αργυροκάστρου, Τηλ. 773-364
13. Καλαμαριά: Καμπούρογλου 20, Τηλ. 457-474

Ο ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΗΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΒΑΣΕΙ ΤΩΝ ΔΙΕΘΝΩΝ ΑΡΧΩΝ ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΣΜΟΥ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΠΑΡΑΚΑΤΩ:

1. Ελεύθερη εγγραφή μελών.
2. Δημοκρατική Διοίκηση και έλεγχος από τα μέλη.
3. Επιστρεφόμενα κέρδη (Ristournes) με βάση τις αγορές κάθε μέλους.
4. Η απόδοση των μερίδων του μέλους δεν μπορεί να είναι ανώτερη από τον νόμιμο τόκο.

